

Hồng Kim

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 1

Bước, bước trong chiều mưa

Đi về, bước chân lẻ loi

Phố cũ vẫn còn đây

Phố xưa vắng em chiều nay

Đưa người về nơi giá băng

Nước mắt...

- Ngừng lại, ngừng lại đi !

Tâm Bi nhăn mặt, chấp cặp dùi lại xá xá hai ba xá:

- Trời đất ơi ! Lại sai cái gì nữa rồi.

Đang làm mặt nghiêm, bất giác Hội cũng phì cười . Trong lúc đó cô ca sĩ đỏ mặt lên vì lại hát sai.

Hội phân tích:

- Em phải chờ phần giang tầu chớ . Chỗ này kéo dài tới một khuôn nhạc mà . Em canh làm sao, khi hát đến chữ "nước mắt" rơi đúng

vào đầu khuôn nhạc... Nhớ chưa.

Thanh Thủy bẽn lễn:

- Tại mấy ảnh chơi đồn dập quá làm em... quên.

Tâm Bi thở ra ngao ngán:

- "Chời" ơi ! Người ta ráng chơi cho hay, để "lăng-xê" em lên, vậy mà chê nữa chứ !

- Em đâu có chê . Tại...

Hội xua tay:

- Thôi, làm lại đi, trễ rồi kìa.

Hai tay chơi keyboard thở dài, nhìn nhau lắc đầu . Kiểu này, hôm nay phải về tối là cái chắc.

Dòng nhạc dẫn bắt đầu trỗi lên . Hội cổ tròn miệng đếm cho cô "ca sĩ" dễ nhận ra:

- Hai, ba... vào.

Bước, bước trong chiều mưa

Đi về bước chân lẻ loi

Phố cũ vẫn còn đây...

Và lần này Thanh Thủy hát được . Cô không còn khóp nữa nên cách diễn đạt trở nên tự tin.

Hội hài lòng vỗ tay theo nhịp nhạc, anh buông thõng cây guitare lủng lẳng trên người.

Thanh Thủy hát hay hơn lên, cô đứng dậy đi lại và càng say sưa hát:

... Mưa, sao mưa rơi mãi trong tôi

Em ra đi xa khuất chân trời

Để cô đơn từng đêm vẫn lên ngôi

Mưa sao mưa rơi, rơi mãi không thôi

Mưa mang theo nỗi buồn trong tôi

Á, à...

Quay người lại, Hội hét to với ban nhạc:

- Coda ! (vào phần kết)

Ban nhạc lúc này như bị kích thích, chơi hay hẳn lên . Tay trống Tâm Bi hứng chí quay tít cặp đùi, rồi anh "ru-lê" trên giàn trống như một tay chơi có cỡ.

Gương mặt Thanh Thủy ửng hồng:

-... Mưa sao rơi mãi không thôi

Quên mang theo nỗi buồn trong tôi

Á a... a à...

Tâm Bi cười khoái chí:

- Quá đã ! Đến ngày biểu diễn, Thủy cứ hát như vậy là... ăn tiền.

Tháo cây đàn ra khỏi người, Hội cười:

- Còn anh nữa, anh Bi . Cứ mỗi lần hứng lên, anh lại ồn ào quá đi thôi . Coi chừng "phô" đó ghen... Thôi, hôm nay như vậy tạm ổn . Mai một tập tiếp.

- Còn nói là tạm ổn ! Ca hay như vậy vẫn chưa chịu à ?

- Tất nhiên rồi.

Hội hướng ánh mắt sang Thanh Thủy:

- Cô bé này cần phải luyện tập nhiều hơn nữa.

Thanh Thủy chớp chớp mắt:

- Dạ, em cũng thấy vậy . Bởi vì em chưa được bình tĩnh lắm.

Hội hài lòng:

- Có vậy chứ . Thôi, mình về đi . Mà nè, anh Bi !

Đang lui cui đẹp giàn trống, Tâm Bi ngược mặt lên:

- Gì vậy ?

- Anh về, làm ơn cho cô ca sĩ quá giang mình về nhà giùm tôi nghe.

Thấy Thanh Thủy ngơ ngác nhìn mình, Hội nói như thanh minh:

- Anh còn vài việc riêng . Anh Bi đưa em về được rồi mà.

Thanh Thủy đành phải đồng ý . Khi đó, Tâm Bi mới trợn mắt lên:

- Sao, em cũng chịu để tôi đưa về à ? Lạ thật.

Thanh Thủy thắc mắc:

- Có gì mà lạ ?

Tâm Bi định nói điều gì đó, nhưng chợt bắt gặp ánh mắt nháy nhó của Hội, nên anh đổi giọng giễu cợt:

- À... xe tôi hết xăng rồi.

Thanh Thủy phì cười:

- Cái ông này ! Hết xăng thì đổ xăng, vậy mà cũng nói.

- Ồ, vậy thì được.

Tâm Bi biết ý Hội là không muốn sa vào lưới tình cảm của cô bé ở

lứa tuổi mới lớn này . Anh bước ra khỏi phòng, không quên nhún vai ra bộ cho Hội biết là bất đắc dĩ lắm, anh mới chịu nhận cái công tác đặc biệt ấy.

Sau khi dọn dẹp các loại nhạc cụ cho ngăn nắp thì mọi người đã ra về hết cả, Hội là người cuối cùng . Trời đã bắt đầu sẩm tối . Cổ xưa đuổi đi hình ảnh dễ thương của Thanh Thủy lúc nãy, Hội đưa chiếc Honda67 của anh ra đường.

Đường phố giờ đây qua giờ cao điểm, ngã tư đã vắng xe qua lại . Hội không vội nổ máy xe, sau khi đổ xăng . Anh nhân cơ hội dò mấy tấm vé số . Biết đâu đó, có thể ngày mai anh sẽ có một giàn nhạc cụ hiện đại nhờ... trúng số.

Thế nhưng chỉ cần liếc sơ qua, Hội đã không thấy một tia hy vọng nào . Chỉ hai số sau cùng thôi cũng không có nữa là...

- Chú ơi ! Đi Chợ Lớn không chú ?

Hội kinh ngạc nhìn lại : Một cô bé vẻ mặt ngổ ngáo với bộ váy rời màu hồng đã đứng ngay sau lưng anh từ bao giờ . Anh không ngạc nhiên vì bỗng dưng mình trở thành một tay xe ôm . Anh đã bị người ta gọi làm như thế cũng nhiều rồi, chỉ tại chiếc 67 của anh mà thôi . Nhưng Hội thật sự sửng sốt trước vẻ đẹp vừa hồn nhiên, vừa nghịch ngợm của cô gái.

- Đi không... chú ?

Đôi mắt ngơ ngác của cô bé khiến Hội không nỡ làm cô bé quê vì bị hớ.

- Tìm xe khác đi . Tôi không chạy đâu.

Giọng cô bé chuyển sang năn nỉ:

- Đi đi chú... Trễ giờ rồi . Nhỏ bạn nó khó đỡ lắm . Sinh nhật của nó mà...

Hội không cần suy nghĩ lâu . Vừa có tiền đồ xăng, vừa... dịp may sao thể bỏ qua.

Nhưng Hội cũng xăng giọng:

- Được rồi . Lên lẹ đi.

Cô bé vui mừng, cuống quýt leo lên xe . Khác với bộ mặt lạnh tanh mà Hội cố ra vẻ, trong lòng Hội chột lằng lằng một cảm giác thích thú . Thế là Hội hân hoan cho chiếc 67 lao vút đi giữa rừng xe.

Hội thầm cảm ơn con ngựa sắt thân yêu tạo cơ hội cho anh như ngày hôm nay . Nhưng vì không tiện bắt chuyện với cô bé, Hội đành lăm lè lạng lách, và chạy vọt lên qua mặt các xe đang ầm ào trên đường phố.

- Không cần nhanh lắm, chú ơi.

Hội vẫn xiết cứng tay ga:

- Không nhanh làm sao được, trễ một chút có thể bị kẹt xe cho coi.

Chiếc 67 lại lồng lên như một chú ngựa chững . Tội nghiệp cô bé, trong trang phục đầm không tiện ngồi bô chân hai bên, nên khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng . Túng thế, cô bé phải ôm chặt lấy "chú xe ôm" kỳ quái này.

Chạy thêm một đoạn nữa, cô khách lại lên tiếng:

- Chạy chậm chút đi chú.

Hội vui vui, vì vừa chọc cho cô bé một mẻ sớ xanh mặt . Anh nói lỏng tay ga, còn miệng thì làm bộ nạt:

- Sao cô rắc rối quá vậy ?

Ngoái đầu lại, Hội nhận ra anh hơi quá đáng... Cô bé đang ngồi bỏ chân có một bên, nên khó mà giữ thăng bằng, nếu anh cứ tiếp tục chạy với tốc độ như thế . Đáng lý ra, Hội cứ kéo dài thời gian này . Một sự bất ngờ kỳ thú như vậy, sao không biết mà... tận dụng chứ. Có điều gì đó làm tâm tư anh xao xuyến . Yêu ư ? Vô lý thật . Tâm hồn của anh lúc này hóa ra chai đá rồi.

Đám đông xe cộ bị kẹt cứng từ xa . Không biết nên buồn hay nên vui, nhưng Hội cũng thở dài ngao ngán:

- Chán thật ! Lại kẹt xe rồi.

Không bỏ lỡ cơ hội để bắt chuyện, Hội nói như phân bua:

- Đó, thấy chưa . Hồi nãy chạy nhanh thì đâu đã bị kẹt xe.

Cô bé cãi lại, trong giọng nói có phần có nhẹ.

- Nhưng chú chạy lẹ cũng bị kẹt xe vậy ?

Lúc này Hội mới chú ý đến giọng nói của cô bé, nhưng lần này thì cô bé không nói không rằng gì cả . Quay đầu lại, Hội thấy cô bé mãi nhìn dòng xe đang nhích lên từng phân một . Cái chếp miệng của cô bé làm Hội nao lòng . Anh quyết định.

- Lên xe đi.

Đôi mắt nai ấy mở to, vẻ ngơ ngác lạ kỳ.

Hội hát hàm:

- Có phải cô đang gấp, đúng không ? Vậy thì lên xe mau đi, ngồi cho vững à nhen.

Con ngựa sắt chồm lên, nhảy vọt sang phải, leo cả lên lề, vượt qua dây xe lớn nhỏ đang bóp còi inh ỏi . Hội lách xe len lỏi đủ mọi chướng ngại vật . Anh thường hay xé rào như vậy, mỗi khi kẹt xe... Quen rồi mà.

Một lúc sau, Hội cũng đưa xe thoát khỏi ngã tư cao điểm ấy, bỏ lại sau lưng hàng trăm chiếc xe đang nhẩn nại chờ đợi . Anh bắt đầu rú ga vọt đi . Cả người Hội như nhẹ nhõm ra, cũng lúc đó một cảm giác vừa khoan khoái, vừa đặc ý bắt đầu phát sinh . Không đặc ý sao được chứ.

- Bây giờ thì khỏe rồi.

- Chú giỏi quá, có điều thấy hơi sợ sợ...

- Yên trí đi . Xe của tôi coi xấu xí nhưng bộ máy thì hết ý . Máy chiếc Dream, Suzuki đời mới chưa chắc qua được nó đâu.

Mới nói vậy thì một chiếc Suzuki loại Crystal từ sau vượt lên, như tạo dịp cho Hội chứng minh cho lời nói của mình.

Cô gái ngồi sau kêu lên:

- Trời ơi !

- Cái gì vậy ?

Hội hỏi nhưng không cần câu trả lời, anh đã miết tay ga . Cả hai gã ngồi trên chiếc xe Suzuki đều ngoái cổ lại nhìn, cái nhìn vừa lăm

lét, vừa gian xảo làm sao . Hội cũng kịp nhận ra cái ví tay quen quen mà thằng ngồi sau còn cầm trên tay.

Hội lớn tiếng để cho cô bé ngồi sau nghe thấy giữa tiếng ồn ào của động cơ xe:

- Cái bóp của cô à ?

- Dạ . Tụi nó giật nhanh quá.

- Không sao đâu . Tôi cố bám theo tụi nó đây . Ôm chặt vào.

Chiếc 67 của anh lồng lên với tốc độ cao . Hội vững tay lái lạng lách bám sát chiếc Suzuki, nó cũng đang tìm cách chạy thoát . Lúc này, Hội không để ý đến vòng tay cô gái đang siết chặt lấy anh.

Hai tên cướp giật có vẻ mất bình tĩnh vì biết đang bị đuổi theo .

Chiếc Suzuki lao nhanh, nhưng lại loạn choạng thấy rõ.

Hội làm bầm:

- Các con không chạy thoát được đâu.

Bọn chúng ngoặt gấp vào con hẻm bên phải, làm cho những người gần đó phải nhảy tránh trong những tiếng kêu la vì hoảng sợ.

Tiếng bánh xe trượt trên mặt đường nghe đến rợn người.

Hội không ngần ngại, anh cũng quẹo theo, nhưng thận trọng hơn vì có cô gái ngồi sau . Khoảng cách có tăng lên, nhưng chẳng mấy chốc chiếc 67 bắt kịp dễ dàng.

Xui cho bọn chúng, đang chạy gấp nên không sao tránh kịp một chiếc xe bán bánh mì phía trước . Cả hai lẫn nhào cùng với chiếc Suzuki của bọn chúng.

Hội thắng vội xe lại . Lúc cô gái nhảy xuống xe, cũng là lúc Hội nhận ra ánh dao loang loáng trên tay chúng.

Tụi này lì thật ! Không trốn chạy mà còn quyết ăn thua đủ nữa chứ. Trời nhập nhoạng tối, nhưng ánh đèn đường cũng đủ để quan sát, cho nên Hội không mấy lo ngại . Tên ngồi sau có vẻ cao to hơn, lao tới lia ngọn dao ngang mặt Hội . Cùng lúc với tiếng thét vì hoảng sợ của cô gái, Hội nghiêng người né tránh dễ dàng, đồng thời một cú quét bằng chân trái phang vào chân trụ của hắn . Hội thoáng vui, nhìn hắn loạng choạng ngã xuống . Lại bốn cữ soạn lại, lần này, Hội đạp thật mạnh vào chân trụ khiến hắn phải kêu to:

- Ôi trời ơi !

Người hắn như nhũn ra rồi gập lại ngã lăn ra đường, cái bóp vắng ra xa . Hội không bỏ lỡ cơ hội, vươn tay chụp lấy.

Thừa lúc đó, một thằng bỏ chạy . Còn lại tên cao to vẫn cố gượng thủ thế . Lúc này, Hội vững bụng rồi, vì chung quanh đó có vài người bắt đầu tụ tập lại.

Nhưng không ngờ hắn bỉ ổi đến mức chĩa mũi dao vào cô gái và ôm hắn lấy người cô.

Hội đưa cả hai tay ra:

- Nè, nè... đừng làm vậy nghe.

Tiếng hét của nó không khác gì tiếng gầm của thú dữ:

- Lui ra ! Lui ra hết !

Hội vội bước lùi trở lại . Anh cũng ra dấu cho mọi người cùng lui

ra.

Tên cướp bất thành linh đẫy ngã cô gái rồi phóng người bỏ chạy.
Hội nhanh tay đỡ cô bé ngồi dậy, mặc cho đám người xúm xít đuổi theo tên cướp ấy.

Dưới ánh đèn đường, mặt cô bé đỏ hồng, có lẽ vì sợ . Mái tóc ngắn rối tung trên vàng trán, đôi mắt mở to rồi lại giấu cái nhìn xuống bộ đầm hồng xóc xếch.

- Cô... có sao không ?

Câu trả lời vừa ngắn quăng, vừa như uất ức:

- Người ta đã nói... không cần đuổi theo rồi mà.

Hội ngơ ngác nhìn lại cô gái . Ánh mắt của cô sáng lên với nét mặt phụng phịu, khiến anh dở mếu dở cười.

Có tiếng đàn ông trong đám người vây quanh đó :

- Đâu được, phải vậy chứ . Minh cứ sợ chúng hoài sao được . Đối với bọn cướp ngày này, phải trừng trị tới nơi tới chốn.

Có được một đồng minh bất ngờ, Hội mạnh dạn hơn:

- Đây, bóp của cô nè . Cô xem lại, coi có mất gì không.

Cũng không một lời cảm ơn, cô bé lúng túng đỡ lấy cái ví tay và cũng không thềm cả việc kiểm tra lại nữa . Hội lắc đầu chịu thua .

Con gái bây giờ sao mà khó hiểu quá . Lúc này, tiếng xe ồn quá, Hội không nghe rõ lời nói của cô bé . Nhưng dẫu sao mình lấy lại cái bóp, bất kể khó khăn, vậy mà...

- Ủa ! Gì vậy mậy ?

Nhận ra Tâm Bi, Hội mừng rỡ:

- Anh Bi ! Tụi này vừa bị cướp.

- À, thì ra là vậy ! Nghe nói có cướp đường, ai dè mày là nạn nhân.

- Nhưng không sao, cái bóp lấy lại được rồi.

Vừa vặn lúc đó, đám thanh niên đã quay trở lại.

- Nó trốn ngả nào mất tiêu luôn.

Tâm Bi hất mặt:

- Còn chiếc xe này, chắc là của nó ?

Hội gật đầu:

- Coi đó, đâu phải nghèo hèn gì đâu.

- Mày có sao không ?

Hội lắc đầu:

- Đâu có sao . May mà có chút nghề phòng thân.

Hội quay người lại vì cái kéo tay của cô gái.

- Mình đi thôi.

Hội cười gượng vì thấy cái nhìn như dò hỏi của Tâm Bi.

Và Tâm Bi mau mắn gọi mấy người gần đó, có lẽ là dân phòng.

- Mấy anh giải chiếc xe Suzuki này về phường đi . Tụi tui cũng tới đó để lập biên bản luôn.

Khi đám đông đi theo áp tải chiếc xe vừa khuất dạng, Tâm Bi hỏi

Hội:

- Lên xe mau, vọt lẹ đi.

- !!!

Thấy Hội còn ngơ ngác, Tâm Bi lại hỏi thúc:

- Còn đứng đó ? Mà có biết lập biên bản rồi, còn nhiều rắc rối lắm không . Sao không đi lẹ đi.

Bây giờ, Hội mới chợt hiểu, anh vội lên xe.

- Anh nói có lý . Tôi đang đói bụng muốn ăn ruột đây.

Tâm Bi cười, khoát tay làm hiệu:

- Ừ, thì đi lẹ đi.

Cả cô gái cũng không đợi Hội nổ máy xe, đã vội thót lên ngồi sau Hội . Chiếc 67 mất dạng trong nháy mắt, như để trốn cái nhìn chế giễu của Tâm Bi.

Hội giữ nét mặt bình thản, vẫn ngồi yên trên xe, hai tay khoanh lại, mắt nhìn chăm chăm vào cô bé đang nhấn chuông gọi cửa liên tục. Đúng là đẹp có đẹp thật, thế nhưng sao mà ngổ ngáo lạ . Hội cảm thấy mình như bị thu hút bởi dáng dấp nửa hồn nhiên, nửa nghịch ngợm ấy . Bất giác, anh mỉm cười với ý nghĩ kỳ quặc từ đâu ủa ập tới : "Hay là mình yêu ?" . Thật vô lý . Trái tim Hội đã trở nên xơ cứng từ lâu, từ cuộc tình đầu tiên đẹp như thơ và rồi cũng vỡ tan như mơ.

Lúc này cái cánh cửa xích mở ra, ủa theo là những tiếng cười đùa la hét, xen giữa cái loại âm nhạc hỗn loạn, khiến Hội phải cau mày. Người mở cửa là một người đứng tuổi chào cô gái với dáng vẻ kính trọng . Cô gái liền nói điều gì với ông ta, mắt liếc nhanh về phía Hội . Rồi không để ý gì đến anh, cô bước thẳng vào trong.

Hội chưa hết ngạc nhiên thì người đàn ông ấy dúi vào tay anh một tờ giấy bạc.

- Tiền của anh đây.

Hội cau mày . Anh dờ mếu dờ cười nhìn cánh cửa đang được khép nhanh lại.

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 2

Khép cửa lại, Hương Duyên bước nhanh vào nhà . Tại phòng khách, ba nàng đang tiếp khách cũng không khỏi cau mày. Hương Duyên làm vội động tác cúi chào rồi vào trong ngay . Đang lo vì sợ bị la cái tội về khuya, Hương Duyên lại trở nên bức mình vì sự có mặt của bà khách.

Lại là bà Ngọc Minh ! Rõ ràng ba nàng cũng có vẻ tế nhị trong tiếp xúc với bà ta, nhưng bà ta dường như cho là ông đã có tình ý, nên bà đeo bám dai dẳng.

Không thèm tắm rửa, Hương Duyên nằm vật mình lên giường . Từ thuở nhỏ, Hương Duyên được ba nàng thương yêu, chăm sóc chu đáo . Nàng không hề cảm thấy bị thiếu thốn tình thương, mặc dù mồ côi mẹ . Không bao giờ ông từ chối những ước muốn của nàng, dù đôi khi trái khuấy... Vậy mà bây giờ có một người đàn bà đang manh tâm cướp đi người cha của mình . Đâu phải ai xa lạ, bà là mẹ của Tony, bạn học thuở thơ ấu của Hương Duyên.

Hương Duyên cũng lờ mờ cảm thấy trái tim của cha nàng dường như đang xao động . Không dám nói ra ý nghĩ của mình với cha, Hương Duyên quay ra phản kháng bằng thái độ.

Cả tuần lễ nay, Hương Duyên cố tình tránh mặt ông . Nàng tham gia các cuộc vui chơi mà trước đây nàng từng cho là vô bổ . Và thật vậy, lần nào cũng là một sự trống vắng, ngán ngẫm sau những

buổi tiệc tùng nhảy nhót, và về đến nhà thì đầu cũng hoàn đầy .
Cha nàng không còn thương yêu nàng như xưa nữa...
Tiếng cười đùa của hai người từ phòng khách vọng lên làm Hương Duyên thêm phần bức dọc . Giọng cười của bà Ngọc Minh đầy tính hiền từ, dễ cảm nhưng đó là lúc trước, lúc mà Hương Duyên hay sang nhà bà để đánh bạn với Tony, con trai bà . Còn bây giờ, Hương Duyên lại thấy giọng cười ấy sao đầy ác ý.
Hương Duyên đã định bụng rồi . Nếu như cha nàng dứt khoát tục huyền với bà ta, thì Hương Duyên sẽ nhất định bỏ nhà sống tự lập . Mặc dầu còn đang học năm thứ ba ở đại học Kinh tế, Hương Duyên vẫn tự tin sẽ sống được trong cơ chế thị trường hiện nay.
Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ . Biết là của cha, Hương Duyên vội nhắm mắt giả vờ ngủ.
Hương Duyên nghe rõ tiếng mở cửa, lần tiếng thở dài không lâu sau đó của cha . Nàng cố kìm ý định trỗi dậy mà không biết rồi sẽ làm gì . May mà ông tắt đèn phòng rồi bước ra ngoài, ngay lúc Hương Duyên tưởng như không sao giả vờ được nữa . Chỉ một tí nữa nàng sẽ nhảy bỏ ra mà ôm chầm lấy ông.
Nhưng rồi Hương Duyên tự động viên . Ai biểu không thêm quan tâm tới con cái, để lo ba cái tình cảm lãng nhãng làm chi ? Nghĩ vậy, Hương Duyên lại cảm thấy tủi thân . Nàng chọn giải pháp tìm vui với đám bạn như để phản kháng ngầm với cha nàng . Nhưng rồi, sau mỗi cuộc vui Hương Duyên lại thấy trống vắng.
Chiều nay, Hương Duyên rơi vào tình thế bất ngờ . Chiếc xe Spacy bỗng dừng trở chứng giữa đường, đành gửi nhờ lại tiệm sửa xe, để rồi gặp ngay anh chàng xe ôm "nhiệt tình" quá mức . Trông anh ta cũng có vẻ trí thức với dáng dấp nghệ sĩ, vậy mà không hiểu sao anh ta lại chọn nghề này . Không ngờ anh chàng cũng giỏi võ nghệ . Hương Duyên thầm phục cách xử trí của anh chàng . Không kiêu căng theo kiểu võ biên, trái lại thái độ hết sức chững chạc . Xui cho nàng là trong người lúc ấy không mang theo tiền... Trong ví tay chỉ có món quà sinh nhật cho bạn mà thôi . Lúc mất chiếc ví, Hương Duyên đã có ý thôi, không cần phải thu hồi lại . Nào ngờ... anh chàng lại quá nhiệt tình.
Đêm nay, lẽ ra nàng có một giấc mộng đẹp, nếu như lúc về nàng

không phải chứng kiến cảnh ba nàng đang tiếp cái bà Ngọc Minh ấy.

Chợt nghĩ lại, Hương Duyên có chút ân hận . Thái độ của nàng lúc chập tối thật là không phải chút nào . Ai lại xẵng giọng như thế với người nhiệt tâm giúp đỡ mình. Hương Duyên không cắt nghĩa được tại sao nàng lại như vậy . Hình như có gì bất ổn trong thâm tâm : Bất mãn gia đình ? Trễ giờ hẹn với bạn ? Hay vì chiếc xe mới toanh lại hỏng bất ngờ . Dĩ nhiên lý do nào cũng không thể bào chữa cho thái độ thiếu tế nhị ấy . Thôi được . Ngay ngày mai, mình sẽ tìm cho ra anh chàng để... chuộc lỗi vậy.

Quyết định thế, Hương Duyên cảm thấy yên tâm . Sau khi tắm rửa, Hương Duyên thanh thản chìm vào giấc ngủ thật sâu . Mười hai giờ rồi còn gì...

- Dậy đi . Trời ơi ! Giờ này mà còn ngủ hả ? Không chịu dậy à ?

Được nè, không dậy nè ! Không dậy nè !

Kèm theo mỗi lời nói là từng cánh cửa bị mở toang ra . Cuối cùng, máy cassette cũng được mở hết công suất.

Tâm Bi khoái trá nhìn lên giường.

Hội bực dọc bung mền ra.

- Trời ơi ! Phá vừa vừa vậy chứ.

Cười cười cách hòa hoãn, Tâm Bi nheo mắt:

- Thôi, dậy đi mày ơi . Ngủ nghề gì mà giờ này chưa chịu dậy nữa.

Cặp mắt Hội nheo nheo vì bị chói nắng, ánh sáng được hắt qua cửa sổ.

- Máy giờ rồi ?

- Chín giờ kém mười phút nữa...

Hội bật người ngồi dậy:

- Chà ! Trưa dữ vậy sao ?

- Còn phải nói ? Mày tưởng còn sớm lắm à ?

- Trời đất ơi ! Trễ hẹn rồi.

Tâm Bi gật đầu:

- Ủ, mày vừa trễ hẹn... cái công ty gạch men gì đó, phải không ?

- Sao anh biết !

- Thì tao vừa lại đăng nhà Văn hóa, ở đó người ta mới cho hay...

- Rồi sao nữa ?

Biết Hội đang lo lắng, Tâm Bi trấn an.

- Êm rồi . Tao thay mặt mày trả lời điện thoại là mình mắc bận đi diễn "sô" đám cưới . Lát nữa mày phải gọi lại cho người ta mà hẹn giờ cho chắc chắn đó, ông con ạ.

Hội thở ra nhẹ nhõm, anh phóng xuống giường.

- Anh ngồi chờ một chút, tôi vệ sinh . Nhanh lắm.

Bây giờ Hội đã tỉnh hẳn . Anh đã bỏ trôi một cơ hội quý báu có thể thay đổi cả một cuộc đời . Hơn tháng nay, Hội chờ đợi đến sốt cả ruột . Cơ hội này sẽ cho anh một hợp đồng, hay một sự bảo trợ vừa đủ để anh có thể hoàn thành một đĩa nhạc anh đang ấp ủ.

Hội tâm đắc với cuộn băng cassette mà anh đã gửi cho công ty Vạn Phúc . Anh hy vọng công ty gạch men này cũng thích thú với cuộn băng ấy . Và được vậy thì ban nhạc nhỏ nhoi của Hội có đường khấm khá, hơn là phải loanh quanh với vài ba vũ trường, có khi tệ hơn nữa là phải chơi cho mấy cái đám cưới trưởng giả nửa mùa.

Cũng vì cô bé ấy...

Hội chưa kịp hiểu ra mình bị cô bé thu hút nhờ vào đặc điểm nào . Nhưng quả là anh bị hấp hồn . Suýt nữa Hội phì cười . Một anh chàng lãng tử từng trải như anh, một thằng con trai đã từng yêu như anh mà còn bị hấp hồn . Tuy nhiên, cô bé cũng đáng để cho Hội ra đòn lắm chứ và anh cũng khá là mạnh tay . Bọn cướp ấy quả là xui tận mạng... Hội tự an ủi lấy mình, nếu không thắng tay trùng trệ, lỡ ra bọn chúng liều lĩnh hơn thì hậu quả khó lường...

Còn bây giờ Hội mất... cả chì lẫn chài . Ngủ quên để trôi tuột cơ hội làm ăn . Còn cô bé, ngay cả cái tên, Hội còn không được biết, chớ đừng nói tới nơi cư ngụ của người đẹp...

May mà có ông bạn Tâm Bi.

- Mày hay thật đó.

Tâm Bi từ phòng ngoài nói vọng vào, làm đứt luồng suy tư của Hội.

- Anh nói gì vậy, anh Bi ? - Hội nói với ra.

- À ! Tao nói mày đó . Thì ra chiều qua mày giao cô nàng Thanh Thủy của mày cho tao là có ý đồ, ái chà... để mày rảnh tay đi với người đẹp khác.

- Nói bậy bạ đi . Làm gì có chuyện đó, anh hiểu làm rồi.

Tâm Bi cười . Giọng cười hèn hếch của anh khiến Hội ở trong toa-lét cũng đoán được nét mặt giễu cợt thường ngày.

- Làm hả ! Tao mắt thấy tai nghe như vậy mà mày còn nói là tao làm... nghe buồn cười quá.

Hội để mình trần trụi trực bước ra ngoài, miệng anh cười tủm tỉm vì cố kềm mà không kềm được.

Tâm Bi trở mặt:

- Lại còn cái kiểu cười đó nữa chứ ! Tao quê rồi nghe . Sáng tới giờ chưa có gì bỏ bụng...

- Vậy sao ?

- Còn phải hỏi . Tao tưởng mày sáng nay sẽ có một châu ăn sáng... chí ít cũng là một châu cà phê, vậy mà mày... tẻ quá chừng.

- Ăn sáng hả ? Cà phê hả ? Được thôi, chuyện không lớn mà.

Giọng Tâm Bi hả hê:

- Có vậy chứ ! Mày phải biết tối qua tao phải "an ủi" Thanh Thủy, rồi phải đứng ra thu xếp cái sự cố của mày . Đã vậy, sáng nay còn ra tay cứu bồ cho mày . Mày coi có đáng được ăn sáng không ?

- Đáng rồi . Chờ tôi xỏ cái áo rồi đi... đi ngay lập tức.

Tâm Bi bật người ra ghế.

- Mà này ! Tụi mày đi đâu mà bị cướp ầu vậy ?

Hội ngớ người . Nói là chạy xe ôm ư ? Có mà điên mới tin nổi.

Không thấy Hội trả lời, Tâm Bi hỏi gặng:

- Tao hỏi cái vụ hồi tối đó . Tụi bây đi đâu mà gặp nạn vậy ?

Hội nhún vai, có vẻ tự nhiên.

- Có đi đâu . Đang chạy thì bị giật cái bóp vậy mà.

- Mày đừng có xạo nghe . Từ lúc chia tay tới lúc tao gặp lại mày có cả tiếng đồng hồ.

- Thì đúng rồi, bị kẹt xe mà.

Cứ cái cách trả lời của Hội, Tâm Bi thừa biết Hội không muốn đề cập tới nữa, nên Tâm Bi thôi cái ý định lục vấn ấy.

- Được rồi . Tha cho mày đó... Sao, xong chưa, tao đói bụng rồi nè.

- Thì đi . Coi... cái chìa khóa bỏ đâu mất rồi không biết ?

- Chứ mày đang cầm cái gì đó ?

Hội xòe tay ra, nhìn cái chìa khóa rồi mở miệng cười trừ.

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 3

Bọn nhóc chạy túa vào phòng thay đồ . Buổi tập mệt nhoài rồi cũng phải chấm dứt . Bộ võ phục trên người Hội ướt đầm mồ hôi . Chiều nay, đám nhỏ nhiệt tình quần anh một trận ra trò.

Vài đứa học trò lễ phép chào Hội.

- Thừa thầy, em về.

- Em về, thầy ơi.

Hội mỉm cười, nhìn lũ trẻ í ới ủa ra cổng . Anh cũng háo hức vào phòng thay đồ.

Thời gian gần đây, cứ vào giờ này là Hội ôm xe chạy nhong nhong ngoài đường . Để làm gì à ? Hội hy vọng vào một cuộc tái ngộ bất ngờ với cô bé hôm nào . Anh biết chắc sẽ có ngày gặp lại, mà không hiểu tại sao anh lại tin vào điều đó . Cả thành phố này có tới sáu, bảy triệu người chứ có phải ít đâu . Vậy mà chiều nào Hội cũng vòng vòng vào mấy chỗ đã từng xảy ra vụ cướp giật hôm nọ và cả chỗ cô bé đón anh "xe ôm".

Cũng có một lần tưởng chừng như Hội đã tìm được cô bé, đúng hơn là cô bé đã... tìm đến anh . Chắc là vậy . Không như dự kiến của Hội, dịp may nếu có sẽ diễn ra ở ngoài... đường . Trái lại, chính tại tụ điểm Cafeteria Hồng Cúc, nơi mà ban nhạc của Hội thường diễn "show" . Bữa đó cũng là buổi biểu diễn đầu tiên của Thanh Thủy . Hội rất kỳ vọng vào Thanh Thủy sẽ trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp nổi tiếng . Buổi diễn tương đối suôn sẻ, cho đến khi Hội phát hiện nét mặt quen thuộc mà anh hằng mơ tưởng.

Cô bé ngồi một góc xa, mờ tối, nhưng Hội thì không sao lầm lẫn được . Điều xúi quẩy là đến lúc ban nhạc phải biểu diễn bài tử của Hội, dân ghiền nghe nhạc rất thích ban nhạc của Hội chơi bài này . Hội đã khổ công biên soạn bản nhạc tài tử "Trăng thu dạ khúc" theo phong cách của Paul Mauriat . Đàng nào cũng phải xong bài này, Hội mới có cơ hội rảnh tay để đến với cô bé . Nhân thể, Hội

có dịp khoe tài, cứ coi như là một công đôi việc vậy.

Hội nhấn nhá thong thả từng nốt nhạc trên cần guitare như gọi mời, cuốn hút từng tràng pháo tay đang rộ lên . "Lão" Tâm Bi khoái chí khua cặp đùi nhẹ nhàng trên mấy cái trống "tum" nghe có vẻ chỏi nhịp mà tạo ra một hiệu ứng âm thanh thật tuyệt . Chơi quen rồi, ăn ý phải biết . Lúc này, giọng đàn của cây keyboard lớn dần lên . Ôi chao ! Hay hết ý luôn . Cứ thế, ban nhạc diễn tấu với sự cổ vũ cuồng nhiệt của khán giả.

Hội cười đắc ý, nhìn xuống . Cô bé đang ngưỡng mộ anh như bao người khác . Hội nghe một niềm vui bất chợt đang dâng lên .

Giọng đàn chậm dần rồi dứt hẳn, mà tiếng ngân của nó như còn vang mãi . Vậy mà có xong đâu, đến phần ra mắt của một ca sĩ mới toanh : Thanh Thủy, làm sao Hội bỏ cho được . Đành phải kèm lòng vậy.

Thanh Thủy hoàn thành cuộc ra mắt một cách tuyệt vời . Cả quán nhạc vang lên tiếng "bis, bis" liên tục . Và Thanh Thủy thì lúng túng, vì Hội chỉ dự tính cho Thanh Thủy ca một bài mà thôi . Cho nên Thanh Thủy vội nói lời cảm ơn, rồi đi nhanh ra sau hậu trường, mặc cho tiếng kêu gào của khán giả.

Hội nhân đó buông đàn đi xuống, nhưng liền bị cái ông Tâm Bi rận chuyện hỏi tới hỏi lui làm Hội viện cớ phải vào toa-lét mới rút lui được.

Lần theo sau lưng sà diễn, Hội tiến đến góc xa, nơi cô bé đang ngồi . Ánh đèn sân khấu khi lóe sáng khi mờ ảo, Hội háo hức bước tới và... sững sờ, cũng tại bàn đó, nhưng người ngồi không phải nàng, mà là một anh chàng thứ thiệt.

Không thể làm lẫn được . Vậy thì... cô bé ra về rồi chẳng ?

Một tia hy vọng lóe lên, Hội ào lại cửa thang máy, nhấn nút gọi thang liên tục . Lúc cửa thang xích mở, Hội nhìn quanh quán nhạc lần cuối rồi bước nhanh vào thang.

Cô bé nhanh chân thật . Hội nhìn quanh quất, không thấy một dáng vẻ nào giống cô cả . Lúc đó, từ trong bãi xe, một chiếc Toyota sang trọng từ từ chạy ra, và trên xe... Kia, đúng là một cô bé ôm tay lái . Hội vội chạy theo, mặc dù không biết để làm gì . Chiếc Toyota cũng không vội vã lắm, nhưng cũng đủ mờ dần, mờ dần trước sự

thất vọng của Hội . Anh tiếc rẻ cho cơ hội ngàn vàng lại trôi qua . Phải chỉ lúc này anh nhanh chân hơn.

Hội thần thờ, không quan tâm đến tiếng nhạc chát chúa từ trên lầu vọng xuống, cả tiếng kèn xe nhún nhín ỏi đằng sau anh . Chợt một chiếc Chaly chạy vọt lên, Hội vừa kịp nép vào lề . Bao nhiêu bức dọc định trút vào người chạy chiếc Chaly suýt va vào mình, nhưng Hội kịp kềm lại được . Lần này không thể nào làm lẫn được nữa . Chính là nàng . Vậy là cơ hội cuối cùng, Hội lại để trôi . Anh vò đầu, ngồi phịch xuống lề đường . Vừa tức cho sự ngu ngơ của mình, vừa hoang mang, không hiểu nổi tại sao mình lại quan tâm đến cô nàng nhiều như vậy.

oOo

Hội tắm mình dưới vòi nước mát rượi . Những tia nước bắn ra gội sạch cả những mệt mỏi của các cơ bắp sau buổi dạy võ với cường độ cao.

- Thầy Hội ơi ! Văn phòng gọi thầy kìa.

Trả lời cho bọn học trò yên tâm, Hội làm thật nhanh các công đoạn còn lại.

Bước vội lên văn phòng, tóc Hội còn sũng nước ướt đầm xuống hai bên má . Anh chạm mặt một cô nhân viên của Nhà Văn hóa.

- Anh Hội ! Có người ghi danh theo học kìa.

- Nhanh vậy sao ? Mới thông báo ngày hôm kia mà...

- Thì anh nhanh lên đi . Người ta đang chờ, lâu rồi đó.

Hội gạt đầu rồi bước vào và không ngờ chính là cô bé mà anh đã cố công tìm kiếm.

Hội vuốt vội mái tóc như để giữ thế chủ động.

- Ủa ! Cô... em đến ghi danh à ?

Vẻ mặt cô gái không tỏ ra bất ngờ, nhưng câu nói thì ngược lại.

-Ồ ! Không ngờ lại là anh.

Hội ngồi xuống ghế đối diện, cười thân thiện.

- Em tên họ là gì vậy ?

Vừa hỏi xong, Hội đã cảm thấy hối tiếc vì sự thiếu tế nhị của câu hỏi.

- Có cần thiết không vậy ?

Nét mặt nàng nghiêm nghị, tương phản với cách trả lời có vẻ khiêu

khích.

Hội đáp bằng một câu hỏi khác.

- Chứ không phải em đến để ghi danh à ?

Cô nàng chớp nhanh đôi mắt.

- Dạ phải.

Hội nhẹ người.

- Vậy thì cần thiết phải có tên họ đầy đủ chứ, đúng không ?

Nụ cười hòa hoãn của cô nàng làm Hội ngây người ra.

- Em tên Nguyễn Hương Duyên.

Hội giả vờ rút viết, tìm quyển sổ ghi danh . Anh giả vờ, bởi vì không thể nào quên cái tên dễ thương ấy được . Thậm chí Hội còn muốn nghe nhiều và thật nhiều hơn nữa.

- Em tên... cái gì Duyên ?

- Dạ, Nguyễn Hương Duyên.

Hội ghi chép thật chậm rãi.

- Tuổi ?

Hương Duyên ngần ngừ một thoáng.

- Hai mươi tuổi.

Hội cười hài lòng.

- Xong rồi đó . Em là người mở hàng cho lớp này, hy vọng sẽ đắt khách.

Cô bé mở to đôi mắt, vẻ mặt ngạc nhiên hẳn lên.

- Em mở hàng à !

- Đúng vậy . Mới thông báo chiêu sinh ngày hôm qua mà.

Hương Duyên chưa hết thắc mắc.

- Em đâu có nghe thông báo gì ?

Đến lượt Hội tròn mắt.

- Duyên không nghe thông báo à ? Vậy sao Duyên lại đến đây ?

Rồi Hội không chờ Duyên giải thích, anh lấy tờ chiêu sinh trong ngăn bàn đưa cho Hương Duyên.

- Nè, Duyên xem.

Anh quan sát gương mặt trẻ con đăm chiêu với tờ giấy trên tay .

Cái nhú mày thoáng qua bỗng trở nên duyên là lạ.

Mỉm cười với Hội, Duyên trả lại tờ giấy và lắc đầu khẽ.

- Em đâu có học bơi lội.

- Duyên không học bơi ?

- Dạ, em đến xin học võ mà.

Hội gần như lấp bắp vì bất ngờ:

- Duyên... học võ ?

Cái gật đầu khẳng định của Hương Duyên lại như đòn "nốc-ao" quyết định . Hội thả người dựa vào lưng ghế.

- Thế nhưng...

Nét mặt Hương Duyên lúc này tinh nghịch lạ.

- Sao, anh không nhận em à ?

Hội lúng túng hơn.

- Không . Không phải vậy.

- Vậy thì, chừng nào bắt đầu vào học đây ạ ?

Hội bình tĩnh lại.

- À ! Duyên chịu khó chờ được không ? Tại vì như vậy... Ở đây chỉ có lớp dành cho thiếu nhi... Tôi chưa định dạy cho người lớn như... như...

- Như em phải không ?

Lại cái cười hồn nhiên pha lẫn nét ranh mãnh . Hội gật đầu vội.

- Phải, phải.

Hương Duyên ra vẻ nghiêm túc.

- Nhưng có phải anh... là người đứng lớp ? Ý em muốn hỏi thầy dạy võ chính là anh ?

- Đúng vậy . Tôi hợp đồng với Nhà Văn hóa này được gần một năm nay.

- Nếu thế thì dễ rồi.

Nét mặt Hương Duyên trở nên thành khẩn.

- Không cần đợi thầy mở lớp mới đâu . Thầy có thể dạy riêng... nghĩa là giống như là kèm tại tư gia đó thầy.

Thế là Hội hoàn toàn bị động . Cô nàng liên tiếp ra đòn và Hội gần như xuôi tay chịu thua . Gương mặt của Hội lúc này chắc ngờ ngạc nhiên . Anh dùng kế hoãn binh.

- Cái này Duyên để tôi suy nghĩ lại được chứ ?

Hương Duyên tỏ ra dễ dãi.

- Được, thầy.

Hội nhăn nhó.

- Duyên làm ơn bỏ giùm tôi tiếng thầy đi nghe sao mà vừa già
chát, vừa khách sáo thế nào đó.

Hương Duyên lại há miệng tính phản đối, nhưng nét mặt khô sớ
của Hội làm cô nàng bỗng thấy tội nghiệp.

- Nhưng mà sao này, nếu anh làm thầy dạy cho em thì cũng phải
sửa lại cách xưng hô cho phải đạo chứ.

- Được rồi, được rồi . Về sau hằng tính vậy.

- Vậy thì anh cũng nên cho em biết "quý danh" để tiện bề... xưng
hô.

Lại một đòn quyết định nữa của Hương Duyên, Hội lí nhí xin lỗi.

- Duyên đừng chấp tôi nghe . Hôm nay, tôi thế nào đó dở đủ thứ...

Tôi tên Hội, lớn hơn Duyên năm tuổi...

Giọng nói của Hội có phần thân thiện hơn lúc nãy.

Hương Duyên vui vẻ.

- Anh Hội ! Tiện đây, anh nhận cho em một lời xin lỗi và một câu
cảm ơn.

Nãy giờ Hội bị dồn vào thế chống đỡ liên tục, cho nên anh cảnh
giác trước câu nói này của Hương Duyên.

- Việc gì vậy ?

Hương Duyên hơi hạ thấp đôi mi.

- Trước đây em tưởng anh là tài xế xe ôm, may mà hôm nay gặp
anh nên mới biết em sai . Em xin lỗi anh Hội nha.

Bây giờ Hội mới thở phào và nhẹ người ra.

Hương Duyên tiếp :

- Kế đó là nhờ anh giúp đỡ, em không bị mất chiếc bóp.

Nụ cười của Hội tươi lên, anh tỏ ra rộng rãi.

- Trời ơi ! Có gì lớn đâu . mấy thằng nhóc đó có gì đáng để Duyên
phải quan tâm vậy.

Nói thế, nhưng thâm tâm Hội cũng thật hả hê . Mình đáng ra cũng
với Lục Vân Tiên khi cứu Kiều Nguyệt Nga chứ bộ.

Hội đứng lên, sắp lại mấy tờ giấy trên bàn.

- Thật ra, nhờ vậy mà tôi có một kỷ niệm sâu sắc về Duyên . Cho
nên phải cảm ơn bọn cướp ấy mới đúng.

Lời nói bông đùa của Hội khiến Hương Duyên nửa vui nửa giận .

Nhưng lúc đó nàng lại hiểu lầm cử chỉ của Hội ngụ ý tiễn khách.

Hương Duyên cũng đứng dậy.

- Vậy khoảng một tuần lễ nữa, em đến để nghe quyết định của anh, được chứ ?

Thiếu chút nữa, Hội vò đầu bứt tóc vì tự giận mình . Ai đời tự dưng đứng lên làm chi, cô bé mới chuẩn bị đòi về kia kìa.

Hội cố níu kéo.

- Khoan, để tôi tính thử coi ! À ! Được thôi, cứ tuần tới vậy .

Duyên nhớ đến nha . Tôi chờ.

Nói rồi, Hội càng cảm thấy sao mà ngu quá vậy . Chẳng khác nào mình tự cắt đứt cuộc hội ngộ kỳ thú này.

Lúc Hương Duyên cáo từ ra về, Hội giận mình không sao tả nổi .

Đến lúc này anh vẫn chưa biết cô nàng hiện ở nơi nào và đang làm gì, hay vẫn còn đi học ? Vậy mà anh để Hương Duyên ra đi, không sao giữ lại được.

Nhìn cô bé bước ra đến cửa, Hội chợt nhớ sự xuất hiện của nàng hôm đó . Chàng nghĩ, Hội càng ám ức, vừa giận mình, vừa thấy cô bé bỗng nhiên đáng ghét.

- Anh Hội !

Hội giật mình nhìn ra cửa.

Hương Duyên đứng đó tự bao giờ.

- Anh có thể mời Duyên đi uống nước được không ?

Nổi bàng hoàng không sao nói lên được, Hội vọt miệng.

- Sao chỉ uống nước ? Tôi... tôi định mời Duyên đi ăn tối luôn thể.

Hương Duyên nhìn ra ngoài trời gập gù.

- Cứ coi như là tối đi, vậy há, anh mời Duyên đi ăn nha.

- Tôi sẵn sàng, chỉ sợ Duyên không hài lòng thôi.

- Sao lại không hài lòng . Em biết một chỗ nấu ăn tạm tạm.

Hội hăng hái lạ, mọi bực bội bỗng tiêu tan cả . Anh lăng xăng dọn dẹp . Bây giờ Hương Duyên có chỉ lối lên trời, Hội cũng phải bằng mọi giá lên cho tới nơi tới chốn.

Điều khiển chú ngựa sắt chạy song hành với Hương Duyên, Hội như bay bổng . Ngay cả tiếng nổ của hai chiếc xe đường như cũng hòa nhịp với nhau . Đôi lúc đường phố đông nghịt những xe, buộc Hội phải cho chiếc 67 thụt lại phía sau, nhưng anh không bao giờ rời khỏi chiếc Chaly eo lá ấy cả . Hai chiếc xe như đôi chim uyên

ương cổ xoắn xít lẫn nhau.

Hương Duyên ngừng xe bắt ngờ, khiến Hội ngạc.

- Sao vậy ?

Hương Duyên chúi chân chống xuống đường.

- Đến nơi rồi.

Hội càng kinh ngạc . Không lẽ lại là tiệm ăn này, một tiệm ăn bình dân và là chỗ ăn thường ngày của Hội . Bà thím Ba, chủ tiệm làm nhiều món ăn mà Hội rất ưng ý và quan trọng hơn nữa giá cả vừa với túi tiền của Hội.

Hội e dè.

- Duyên đã ăn ở đây rồi à ?

- Dạ chưa . Nhưng em nghe mấy người bạn giới thiệu ở đây bán ăn ngon miệng lắm.

- Vậy thì chờ gì nữa ? Mình vào đi.

Hội thích thú nhận xét Hương Duyên có cung cách thật gần với anh . Nàng không ngại ngồi ăn ở một tiệm vỉa hè như thế này làm Hội vui thú trong bụng.

- Em chọn thức ăn nghe.

Nói vậy, Hương Duyên đến cái tủ kính đựng các món ăn làm sẵn.

Rồi Hội choáng ngợp trước một bàn đầy nhóc các thức ăn . Nào là khô qua hầm, cà chua dồn thịt, trứng vịt chiên, thịt kho đậu hủ . Đã vậy, người ta còn mang thêm mấy món canh nữa chứ.

Hội không dám hỏi, càng không dám phản đối, anh không để mình mang tiếng keo kiệt . Nhưng làm sao ăn hết các thứ này kia chứ ?

Hương Duyên cười nói như trẻ con:

- Anh Hội ! Mấy món này trông ngon quá . Anh thấy sao ?

Hội gật gù :

- Trông cũng ngon mắt lắm, nhưng phải thử mới biết chứ.

Anh thừa biết nó ngon như thế nào rồi, bởi vì anh là mối quen của tiệm này mà.

Hương Duyên giục:

- Vậy thì mình ăn đi...

Rồi cô nàng bẽn lẽn:

- Em nghe đói bụng rồi.

Hội vội cầm lấy chén cơm:

- Ủ, ăn đi Duyên.

Không đợi Hội mời thêm lần nữa, Hương Duyên bắt đầu ăn và ăn rất ngon lành . Hội không thấy cô nàng có vẻ gì khách sáo cả .

Phần anh, anh thấy các món ăn vẫn vậy, đâu có gì là ngon quá .

Nhưng rõ ràng là Duyên ăn rất ngon miệng, có vẻ như món nào nàng cũng thích cả.

Hội cũng không cần khách sáo, anh cảm thấy đói sau một buổi dạy võ cho bọn nhóc khi này.

Nhưng chỉ lát sau cả hai cùng ngán ngược, với cả đồng thức ăn còn thừa, bụng nào ăn cho hết được chứ.

Cuối cùng, Hội cũng đành buông đũa chào thua, mặc cho Hương Duyên hối thúc anh cố ăn thêm một ít nữa.

- Tôi no rồi . Duyên đừng có ép nữa.

Hương Duyên phì cười:

- Thì thôi vậy . Trời ơi ! Còn nhiều quá mà không ăn hết, uổng thật.

Hương Duyên dáo dác nhìn quanh, Hội tỏ ý quan tâm:

- Duyên tìm gì vậy ? Có tắm đây nè.

Hương Duyên lắc đầu thật khẽ:

- Không phải . Sao họ không mang khăn tới.

Hội không hiểu:

- Duyên tính gọi món gì nữa vậy ?

Cô nàng nhăn mặt :

- Khăn . Khăn lạnh đó.

Đến lượt Hội phì cười:

- Không có khăn lạnh đâu . Ở đây người ta xài loại này nè.

Hội vớ tay sang bàn bên lấy hộp khăn giấy, rồi thuận tay xé cho Hương Duyên một đoạn . Có lẽ Hương Duyên chưa từng đến đây thật . Hội thích thú với nhận xét này . Và nếu thế Hương Duyên rất thật với anh . Đây có lẽ là bữa ăn ngon nhất trong đời Hội . Còn Hương Duyên thì sao ? Nét mặt, ánh mắt và cả nụ cười e ấp của nàng dường như nói lên tất cả...

Hội quyết định mời Hương Duyên đến quán cà phê... Ở đó Hội sẽ có dịp biết nhiều hơn về nàng và hy vọng anh sẽ gây được nhiều cảm tình hơn . Bây giờ, Hội nhắm tính số tiền phải trả và anh hài

lòng là tiền trong túi dư sức trang trải thêm vài ba châu nước uống nữa.

Vấn đề còn lại là liệu Hương Duyên có bằng lòng hay không ? Điều mà bây giờ Hội đang tin tưởng là cô nàng sẽ không từ chối . Chẳng phải lúc nãy chính Hương Duyên đã đề nghị với anh hay sao ? Nghĩ vậy, Hội cảm thấy tim mình rộn đập với niềm vui mà anh sắp được hưởng.

Tay Hội đặt lên túi quần, rồi bỗng gương mặt anh biến sắc đi . Tiền ? Trời ơi ! Tiền Hội đã để quên trong bộ võ phục ban nãy.

Cố giữ nét bình thản, Hội tính thật nhanh . Không thể để lỡ cơ hội ngàn năm một thuở này được . Mặc dầu ở đây Hội có thể ghi sổ, nhưng còn cả một buổi tối thơ mộng đầy hứa hẹn.

Dường như Hương Duyên cũng cảm thấy có chuyện:

- Anh Hội ! Có chuyện gì vậy ?

Hội cười khòa lấp:

- Không có, không có gì . À, mà Duyên này...

- Dạ.

Đôi mắt nai tròn xoe nhìn Hội, khiến anh cảm thấy xấu hổ vì phải nói dối với nàng.

- Tôi chợt nhớ còn một sổ giấy tờ, lúc nãy vội quá, nên quên chưa cất vào tủ.

- Nhưng anh khóa phòng rồi mà.

- Đành vậy . Nhưng Duyên biết không ? Có cả thảy ba chiếc chìa khóa lận.

Hội không ngờ mình nói dối một cách trơn tru đến vậy.

- Hay là Duyên chờ tôi nhé, mười phút... mười phút thôi, nhanh lắm.

Rồi không đợi phản ứng của cô nàng, Hội chạy đi ngay . Anh sợ Hương Duyên đề nghị cùng về thì mọi chuyện đâm ra hỏng hết cả. Lần này chiếc 67 lòng lên như con ngựa bất kham, khi ánh đèn đường bật sáng.

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 4

Sài Gòn chưa bao giờ đáng chán như đêm nay . Hội như người mất hồn ngồi nhìn dòng sông lững lờ trôi . Vậy mà đêm cũng đã về khuya, đường phố đã bắt đầu vắng lạnh . Còn Hội, anh dường như không quan tâm đến những gì xảy ra chung quanh anh . Chưa muốn về nhà ngay trong lúc này, nhưng không lẽ cứ ngồi mãi đây, Hội đành ra xe mà không biết phải đi về đâu . Nỗi buồn, nhưng chỉ biết tự trách của Hội cứ mãi lớn, lớn dần...

- Hội ! Mày đi đâu giờ này vậy ?

Giọng nói của Tâm Bi . Hội quay lại, cố nở một cái cười không ra cười.

- Ủa, anh Bi !

Tâm Bi cho xe vọt lên song song với Hội.

- Chiều nay mày đi đâu ? Mày... làm ăn gì kỳ quá vậy ?

Hội biết lỗi nên đâu dám cãi lại . Anh nhớ chứ . Lẽ ra, chiều nay anh phải có mặt, bởi cái hợp đồng ở nhà hàng cho một đám cưới mà . Tâm Bi cự anh là phải . Anh chỉ còn biết cười trừ mà thôi, nhưng càng làm cho Tâm Bi thêm bức:

- Mày có biết hồi nãy đủ thứ chuyện xảy ra hay không ?

- Chuyện gì vậy ?

- Ồ, chương trình sắp bị bẽ vì con bé Thanh Thủy nổi hứng bắt tử, ca cương không báo trước... ban nhạc theo muốn chết . Còn phía nhà hàng không chịu thanh toán tiền nong, vì không có mặt khi gió của mày . Đã vậy, hai cha nội nào đó lạ hoắc muốn hợp đồng với mình... Tội tao làm sao dám quyết định.

- Nhiều chuyện vậy à ?

Tâm Bi tức tối ra mặt:

- Tao nói giỡn với mày chắc ? Cái mặt...

Hội cười dàn hòa:

- Tôi tin mà . Mọi chuyện rồi sao nữa ?

- Còn sao nữa, tao hẹn họ gặp mày ngày mai.

Tâm Bi rồ mạnh tay ga, làm vang động cả một góc phố:

- Mày hôm nay sao vậy ? Có sự cố à ?

Câu hỏi đầy quan tâm của ông bạn làm Hội chạnh lòng . Phải đó, nếu cần một người tâm sự thì Tâm Bi đúng là người anh cần.

Hội mở lòng:

- Tìm quán cà phê nào đó đi anh Bi, được không ?

Tâm Bi không ngạc nhiên:

- Cà phê à ? OK . Đi theo tao.

Anh vọt xe lên trước, Hội bám chặt theo . Qua mấy con đường,

Hội chợt hiểu:

- Bộ anh thích ghé "bà" Cúc hả ?

Tâm Bi nhún vai:

- Đúng vậy . Chắc chắn bọn mình sẽ được hoan nghinh chứ giờ này khuya rồi.

Hội làm thinh . Tâm Bi có lý đấy chứ.

Quán cà phê trên tầng lầu thứ năm vẫn còn ánh đèn màu . Người phụ nữ hơi ngạc nhiên:

- Ủa ! Giờ này... mấy người còn "giá lâm" à ?

Tâm Bi đẩy chiếc sang một bên ngồi xuống:

- Uống cà phê . Hình như... em không thích bọn này đến đây ?

Hồng Cúc, tên của nữ chủ nhân cười giòn:

- Anh chuyên môn gieo tiếng oán cho người ta không hà.

Cặp mắt sắc sảo ấy liếc nhanh sang Hội, làm Tâm Bi thích chí:

- Vậy thì tốt . Mang cho tụi này cà phê uống đi.

- Có ngay thôi.

Vừa đáp, Hồng Cúc vừa đưa mắt quan sát Hội . Lúc này anh chàng cũng gật đầu, ngụ ý đồng tình với Tâm Bi.

- Xem kìa, bộ dạng của mày, tao nhìn không vô rồi.

Hội cười không ra cười . Cả anh và Tâm Bi đều biết Hồng Cúc luôn tỏ ra quan tâm trên mức bình thường đối với anh . Ngay việc chơi nhạc cho quán cà phê này, Hội cũng đang ray rứt với ý nghĩ, mình đang lợi dụng tình cảm của người thiếu phụ lỡ thì này . Cho nên khung cảnh hiện tại không phù hợp lắm với tâm trạng ngổn ngang của Hội.

Anh cười buồn:

- Vậy sao ?

- Thôi, có gì mà huych toẹt ra hết coi.
- Hội bắt đầu kể, nhưng không lớp lang thứ tự gì cả, thành ra Tâm Bi phải hỏi vặn lại nhiều lần.
- Nhà cô ta ở đâu ?
 - Không biết.
 - Không biết ?
 - Thật mà . Chỉ biết là mẹ nàng mất sớm, hiện đang sống với người cha.
 - Một người cha giàu sụ ?
 - Cũng không biết có phải vậy không.
 - Cô bé không cho mày biết à ?
 - Không.
 - Cô ta đang làm gì ?
- Hội nhấp ngụm cà phê.
- Năm thứ ba đại học Kinh tế.
 - Tao cũng đoán cô nàng là một sinh viên.
- Rồi Hội lại tiếp tục kể về cuộc gặp tại Nhà Văn hóa, lúc Hương Duyên đến ghi danh học võ.
- Tâm Bi la lên:
- Trời đất ! Mày phạm đến hai sai lầm.
 - !?
 - Thứ nhất, cô bé là thiên kim tiểu thư, mày không biết hay sao mà lại dẫn đến cái quán ăn tồi tàn ấy.
- Hội cãi:
- Đâu phải tại tôi . Duyên dẫn tôi đến đó mà.
 - Thiệt vậy sao ? Thôi được, sai lầm thứ hai không sao cứu vãn được nữa, mày để cô nàng "ngồi đồng" ngay trong lần đầu gặp mặt... Chà chà ! Hồng bét rồi.
- Hội cười thảm hại:
- Vậy mới chết chứ.
- Tâm Bi lắc đầu quầy quậy, giọng nói ỉu xìu:
- Hết gỡ . Tao như mày hả, hồi nãy... lao đầu xuống sông chết quách cho rồi.
- Hội nói như hét, mặt mày nhăn nhó:
- Ông nội ! Tôi tưởng ông giúp đỡ gì được, ai dè ông toàn là đâm

bang không à.

Tâm Bi cười hềnh hếch:

- Thôi được, mày để thùng thảng tao tìm cách cho . Ít ra, phải biết phân tích từng sự kiện chứ.

- Hai anh em có gì quan trọng, mà to nhỏ với nhau vậy ?

Hồng Cúc đến bên, kéo ghế ngồi xuống sau câu hỏi . Hội nhìn lại với cặp mắt buồn buồn rồi đứng lên, anh đến bên chiếc piano ở bên sàn diễn.

Hồng Cúc tò mò:

- Anh Hội sao vậy, anh Bi ?

Tâm Bi nói với đôi mắt hấp háy:

- Nó hả ? Bị rồi . Một cú sét đánh, trời giáng.

- À, ra vậy ! Chưa bao giờ em thấy ảnh lạ như ngày hôm nay.

- Thây kệ nó, em ngồi đây đi.

Hồng Cúc vẫn chăm chú quan sát Hội . Lúc này Hội đã ngồi vào đàn . Tiếng piano vang lên từng nốt nhạc khoan thai nhưng nối tiếp nhau như một chuỗi dài vô tận.

Vài ba người khách thừa thớt chột giật mình thích thú khi nhận ra đang được nghe một show nhạc miễn phí.

Hồng Cúc xuýt xoa:

- Bài này hay thật, em nghe quen lắm.

Tâm Bi gật đầu đồng tình:

- Nó đàn thì hay rồi, em có biết không ? Đây là bản "Lettre à Elise".

- Tên tiếng Anh à ?

Tâm Bi lắc đầu:

- Không phải . Tiếng Pháp đó em . Mà tác giả là người Đức : Beethoven.

Hội vẫn ngồi đàn say mê . Mọi điều cần nói anh đã nói ra hết rồi .

Nhẹ nhõm phần nào đó, nhưng một vài điều thắc mắc trong anh .

Hương Duyên là cô gái như thế nào ? Có thật sự là con của một gia đình giàu có nào đó, hay đó chỉ là hiện tượng bên ngoài theo nhận xét của anh . Hình như Hương Duyên biết rõ mọi hoạt động của anh . Tại sao nàng cứ như một câu chuyện thần bí ? Nhưng hình như mình đang yêu...

Giai điệu buồn, lại còn buồn hơn . Tiếng piano thánh thót rơi tận đáy tim yêu.

Hồng Cúc nhịp tay lên bàn, tấm tắc:

- Hay thật anh Bi há ? Bài này em biết . "Love story" mà.

Và Tâm Bi bất chợt bắt gặp ánh mắt buồn buồn của Hồng Cúc:

- Hình như em có tâm sự... buồn à ?

Hồng Cúc biến đổi sắc mặt ngay lập tức:

- Buồn à ? Đời em còn có gì đáng buồn đâu ?

Hồng Cúc không cần gắng gượng lắm, bỗng dưng như trở thành một người khác vậy.

Tâm Bi không dám đùa:

- Nhưng em có vẻ hiểu nó... thằng Hội đó ?

- Có thể...

- Vậy thì có lẽ em sẽ an ủi được nó...

- Em có biết chuyện gì đã xảy ra với anh đâu . Mà tốt hơn, em không nên biết . Có điều chuyện an ủi anh... em làm được.

Những nốt nhạc bỗng trở nên thúc hối hơn và quyến rũ hơn . Hồng Cúc chạm vào tay Tâm Bi, nói nhỏ:

- Có lẽ không cần em ra tay nữa rồi.

- Vậy à ? Sao vậy ?

Hỏi xong, Tâm Bi không cần câu trả lời của Hồng Cúc . Anh cũng vừa thấy một cô bé... xuất hiện từ lúc nào chẳng ai hay.

Hồng Cúc thăm thì:

- Phải cô bé đó không ?

- Đúng rồi . Sao em biết ?

Lại một nụ cười buồn:

- Linh cảm của phụ nữ đó . Anh tin không ?

- Tin, tin quá đi chứ.

- Cô bé dễ thương thật . Tên gì vậy anh ?

- À, Hương Duyên, nghe cũng hay hay.

- Anh Hội bị sét đánh, bởi cô bé này cũng phải.

Tâm Bi chợt hỏi:

- Theo em, cô nàng có phải là con nhà giàu không ?

Hồng Cúc chăm chú quan sát:

- Cách phục sức thì dường như không phải . Nhưng nét mặt đoan

chính, cặp mắt to như vậy không thể là người nghèo hèn . À, đúng rồi ! Gia đình cô bé chắc chắn thuộc vào loại quý tộc.

Tâm Bi phì cười:

- Em biết coi tướng ?
- Không đâu . Kinh nghiệm đó mà.
- Nói về kinh nghiệm thì tôi cũng có chút ít chứ . Đằng này tôi có thấy gì đâu ?

Hồng Cúc phân tích:

- Em thấy cách cô bé ngồi vào bàn, cử chỉ rất chững chạc, còn cái cách gọi người phục vụ của cô bé không kiêu sa nhưng rất đúng mực . Hình như cô nàng đã từng đến nhà hàng sang trọng rồi.
- Em nhận xét có vẻ tinh tế lắm.

Trong lúc đó, Hội vẫn mãi miết với những nốt nhạc đang đến hồi kết thúc . Tiếng đàn vang lên giục giã từng đợt và bất ngờ chững lại . Âm thanh cuối cùng nghe như nuốt tiếc, còn day dứt một nỗi niềm không nguôi . Lác đác vài tiếng vỗ tay vang lên làm Hội sực tỉnh . Anh quay lại nhìn Tâm Bi và Hồng Cúc.

Tâm Bi không bỏ lỡ cơ hội, ra dấu cho Hội về sự có mặt của Hương Duyên.

Và Hội sững sờ trước đôi mắt biết cười của Hương Duyên, chỉ cách có hai chiếc bàn . Hương Duyên làm động tác vỗ tay khe khẽ, tỏ ý tán phục.

- Hương Duyên !

Tiếng gọi bật ra cửa miệng và Hội nhanh chân bước xuống đến với Hương Duyên.

Ngồi trước mặt nàng, Hội trở nên lúng túng lạ . Anh chưa chuẩn bị một tình huống như thế này.

Hương Duyên cũng không hơn gì, nàng ngượng ngập tay xoay xoay ly cam vắt và chờ đợi.

Cuối cùng, Hội mở lời:

- Duyên ! Hồi nãy sao Duyên không chờ tôi ?
- Em... em chợt nhớ ra một việc cũng gấp lắm.
- Duyên làm tôi ngại . Tại sao Duyên lại trả tiền com, đó là phần của tôi mà.

Hương Duyên cười không đáp.

Hội mới chợt nhận ra sự vô lý của mình . Không trả tiền thì làm sao ra khỏi quán được chứ.

Hội vội khóa lấp:

- Tôi... tôi gởi tiền lại cho Duyên nha.

Nói rồi, Hội lại thấy càng dở hơn.

Hương Duyên làm mặt giận:

- Anh quan tâm đến vấn đề tiền bạc vậy à ?

Lập tức Hội thanh minh:

- Ồ, không ! Không phải vậy . Tôi muốn...

- Nếu như em coi đó như là đền ơn thì... anh có giận em không ?

Lẽ đương nhiên là Hội không trả lời được.

Hương Duyên vẫn nhỏ nhẹ:

- Em cũng có lỗi mà, đúng không ? Vậy anh đừng bận tâm nữa, thế là hòa...

- Ồ, vậy mình huề, đúng rồi.

Chỉ biết nói vậy, rồi Hội lại tức mình . Thêm một lần nữa, anh rơi vào thế bị động.

Hương Duyên nhìn Hội, ánh mắt thật dịu:

- Anh Hội ! Hội này, anh đàn hay ghê.

Hội ngượng thật tình:

- Vậy à ? Tôi cũng không nhớ tôi đã đàn ra sao nữa ?

- Anh không nhớ thật ?

- Thật . Lúc đó tôi đang suy nghĩ đầu đầu.

Hương Duyên không bỏ qua cơ hội:

- Anh suy nghĩ à ? Về cái gì vậy ?

Hội thu hết can đảm nhìn vào mắt nàng:

- Không biết có nên nói thật không ?

- Cũng tùy từng việc . Nếu như nói thật mà cảm thấy không có lợi thì thôi vậy . Riêng em thì sự thật luôn cho thấy sự chân thành của người đối diện.

Hội cười cởi mở:

- Không quan trọng đến vậy đâu . Duyên có tin không ? Lúc này tôi đang suy nghĩ về Duyên đó.

Biết trước sẽ bị bất ngờ, Hương Duyên cũng không khỏi lúng túng:

- Anh nghĩ đến em ? Nghĩ gì vậy ?

- À ! Hương Duyên thì luôn bất ngờ và... và có phần thần bí nữa.
- Anh nói gì ghê vậy ?
- Thật mà . Sự xuất hiện của Duyên luôn gây bất ngờ cho tôi . Phải vậy không ?

Hương Duyên cúi mặt:

- Cứ cho là điều này đúng đi . Nhưng cũng đâu có gì là... thần bí đâu.

Hội đã hoàn toàn bình tâm trở lại . Anh vừa nhận được tín hiệu khích lệ của Tâm Bi và cả Hồng Cúc nữa, đồng thời một ly cà phê đá cũng đang được mang tới.

Hội khuấy ly cà phê:

- Thì tại tôi chưa biết gì về Duyên . Còn Duyên hình như không muốn nói về mình.

- Cũng như anh vậy . Anh có nói gì về anh cho em biết đâu.

Câu trả lời của Hương Duyên thật khôn khéo ngoài dự kiến . Hội đành cười trừ . Rồi chợt nghĩ ra một cách, Hội ma mãnh:

- Vậy thì tôi tiết lộ cho Duyên biết, tôi đến đây để uống cà phê... Còn Duyên ?

Hương Duyên vẫn khéo léo:

- Em đến đây để nghe nhạc.
- Ở thành phố này có vô số điểm cà phê nhạc ?
- Nhưng em vừa nghe đồn ở đây nhạc rất hay.

Hội tròn mắt nhìn cô nàng . Sao mà lanh thế . Nói sao cũng trả lời trơn tru được . Anh đâu biết là Hương Duyên nói thật lòng, nàng biết nhiều hơn Hội tưởng nữa.

Hội cố thử một lần nữa:

- Tôi đang làm việc cho Nhà Văn hóa . Hiện tôi đang ở trên tầng hai tại chung cư Hoa Hồng.

Không chần chừ, Hương Duyên đáp trả ngay:

- Em đang học ở đại học Kinh tế . Nhà em ở cuối một con đường thuộc thành phố này.

Hội thất vọng:

- Cũng như không, rốt cuộc tôi không biết gì hết.

Hương Duyên lại cười:

- Anh Hội đừng có nản . Nếu có lòng thành rồi thì mọi việc sẽ trở

nên tốt đẹp . Em thích cái cũng đều do tình cờ mới thú vị.

Lý lẽ của Hương Duyên có sức thuyết phục, Hội đành chịu . Khi Hương Duyên đưa ly nước lên môi, ánh mắt nàng giấu trong màu nước cam bỗng trở nên quyến rũ lạ thường.

Ở góc quán bên kia, Tâm Bi liên tục ra dấu thúc giục Hội tiến công mạnh lên . Hội cũng chỉ cười để che giấu sự lúng túng mà chính anh không hiểu từ đâu nổi lên . Anh biết rằng nếu càng tỏ ra tự nhiên trong lúc này thì dễ trở thành lộ bịch, nên chỉ khoanh tay và lặng ngắm.

Chợt Hương Duyên tỏ ý muốn về, khiến Hội càng thêm bối rối:

- Sao... chưa chi... Duyên lại về.

- Anh không thích sao ? Nếu anh xem sự xuất hiện của em là bất ngờ thì ra về lúc này cũng sẽ là một bất ngờ vậy.

Hội xuống nước nhỏ:

- Nhưng bất ngờ này, tôi... chưa quen...

- Có bất ngờ nào mà người ta có thể ngờ được đâu.

Thất vọng, Hội buồn xo:

- Duyên có vẻ cương quyết quá . Bây giờ, nếu muốn gặp lại Duyên, tôi phải chờ đến tuần sau.

Giọng Hương Duyên gần như xin lỗi:

- Em định nói với anh là em đã thôi ý định học võ rồi.

Hội thẳng thốt:

- Sao vậy, Duyên ?

- Em cũng không biết nữa . Tự nhiên em thấy không ổn sao đó .

Nếu xác định nguyên do, em sẽ giải thích cho anh hay.

- Duyên sao mà... À ! Còn lần gặp tới... có hay không vậy ?

- Em tin chắc là có.

Ánh mắt Hội sáng lên:

- Chừng nào vậy ? Lúc nào tôi cũng sẵn sàng cả.

Hương Duyên cười ngụ ý:

- Vậy thì được rồi . Em cũng không chắc chắn được, vì em thích các cuộc gặp tình cờ hơn . Miễn là lúc nào anh cũng sẵn sàng muốn gặp em.

Hội tràn đầy hy vọng:

- Trước khi Duyên về, tôi muốn tặng Duyên một món quà, Duyên

nhận chứ ?

Đến lượt Hương Duyên bị bất ngờ:

- Quà cho em ? Anh đã chuẩn bị sẵn ?
- Đâu có . Tôi mới nghĩ ra đây thôi . Một bản nhạc, Duyên thích không ?

Hương Duyên không kèm được nổi vui bất chợt:

- Anh đàn à ? Thích quá, anh đàn đi . Đây là món quà có ý nghĩa nhất đó.

Hội sung sướng thấy Hương Duyên vui thích với ý định của anh:

- Duyên nghe thử nhé . Bài này có tên là "Lyphard mélodie".

Nhưng Hương Duyên trầm ngâm:

- Em có điều kiện . Hết bài nhạc em sẽ về, lúc đó anh không được nhìn em.

Hội kinh ngạc:

- Sao kỳ vậy ?
- Chưa hết . Anh không được tiến, cũng không được theo dõi em.

Hội lắc đầu:

- Duyên hành hạ tôi nhiều quá, có ngày đau tim mất thôi.
- Anh đồng ý hay không ?
- Được rồi . Duyên có đồng ý cho tôi bắt tay gọi là... tạm biệt không ?

Hương Duyên đỏ mặt, ấp úng:

- Hay là anh cho em nợ đi, khi khác sẽ đền bù vậy.

Hội tạm hài lòng với nụ cười mãn nguyện . Anh tiến đến chiếc đàn dương cầm . Âm giai Sol thứ trải rộng trên giàn phím vừa thánh thót, vừa kiêu sa . Có hai người khách toan đứng lên ra về, lại ngồi trở xuống vì họ biết sẽ được thưởng thức một giai điệu ngọt ngào nào đó.

Hội không phải là một nghệ sĩ dương cầm thực thụ, nhưng đoạn khúc "Lyphard melody" này không quá khó với anh . Vả lại, bây giờ anh đang diễn tấu với cả con tim, cho nên dòng nhạc trở nên cuốn hút người nghe.

Bỗng dưng, Hội phát giác ra bài nhạc dường như phù hợp với hoàn cảnh thực tại . Nét nhạc réo rắt, chợt từng chùm nốt rời rạc cũng giống như Hương Duyên thoát ần thoát hiện . Vậy mà chúng liên

kết nhau thành một chuỗi liên hoàn tuyệt tác . Anh mong rằng đó là dấu hiệu tốt đẹp cho tim yêu của chính mình.

Hương Duyên thần thờ theo từng tiếng đàn rơi, nhưng nàng cũng rất dứt khoát đứng lên khi bản đàn vừa dứt . Cái vẫy tay tạm biệt của nàng tuy thoáng qua nhanh, nhưng đem lại cho Hội một niềm hạnh phúc vô bờ.

Hội như nhảy cẫng lên khi dáng Hương Duyên vừa khuất sau cửa thang máy . Nét mặt rạng rỡ của Hội chứng tỏ anh đang tràn đầy tin yêu.

Tâm Bi và Hồng Cúc đến bên cạnh Hội:

- Sao, có cần đến ý kiến của tao không ?
- Anh hả ? Một quân sư tồi.
- Trời đất ! Bộ tính "ăn cháo đá bát" hả ?

Hội cười, không giảm vẻ sung sướng:

- Nếu cần ý kiến thì bà chủ quán đây chắc chắn nhiều kinh nghiệm hơn anh.

Quay sang Hồng Cúc, Hội hỏi với vẻ đặc ý:

- Hồng Cúc thấy sao ?
- Một chuyện tình thật lãng mạn . Chàng đàn cho nàng thưởng thức, và ngón đàn tuyệt làm sao.
- Đó, anh Bi thấy chưa ?
- Phải rồi . Có thằng bạn như mày, coi như là tao vô phước .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 5

Thế là Hương Duyên có được một chuỗi ngày hạnh phúc . Những lần gặp gỡ nhau là những khoảng thời gian khó quên mà lần nào cũng thế, Hương Duyên đều chủ động cả . Khi thì nhắn qua điện thoại, khi thì một mẫu giấy nhỏ và lần nào anh cũng sẵn sàng đúng như lời giao kết.

Thật ra, Hương Duyên cũng đã từng yêu, hay là tưởng rằng đã yêu

. Thuở nhỏ, nàng rất khăng khít với Minh Quân, bạn cùng xóm . Cả hai rất thích chơi trò vợ chồng, với những lời hứa như đinh đóng cột của lứa tuổi thơ ngây . Đến lúc Minh Quân theo gia đình xuất cảnh sang Úc, Hương Duyên cảm thấy đau khổ tột cùng . Hai bên gia đình khuyên dỗ cách nào cũng không làm nguôi nỗi buồn lớn lao ấy . Nàng buộc Minh Quân phải lập đi lập lại lời hứa sẽ quay trở lại mới chịu thôi . Từ đó, Hương Duyên cho rằng số phận mình đã được định đoạt . Cách đây một năm, Minh Quân trở về thật . Nhưng Minh Quân bây giờ chẳng chạc và rất người lớn ngoài sức tưởng tượng của Hương Duyên . Và những cử chỉ sẵn đón của Minh Quân trở nên xa lạ với nàng, tuyệt nhiên không một chút rung động . Có lúc Hương Duyên phân tích tâm trạng mình và cho rằng lý do chính là ở thái độ dạn dĩ, gần như công khai của mẹ Minh Quân đối với cha nàng.

Cho đến khi Hương Duyên tình cờ gặp Hội trong một hoàn cảnh thật thú vị, dáng điệu của Hội trong lúc bênh vực, che chở cho nàng để lại một ấn tượng sâu đậm, rồi sau đó Hương Duyên mới hiểu thế nào là yêu.

Cả hai chưa nói với nhau một lời hứa hẹn, chưa dám thổ lộ tâm tình, nhưng Hương Duyên và anh chàng đều hiểu họ chính là nửa kia của nhau.

Hương Duyên vẫn vậy, nàng không để cho Hội một cơ may nào . Nàng vẫn luôn chủ động với trò bất ngờ cố hữu.

Tội nghiệp anh chàng, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng ứng chiến, theo cách nói của anh . Có lần, chịu không nổi, anh đã xuống nước năn nỉ:

- Duyên ơi ! Yêu nhau theo kiểu này, có ngày anh bị tai biến mạch máu não mà chết mất.

Nhưng Hương Duyên vẫn cương quyết . Đâu phải nàng không hiểu cho anh, mà vì nàng sợ . Sợ lắm rồi sự mất mát . Sự mất mát đã gây cho Hương Duyên những tổn thương tâm lý, bây giờ đã lành lặn có lẽ những vết sẹo còn lại cũng đủ cho Hương Duyên sợ .

Năm, sáu tuổi chưa đủ để cho Hương Duyên nhận thức sự việc, vậy mà cái chết của người mẹ đã là nỗi mất mát quá lớn . Cả một thời gian dài, cha nàng đã cố hết sức, nhưng chưa bù đắp nổi . Rồi

đến sự ra đi của Minh Quân khoét sâu nỗi đau ấy . Và bây giờ đến nỗi ám ảnh người cha sắp bị tước mắt bởi một người đàn bà giàu có.

Chắc vì vậy nên Hương Duyên chẳng tha để Hội buồn... Nhưng anh có buồn đâu . Lần nào gặp mặt, anh cũng biểu lộ sự vui sướng, nhiều lúc như điên lên kia mà.

Lần hồi, Hương Duyên đã kể cho anh nghe hết về mình, về cái gọi là tình đầu với Tony, tên thân mật của Minh Quân, về tâm tư của nàng . Hương Duyên kể mọi việc chỉ trừ chuyện của cha nàng đang rơi vào lưới tình của mẹ Minh Quân, và cả thanh thế của ông ta, bởi vì Hương Duyên biết tên ông rất nổi tiếng trong giới kinh doanh ở đất Sài Gòn này, và nàng ngại Hội từ đó sẽ phăng ra chỗ ở của nàng . Lúc đó, nàng đâu còn cái thể chủ động nữa.

Phần anh, anh cũng nói hết những ước mơ, những dự tính cho tương lai của anh, trong đó có một phần trang trọng dành cho nàng . Nào là việc thực hiện một đĩa nhạc, để rồi từ đó đi lên thành lập một ban nhạc chuyên nghiệp.

Hương Duyên cũng khích lệ anh trong việc ổn định kinh tế trong sự nghiệp sắp tới . Lúc đó, anh sẽ đón mẹ dưới quê lên ở chung với anh . Trái ngược với Hương Duyên, cha anh đã chết trong một chuyến đi buôn, khi mẹ anh vừa hoài thai anh . Mẹ anh ở vậy, nuôi anh ăn học thành tài.

Anh tốt nghiệp trường Luật, nhưng chưa có nhiệm sở, vậy mà đến lúc này anh vẫn lạc quan:

- Duyên biết không ? Anh dự tính được tất cả cho tương lai . Anh không sợ bất kỳ sự cố nào, chỉ trừ những bất ngờ mà Duyên đưa đến.

Nhớ lại, Hương Duyên không khỏi tức cười . Nàng cũng lắm trò bất ngờ . Như một tối nọ, Hội cùng ban nhạc biểu diễn xong, đến phần giao lưu "Hát với nhau", Hương Duyên bất ngờ từ sau cánh gà bước lên sân diễn với chỉ một lời giới thiệu của người dẫn chương trình . Nét mặt ngạc nhiên pha lẫn thích thú của Hội tối đó, Hương Duyên không sao quên được.

Rất may, bữa đó Hương Duyên thành công với bản "Mẹ yêu", bài hát mà Hương Duyên ưa thích chỉ vì đã từng không còn mẹ .

Những tràng pháo tay tán thưởng nồng nhiệt, khiến Hương Duyên e thẹn trong vui sướng.

Nàng gây được một bất ngờ lắm với anh . Và bất ngờ ấy lại là dịp cho một bất ngờ khác dành cho chính nàng . Hương Duyên vẫn còn cảm giác của buổi tối đó . Không biết anh chàng bỏ đàn từ lúc nào, khi nàng vừa dứt bài hát thì anh ta tỉnh bơ giữa tiếng hoan hô của mọi người, bước lên tặng hoa, một cành hồng đỏ thắm . Và Hương Duyên đỏ mặt, nhớ lại cái nụ hôn đầu tiên anh trao trước bao cặp mắt của mọi người . Mặc cỡ và sượng sùng, nhưng nàng không dám từ chối, vậy là cả đêm không sao ngủ được . Đó là một dấu hiệu tỏ tình của anh chẳng ? Âm hưởng của cảm giác ấy đến tận lúc này còn quán quýt trong nàng.

Tình yêu là vậy đó . Là hạnh phúc, là nhớ nhung, và còn là đau khổ nữa.

Hương Duyên cảm nhận niềm đau ấy từ người cha của mình.

- Duyên ! Lúc này con đi đứng thất thường quá.

Nàng chỉ "dạ" nhỏ, mà không trả lời lại . Ông tiếp tục:

- Con nên quan tâm tới thằng Quân một chút.

Hương Duyên không dè ông đi thẳng vào vấn đề.

- Dạ, con với anh Quân không hợp mấy, ba à.

- Ồ, con có chịu tiếp xúc đâu mà biết không hợp . Cần phải có thời gian chứ.

Hương Duyên cúi đầu, đáp nhỏ:

- Thời gian lúc này con không có.

Ý nàng nói thế thì cha nàng cũng hiểu là việc học đã chiếm phần lớn thời gian của nàng.

- Phải rồi . Với thằng Quân thì con không có thời gian, còn với thằng nhạc sĩ kia thì dư thời gian mà.

Nghe ông nói thế, Hương Duyên điếng hồn:

- Ba !

- Phải . Ba biết vì sao con không để ý tới thằng Quân nữa . Vậy mà cách đây mười mấy năm, con khóc suốt mướt chỉ vì xa nó.

- Ba ! Lúc đó tụi con còn quá nhỏ.

- Đúng vậy . Nhưng ba tin rằng cũng còn một chút tình cảm nào đó còn sót lại chứ.

Hương Duyên ngồi im . Nàng biết ông đã quyết chuyện gì thì chớ hòng mà cãi lại.

- Cái thằng nhạc sĩ đó làm sao xứng với con . Con gái của ba mà, bao kỳ vọng của ba đều dồn hết cho con mà . Thằng Quân xứng đáng hơn nhiều.

- Ba ! Con chỉ xem anh Tony như là người anh của con thôi.

- Sao con lại nói vậy ? Con với thằng Quân có họ hàng gì đâu ?

Trai gái lớn lên phải dựng vợ gả chồng chứ.

Hương Duyên thu hết can đảm nói thật lòng:

- Ba ! Ba cứ để con tự do chọn lựa đi ba.

- Thì ba vẫn để con tự do đấy . Có điều ba muốn con quan tâm tới Tony của con để mà có dịp so sánh với thằng nhạc sĩ kia.

Nàng chợt nảy ra một thắc mắc:

- Ba biết anh Hội ?

- Biết chớ.

- Sao ba biết ?

- Con khờ quá ! Con là con duy nhất của ba, tất nhiên ba luôn cho người theo bảo vệ con gái ba chớ.

Nàng bắt đầu kinh ngạc . Không lẽ nào ! Vậy thì nhất cử nhất động của nàng, ông đều biết hết !

- Nghĩa là có người theo dõi con ?

- Đại loại là vậy đó.

Hương Duyên chợt giận dữ:

- Vậy sao hôm con bị bọn cướp giật giữa đường, không thấy ai ra bảo vệ con vậy ?

- Có chuyện đó sao ?

Nét mặt của ông cho nàng thấy ông không biết vụ đó thật.

- Chính anh Hội cứu con đó ba . Nếu không có anh, con gái ba chưa chắc còn đứng đây đâu.

- Thật vậy à ? Bọn này làm ăn tắc trách thật.

Hương Duyên hiểu ba nàng nói thật . Người theo dõi nàng là ai vậy ? Chết rồi ! Những lúc nàng hẹn hò...

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 6

Ban nhạc đang diễn bài "Trăng thu dạ khúc" . Hương Duyên chưa cảm được cái hồn của bản nhạc tài tử này, mặc dù Hội có lần thổ lộ với nàng về công sức tìm tòi sáng tạo của anh, khi đưa nó vào thể loại Pop-Rock hiện đại . Tuy nhiên sự cuốn hút, kích động của nó khá đặc biệt . Hương Duyên thấy cả khán phòng la hét với sự cuồng nhiệt . Nhất là phần diễn xuất của anh, ngón tay anh gần như quay cuồng trên cần đàn gui-tar . Người anh khụy xuống, rồi thả ngửa trên sàn diễn . Tiếng la hét càng lúc càng si dại.

Thế nhưng, hôm nay Hương Duyên như người ngoài cuộc . Nàng ngồi đó, ở một góc phòng, nơi bàn dành riêng cho ban nhạc uống nước . Từ hôm Hương Duyên đột ngột góp mặt với bài hát "Me yêu", mọi người trong quán Cafeteria Hồng Cúc này tỏ ra quý mến cách đặc biệt với nàng, vì thế các cô tiếp viên luôn hướng dẫn nàng đến ngay bàn này . Hình như Hội cũng hài lòng với phương án này và cứ xong phần biểu diễn "Trăng thu dạ khúc" là Hội bỏ đàn, mặc cho ban nhạc tiếp tục đệm nhạc cho các ca sĩ không chuyên lên sàn diễn tham gia phần giao lưu.

Đêm nay, không hiểu sao Hương Duyên cảm thấy bất an . Nãy giờ, Hội liên tục tìm cách để nhìn và cười với nàng, vậy mà không như mọi lần, Hương Duyên không vui . Bây giờ nàng chỉ muốn Hội xuống ngay đây với nàng . Vì tự nhiên nàng cần một sự quan tâm, chở che nào đó . Có lẽ vì sự khó chịu khi biết cha nàng lúc nào cũng cho người theo giám sát nàng.

Hương Duyên không nhận ra ai là người theo dõi nàng trong số đông người cuồng nhiệt kia.

Lại một nụ cười nữa của Hội dành cho nàng . Hương Duyên đáp trả bằng vẻ mặt phụng phịu làm Hội phải trở mắt ngạc nhiên.

Bỗng Hương Duyên bất ngờ trước sự xuất hiện của một cô gái .

Nàng biết rằng không người lạ nào dám đến trước bàn được dành riêng cho ban nhạc cả . Hương Duyên cũng kịp nhận thấy các gương mặt xôn xao khá bất thường trong ban nhạc, kể cả Hội . Đôi

mắt anh lộ vẻ thất sắc hẳn và cái nhìn đầy ý nghĩ của Tâm Bi đủ làm Hương Duyên lo nghĩ.

Cô gái đẹp cách kiêu sa quý phái . Cô thận trọng ngồi ngay bên cạnh Hương Duyên:

- Chị là ca sĩ của ban nhạc à ?

Hương Duyên ngượng ngập lắc đầu.

Dường như cô nàng không quan tâm lắm đến Hương Duyên . Nàng ta quay lên sàn diễn và ra dấu chào ban nhạc.

Những cái gật đầu và những nụ cười xã giao đáp trả của anh em nhạc công trên sàn diễn, cho Hương Duyên thấy rằng nàng ta rất quen thuộc với mọi người.

Hương Duyên quan sát và thầm phục cử chỉ của cô gái, vừa đài cát vừa quyến rũ . Phút chốc Hương Duyên như trở thành trẻ con, so với cô ta.

Cô gái bắt chuyện với Hương Duyên:

- Tôi tên Diễm Hồng . Còn chị, chắc chị có cái tên đẹp lắm.

Hương Duyên cũng xã giao:

- Em là Duyên.

- Duyên à ? Tên nghe dễ thương quá . Mà chữ lót là gì vậy ?

- Dạ, Hương . Hương Duyên.

Diễm Hồng cười thật duyên dáng và thân mật hơn:

- Tôi đoán đúng mà . Người như chị chắc chắn có cái tên rất đẹp.

Diễm Hồng dễ thương quá, Hương Duyên ngầm nhận xét thế . Cô nàng cũng dễ gần gũi, chứ không tỏ ra cách biệt với người đối diện.

Anh Quốc Hiền, người dẫn chương trình tối nay đang bước đến gần.

Diễm Hồng nhìn thấy . Nàng ta vẫn với cử chỉ thân quen ấy, cười với anh:

- Anh Hiền ! Cho em hát đầu tiên nha.

Quốc Hiền như chờ đợi điều đó:

- Dĩ nhiên rồi . Đã lâu, nay em mới đến đây mà.

Gương mặt Diễm Hồng lộ ra vẻ mãn nguyện, cô nàng kéo tay QH thì thầm.

Hương Duyên bắt đầu thấy mến Diễm Hồng . Chắc Diễm Hồng là

một ca sĩ chuyên nghiệp.

Ban nhạc vừa dứt phần biểu diễn, QH vội vã bước lên sàn diễn.

- Mở đầu phần giao lưu hôm nay là sự góp mặt đặc biệt của ca sĩ Diễm Hồng...

Những tràng pháo tay rộ lên . Hương Duyên đoán đúng . Diễm Hồng rất quen thuộc với Cafeteria Hồng Cúc này.

QH chờ mọi người lắng xuống, rồi giới thiệu tiếp:

- "Mười năm tình cũ" là bài hát đầu tiên mà Diễm Hồng sẽ gửi tặng cho tất cả quý khán giả trong buổi diễn hôm nay . Xin được giới thiệu... nữ ca sĩ Diễm Hồng.

Với dáng đi tha thướt nhưng không kém phần trang nhã, Diễm Hồng được sự cổ vũ nồng nhiệt . Hình như mọi người đều biết và yêu mến Diễm Hồng cả . Ngay như Hương Duyên còn lạ người, lạ tánh cũng có thiện cảm với Diễm Hồng nữa là.

Hội vừa xuống tới . Anh ngồi bên cạnh Hương Duyên ngay lúc Diễm Hồng vừa cất tiếng:

- "Mười năm không gặp, tưởng tình đã cũ"...

Hương Duyên giật thót người khi bắt gặp tia nhìn nồng cháy của Diễm Hồng nhắm vào Hội . Nàng hỏi ngay:

- Anh Hội ! Cô ta là ai vậy ?

Hội đáp suông :

- Diễm Hồng, ca sĩ của ban nhạc anh ngày trước.

Hương Duyên cảm thấy giọng nói của Hội không được tự nhiên.

- Lâu chưa anh ?

- Cách đây khoảng một năm, Diễm Hồng rời nhóm để đến với Studio An Bình.

Hội đáp không tránh né . Ánh mắt của anh như hướng về nơi xa xăm nào đó.

- Tại sao Diễm Hồng bỏ đi ?

Đôi môi Hội mím chặt, giọng sắc lại:

- Tiền.

Hương Duyên lờ mờ đoán ra sự việc, nhưng nàng muốn hiểu rõ:

- Nghĩa là...

Hội nắm lấy tay Hương Duyên như muốn nàng tin nơi anh.

- Có một bầu show tên là Bình, thừa tiền lắm của, hứa bảo bọc

Diễm Hồng và thật sự đem đến cho Diễm Hồng mọi thứ vinh hoa.

- Thế là anh không giữ được cô nàng.

Câu nói cuối, Hương Duyên không ám chỉ điều gì, nhưng Hội khẽ giật mình:

- Diễm Hồng là một ca sĩ có nhiều triển vọng . Có Diễm Hồng là có rất đông khán giả yêu thích.

Không giấu nổi tò mò, Hương Duyên hỏi tới:

- Anh quen Diễm Hồng ra sao ?

- Thì... anh đến nhà chủ động làm quen.

- Ngộ vậy... tự nhiên cái... anh đến nhà người ta.

Hội bật cười, Hương Duyên ngơ ngác trông dễ thương lạ:

- Lúc đó, anh mới thành lập nhóm, cho nên phải lôi kéo một vài người về hát cho mình . Nhân cuộc thi tiếng hát truyền hình, anh phát hiện ra Diễm Hồng... Duyên đừng nhìn anh như vậy ? Lạ lắm à ? Anh đâu phải là ban giám khảo . Chỉ đi dự thôi . Diễm Hồng lên ca và... bị loại ngay vòng ngoài . Anh nhận ra Diễm Hồng có năng khiếu và có nhiều tiềm năng . Vậy đó... thế là anh dò danh sách và tìm đến nhà...

Hương Duyên được "đả thông tư tưởng", nàng phục Hội rất tinh tế . Nhìn Diễm Hồng biểu diễn thật điêu luyện như thế kia, đâu ai ngờ nàng ta đã từng thất bại trong cuộc thi hát . Nhưng Hương Duyên vẫn có cái linh tính là lạ... dường như Diễm Hồng hát chỉ dành riêng cho Hội mà thôi.

Bài hát tiếp theo, Diễm Hồng biểu diễn theo phong cách sinh động của nhóm nhạc nổi tiếng ABBA . Không khí sôi động hẳn lên . Hội gật gù với vẻ tâm đắc.

- Duyên biết không ? Diễm Hồng tiến bộ rất nhanh, anh rất vui với thành quả ấy . Vậy mà đâu ngờ Diễm Hồng lại ra đi.

Giọng anh có chút buồn trong đó, Hương Duyên cảm nhận được điều ấy, nên nhìn anh :

- Nếu là em, em không đi đâu cả.

Hội cười:

- Anh cũng nghĩ như em, Diễm Hồng thuộc vào tuýp người hãnh tiến, không chịu chấp nhận hiện tại.

- Anh nói em là người bảo thủ à ?

- Không phải vậy . Nhưng em không bắt chấp tất cả để đạt mục đích, nhất là mục đích ấy chỉ là cái gì hào nhoáng bên ngoài.

Hương Duyên mát dạ với lời khen khéo léo của anh.

- Anh đừng khôn nghe . Mai mốt em không bỏ anh được chứ gì ?

Bỗng chốc niềm vui lại ùa ập tới với đôi lứa đang yêu.

Giọng của Hội chợt đổi khác:

- Giờ này mới chịu tới.

Theo hướng nhìn của Hội, Hương Duyên thấy Thanh Thủy đang chạy lại:

- Anh Hội ! Em đến trễ vì kẹt chút chuyện.

Hội hừ giọng:

- Lúc này coi bộ em đi hát thất thường quá.

Hết nhìn Hương Duyên, Thanh Thủy lại quay sang Hội . Anh hiểu hay không muốn hiểu . Từ ngày có Hương Duyên xuất hiện, Thanh Thủy biết mình không có ý nghĩa gì đối với anh, nổi hão hức ban đầu theo nghề ca hát vội đi quá nửa . Thanh Thủy ngồi lặng thinh . Trên sàn diễn Diễm Hồng đã sắp xong bài hát nước ngoài sôi động . Thanh Thủy thắc mắc vì sự có mặt của một ca sĩ với chất giọng nghệ thuật này:

- Ai vậy, anh Hội ?

Hội buông giọng thật khẽ:

- Diễm Hồng.

Đó là Diễm Hồng ? Suýt chút nữa Thanh Thủy đã kêu thành tiếng, nhưng vì ở đây còn có Hương Duyên nên Thanh Thủy kịp giữ ý .

Diễm Hồng, cô gái đã để lại luồng dư luận râm ran với mối tình của anh Hội . Nhìn Diễm Hồng thật xứng đáng với anh, vừa đẹp lại tài hoa nữa . Diễm Hồng rồi bây giờ thêm Hương Duyên, Thanh Thủy kịp nhận ra mình không là gì dưới cái nhìn của anh nữa.

Lúc này, chị chủ quán Hồng Cúc và anh Tâm Bi cũng đến . Thanh Thủy tìm cách thoái lui:

- Anh Hội ! Em chuẩn bị lên hát đây.

Nói vậy, cô đứng lên không chờ ý kiến của Hội.

Diễm Hồng trở về chỗ ngồi mà tiếng vỗ tay vẫn chưa dứt.

Hương Duyên lên tiếng trước:

- Chị Diễm Hồng hát hay quá, hèn chi anh Hội cứ khen chị hoài.

Diễm Hồng nở nụ cười thân thiện . Nàng biết là Hương Duyên thật tình . Cả Hồng Cúc và Tâm Bi cũng cười mở với nàng.

Tỏ ra khiêm tốn, Diễm Hồng ngồi xuống bàn:

- Cũng thường thôi, Hương Duyên à . Tôi ca riết thành quen, cũng nhờ anh Hội hết đó.

Hồng Cúc cũng đưa đẩy:

- Uống nước đi em . Gì chứ, anh Hội thì nhất rồi, ảnh khéo phát hiện nhân tài lắm.

Đến lượt Tâm Bi, anh ra vẻ bức bối:

- Máy người chỉ biết ca tụng lẫn nhau thôi . Cái tài đánh trống của tui, không ai thềm đề ý gì cả.

Cả bàn cười xòa, trong khi Hồng Cúc lườm mắt:

- Anh thì có gì đáng nói . Đó, không có anh ban nhạc vẫn chơi hay kia kia, không chừng còn hay hơn nữa.

Tâm Bi giơ hai tay lên trời vẻ thăm sâu, trong những tiếng cười đùa vui vẻ.

Hồng Cúc đặt vấn đề với Hội:

- Anh Hội ! Mình có thể hợp đồng thêm được chứ ? Ý em là tăng xuất hát trong tuần, mỗi tuần ba buổi.

Dĩ nhiên là Hội không cần suy nghĩ:

- Tốt quá rồi . Tôi chờ câu này lâu lắm rồi.

- Thế đó nghe - Tâm Bi hả hê - Vậy là tụi này kiếm chác thêm miếng cơm nữa.

Vừa nói, Tâm Bi vừa ngoẹo đầu giễu cợt, làm lộ lên những tiếng cười trong bàn . Diễm Hồng yên tâm hơn khi thấy mọi người tỏ ra thân thiện với nàng, không có chút tự hiềm như nàng lo sợ . Nàng bót e dè hơn, nhân lúc vui, hỏi thăm Hội:

- Anh lúc này vẫn khỏe ?

Hội liếc mắt sang Hương Duyên, miệng vẫn đáp:

- Vẫn vậy, có phần khỏe hơn lúc xưa.

- Em cũng thấy vậy, nhìn anh có vẻ yêu đời nhiều.

Vừa nói, Diễm Hồng vừa ném tia nhìn ngụ ý sang Hương Duyên.

Phản Hương Duyên, nàng lờ mờ đoán ra mối quan hệ giữa Diễm Hồng với Hội . Nhưng cách nói vừa rồi của Diễm Hồng khiến Hương Duyên nhẹ nhõm . Nàng thấy không cần thiết phải cảnh

giác với một Diễm Hồng dễ mến như thế.

Diễm Hồng nói với giọng nghiêm túc:

- Nghe nói, anh tính thực hiện một đĩa CD ?

Bị hỏi bất ngờ, Hội chưa vội trả lời, anh đưa mắt nhìn Tâm Bi.

Anh chàng vội lớn tiếng:

- Ê ! Đừng dòm tao kiêu đó . Không phải tao nhiều chuyện à ghen . Tại Diễm Hồng muốn biết thì... tao nói, vậy thôi.

Diễm Hồng gật đầu đồng tình:

- Không phải lỗi tại anh Bi đâu . Tại em muốn biết mà.

Rồi Diễm Hồng xuống giọng:

- Anh Hội ! Em muốn giúp anh việc này.

Nét mặt Hội hơi đanh lại khiến Diễm Hồng thấp thỏm.

Nhận thấy câu chuyện có phần riêng tư, Hồng Cúc đứng dậy:

- Quý vị cứ tự nhiên, tôi phải để ý tới cái quây một tí . À ! Cần uống gì cứ gọi nha . Hôm nay, mọi thứ sẽ được miễn phí.

Tâm Bi lộ vẻ khoái trá, đồng thời anh cũng muốn bớt căng thẳng của câu chuyện:

- Nếu vậy thì làm ơn cho mấy điều thuốc hút đi, loại hảo hạng à ghen.

- Anh chỉ giới nước ăn hút thôi . OK có ngay.

Diễm Hồng xoắn hai bàn tay vào nhau:

- Anh Hội ! Ý em muốn nói là anh cho em cộng tác với, kiểu như là mình công ty với nhau đó.

Hội thở ra:

- Ý này của em, hay của ông Bình vậy ?

Sợ bị hiểu lầm, Diễm Hồng vội thanh minh:

- Không có . Anh Bình không có liên can gì cả, anh Bình không biết gì đâu.

Hội đưa tay với lấy điều thuốc . Chưa bao giờ Hương Duyên thấy anh nghiêm nghị như thế.

Diễm Hồng áp ứng:

- Em muốn làm điều này để giúp anh . Anh cứ coi như là... như là...

Hội cướp lời Diễm Hồng, anh gằn giọng:

- Là bù đắp chứ gì ?

Nhưng Hội ngưng câu nói lại, vì biết mình lỡ lời . Hội nhìn Hương Duyên . Không kịp nữa rồi, ánh mắt Hương Duyên đã sa sầm xuống.

Hội rít hơi thuốc, giọng xa lạ hẳn:

- Diễm Hồng không cần phải làm vậy . Tự tôi, tôi cũng làm được .
Cám ơn.

Tiếng "tôi" xa cách, cùng với tiếng cám ơn gọn lỏn, khiến Diễm Hồng chết điếng trong lòng . Nàng chỉ kịp gật đầu chào rồi vụt chạy ra thang máy để giấu đi giòng lệ chực trào.

Hội ngồi sững sờ nhìn theo.

Tâm Bi trách móc:

- Mà kỳ quá . Từ chời cũng thiếu gì cách nói chứ.

Hội nhắm mắt thật sâu, rồi thở phào, nói với Hương Duyên:

- Anh sẽ giải thích với Duyên.

Hương Duyên lắc đầu, nhìn anh:

- Anh không cần giải thích . Em đã hiểu tất cả rồi.

- Nhưng Duyên có biết chuyện gì đâu.

Hồng Cúc đang bước tới:

- Sao Diễm Hồng về sớm vậy ?

Không thấy ai trả lời câu hỏi của mình, Hồng Cúc nói sang chuyện khác:

- Anh Hội có điện thoại . Không biết cô nàng nào gọi cho anh nữa.

Hội đón chiếc điện thoại di động, ánh mắt tỏ rõ sự ngạc nhiên.

- Alô . Hội đây.

-...

Hội che máy lại:

- Cô Hiền ở nhà Văn hóa.

Hội lại nghe tiếp . Gương mặt anh rạng rỡ hẳn lên, nụ cười sung sướng nở trên môi, Hội đáp cách vui vẻ:

- Cám ơn nhé.

Trao trả điện thoại cho Hồng Cúc, Hội nói như reo:

- Hoan hô . Có tin mừng rồi, anh em ơi.

Anh tuyên bố trịnh trọng:

- Người ta chịu hợp đồng rồi . Ngày mai, tôi sẽ đi gặp để bàn bạc cụ thể . Ái chà ! Nhà Văn hóa kiếm được tôi cũng khó khăn lắm.

Hồng Cúc nói với vẻ không tin lắm:

- Tại sao mãi đến giờ này Nhà Văn hóa mới điện thoại cho anh.
- À ! Cô Hiền liên lạc với tôi không được, bây giờ cô mới sức nhớ đến quán Hồng Cúc cũng còn kịp mà.
- Vậy mai anh đến Nhà Văn hóa.

Hội lắc đầu:

- Không cần . Công ty Vạn Phúc đề nghị gặp tôi, chứ đâu phải là Nhà Văn hóa.

Không ai để ý đến Hương Duyên . Nàng giật mình khi nghe Hội nhắc đến công ty Vạn Phúc của cha nàng.

Bổng Tâm Bi ở ngay bên cửa sổ kêu lên:

- Hội ! Mày lại đây coi.

Giọng Tâm Bi hối thúc khiến Hội và cả mọi người bước tới cửa sổ. Dưới mặt đường, có hai người đang xô xát . Một người là Diễm Hồng, còn người đàn ông thì dáng vẻ mập mạp và sang trọng . Thoạt nhìn, Hội đã biết ngay là Bình Mập.

Không phải là xô xát, mà Diễm Hồng bị đánh . Hình như cô đang cãi lầy gì nữa, Bình Mập lại giơ tay tát.

Hội vụt tới thang máy, không một chút chần chờ đắn đo . Có lẽ Diễm Hồng đang đợi taxi và Bình, chồng của Diễm Hồng tình cờ chạy ngang qua thấy nàng...

Diễm Hồng đầu tóc rũ rượi, dựa người vào chiếc Mercedes sang trọng bên đường.

Ông Bình mặt mày đỏ gay, đang cố lấy lại sự bình thản bằng cách sửa lại cổ áo veste:

- Sao còn đứng đó chưa chịu về ? Hay còn nuôi tiếc cái thằng nhóc khốn nạn kia.

Ánh mắt Diễm Hồng lúc này toàn là căm hờn . Nàng nhìn thẳng gã đàn ông béo phệ không chút sợ sệt.

Hơi thở của ông Bình trở nên nặng nề.

- Vào xe mau . Hay đợi tao ra tay ?

Diễm Hồng trở nên liều lĩnh:

- Tôi không về.

Nói xong, Diễm Hồng vụt bỏ chạy, vì nàng vừa thấy Bình đang sấn tới.

Thân hình mập mạp là vậy, nhưng ông Bình xoay trở lại lẹ làng . Một thoáng thôi, ông đã túm được tóc Diễm Hồng kéo xệch lại xe.

- Bỏ tay ra.

Hai người khựng lại . Tiếng hét đó là của Hội . Ông Bình nhìn Hội cười nhả nhổ.

- Ra là mày.

Còn Diễm Hồng chỉ biết sợ hãi.

- Anh Hội !

Ông Bình trầm giọng giận dữ:

- Bây giờ mày chịu ló mặt ra đây hả ? Tao để mày đây . Để tao trị tội con đàn bà này rồi sẽ đến lượt mày . Con kia, về mau.

Hội vẫn với giọng thản nhiên:

- Tôi nói bỏ tay ra, Diễm Hồng không đi đâu hết.

- Chà ! Thằng này ngon.

Hội bước thêm vài bước về phía Diễm Hồng, mắt không rời tên tài xế vừa bước ra, mắt lờm lờm.

Lo sợ cho Hội, Diễm Hồng quyết định quay về:

- Anh Hội thôi đi, không liên can gì đến anh cả . Ông Bình đưa tôi về mau đi.

Bình hả hê mở cửa xe, Diễm Hồng chui tọt vào không nhìn lại Hội thêm lần nào nữa . Ông Bình ném cái nhìn hăm dọa cho Hội, rồi bảo tài xế nổ máy.

Chiếc Mercedes vụt đi, Hội vẫn còn bần thần đứng đó . Vậy là Diễm Hồng có hạnh phúc gì đâu . Thế mới biết vinh hoa không hẳn đem lại tất cả . Hội cảm thấy chua xót cho tình đời.

Bổng Hương Duyên chạy chiếc Chaly ra đường . Hội sực tỉnh thì không kịp nữa . Tâm Bi và một số người cũng vừa ra khỏi cửa.

- Mày ở đây đi, để tao chạy theo Duyên cho . Thiệt rắc rối đủ thứ.

Nói rồi, Tâm Bi quày quả vào bãi xe.

Không ai để ý chiếc Toyota trắng tinh cũng đang nhắm hướng Hương Duyên vừa khuất, đuổi theo.

Hội cho tay vào túi . Ở đó, cái móc khóa xinh xắn mà anh dự tính làm quà tặng cho Hương Duyên, vẫn nằm yên.

Hội tiếc thẳm : Món quà chưa kịp trao tay .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 7

Những tiếng động ồn ào từ ngoài vọng vào, cho thấy Sài Gòn đã thức giấc từ lâu.

Hương Duyên trở mình trên giường . Căn phòng được trang trí sang trọng sáng nay bỗng trở nên kỳ lạ đến khó chịu . Mọi vật dường như không chịu yên chỗ, chúng nghiêng ngả, chao đảo trong đôi mắt còn mọng nước.

Hương Duyên đã qua một đêm trắng trọc khó ngủ . Nàng chưa từng trải qua tâm trạng khó chịu như vậy . Đó là ghen sao ? Vậy là yêu sao ?

Trên đầu nằm, những món quà xinh xắn được bày biện theo thứ tự mà nàng nhận được . Đầu tiên là hộp viết nhỏ nhắn, kế đến chiếc kẹp tóc không sang trọng nhưng dễ thương và còn đủ thứ nữa . Hội là vậy đó . Mỗi lần gặp mặt là một món quà . Nhỏ bé đó, đơn sơ đó nhưng sao đối với Hương Duyên lúc này trở nên vô giá đến vậy ? Còn tối qua... sẽ là vật quý hiếm gì khác nữa . Chỉ tại mình, đừng đừng bỏ về, để lại anh chàng chắc cuống cả lên . Ai bảo... nếu không yêu, không thương người ta thì tại sao lại lật đật chạy xuống bệnh viện . Chuyện vợ chồng người ta, ai biểu xen vô làm chi... Bỏ về như thế là đúng... cho đáng...

Phản mình, tức quá, có gì đáng đâu mà không sao ngủ được, đã vậy, lại còn khóc nữa... thấy ghét thật . Cái tên Hội đáng ghét . Nhưng sao Hương Duyên thấy Diễm Hồng dễ mến và đáng thương quá.

Hương Duyên uể oải ngồi dậy . Làm vệ sinh xong, Hương Duyên giặt mình khi thấy một gương mặt hốc hác đáng sợ trong gương . Dùng khăn nóng lau, lau mãi cũng không được việc . Một chút má hồng xem ra khá hơn, nhưng vẫn không che được nét bơ phờ kỳ quái.

Hương Duyên chạm mặt cha nàng tại bàn ăn.

Ông cười, lại làm Hương Duyên khó chịu:

- Sao, công chúa chịu dậy rồi hả ?

Cô nặn ra một nụ cười rồi nàng ngồi xuống bàn ăn . Thức ăn xem ra không bắt mắt lắm : lại ốp la bánh mì.

- Con không đi học ?

Hương Duyên trả lời bằng cái lắc đầu . Học gì nữa ? Vừa thức giấc nàng đã bàng hoàng vì trễ giờ rồi.

Bê từng mẩu bánh mì nhỏ, Hương Duyên cố gắng nuốt trôi bữa ăn sáng, mà lẽ ra nàng đã bỏ cuộc, nếu như không có mặt cha nàng ở đây.

Giọng nói cha nàng ôn tồn hơn, như dỗ dành một đứa trẻ con:

- Con buồn cũng phải . Nếu ba là con, ba còn buồn hơn, vì đã lỡ đặt niềm tin vào một người không ra gì.

Câu nói lạ lùng của ông làm Hương Duyên tỉnh hẳn . Ông tiếp:

- Ba biết trước đó là một thằng lừa . Bọn nghệ sĩ chạy sô đó mà... có ra gì đâu . May mà con thấy được bộ mặt thật của nó.

Thì ra là vậy . Hương Duyên vỡ lẽ . Lại có ai đó báo cáo cho ông chuyện xảy ra hồi đêm.

- Vậy là ba biết hết cả rồi ?

- Biết chứ . Con thấy không ? Thằng đó mèo mả gà đồng như vậy, bản chất của nó mà.

Hương Duyên chau mày . Sao ông cả tin thế ? Thật là phiền diện . Lẽ ra ông phải tìm hiểu cho thật kỹ rồi mới kết luận chứ . Nàng suy nghĩ và thấy Hội thật tội nghiệp . Mới đêm qua anh còn tin rằng cha nàng sẽ hợp đồng với anh . Hội đâu biết công ty Vạn Phúc là của cha nàng . Vậy thì cái hợp đồng ấy... chắc lại là một kế hoạch nào đó của ông . Bộ óc thiên tài của ông, nàng thừa hiểu . Hương Duyên đang theo học đại học Kinh tế, và cha nàng đã thành công trên thương trường cũng nhờ vào đầu óc kinh doanh của ông.

Hương Duyên buột miệng:

- Vậy ba còn hợp đồng ca nhạc với người ta làm gì ?

Ông Phúc ngạc nhiên:

- Hợp đồng cái gì ? Cái thằng lừa đảo đó, đừng hòng nói chuyện làm ăn gì với ba... Nó lại phịa ra chuyện đó với con à ? Ghê thật ! Rồi nó sẽ biết tay ba.

Lời hăm dọa của ông làm Hương Duyên sợ . Quả thật ông mà để ý ai rồi thì hậu quả chắc chắn khó lường.

- Thôi đi ba . Chuyện của con mà...

- Đúng, chuyện của con . Nhưng đừng có ai làm tổn thương con gái ba hết.

Hương Duyên bồng cái gắt:

- Ba ! Ba để con lo chuyện của con.

Lúc nào ông Phúc cũng vậy, luôn chiều con, vì đó là đứa con duy nhất.

- Thôi được... Nhưng con đừng để hấn qua mặt con nữa nghe.

Ông Phúc hài lòng khi thấy con gái hôm nay tự nhiên dễ bảo .

Chắc chuyện xảy ra tối qua đã làm nó tỉnh ngộ.

Nhìn theo dáng con trở lên lầu, ông thở ra . Đúng là có con gái cũng nặng lo thật . Bà Ngọc Minh, mẹ thằng Tony bảo vậy mà.

Ông thương Hương Duyên không chỉ vì nó là nguồn an ủi duy nhất, cũng không chỉ vì nó là niềm hy vọng của người vợ quá cố, mà còn vì chính nó cũng rất quý mến ông.

Tuy được chiều chuộng rất mực, nhưng nó không vì thế mà hư hỏng, trái lại nó rất hiếu thảo... chỉ trừ cái khoản yêu đương này .

Con cái thời nay thật lạ . Hạnh phúc sờ sờ trước mắt lại không chịu... đòi tự tìm, tự kiếm . Rốt cuộc, gặp phải cái thằng lừa đảo .

Bản thân ông, cuộc sống gia đình vẫn hạnh phúc mà có phải thông qua giai đoạn yêu đương gì đâu . Vợ Ông ưng ông vì nghe lời gia đình, còn ông thì vâng lời mẹ, cuối cùng vẫn đậm ấm, vẫn ngọt ngào . Chỉ tiếc là thời gian chung sống quá ngắn ngủi . Tám năm đó, ông không thể quên . Vợ Ông đã an ủi, nâng đỡ ông lúc ông buồn chán.

Còn tình yêu ? Toàn là đau khổ và bị lừa dối và phản bội . Ông cũng đã từng có một mối tình, tình đầu mà ông đã tưởng không sao sống nổi nếu không có nàng . Vậy mà ông lại bị lừa dối, khiến ông không còn tin vào đời nữa...

May mà Hương Duyên đã nhận chân sự thật . Nếu không, ông còn phải vất vả nhiều để khuyên bảo con.

Lát nữa, ông sẽ điện thoại gọi Tony của con ông đến đây . Hy vọng là nó sẽ nhìn thấy tình yêu với một bộ mặt khác.

Mặc dù bồn chồn vì chuyện làm ăn của Hội, Hương Duyên đành phải chịu, vì sự có mặt của Minh Quân.

Thái độ tiếp đón của Hương Duyên dành cho Minh Quân cũng rất niềm nở . Trước hết, nàng biết đây là ý muốn của cha nàng . Lúc này, Hương Duyên không muốn ông nổi giận mà có hại cho Hội . Ngoài ra, Hương Duyên cũng có thiện cảm với Minh Quân . Anh chàng tỏ ra lịch thiệp pha lẫn nét hào hoa :

- Khi chuẩn bị về nước, anh hồi hộp lắm . Em biết không ? Trong trí tưởng tượng của anh, em cũng còn là một cô bé mũm mĩm dễ thương . Vậy mà mấy tấm chân dung của em lại là một cô gái tuyệt đẹp . Nào ngờ khi gặp em thì...

Minh Quân nói đến đây thì lúng túng không thành lời.

Hương Duyên sốt ruột :

- Gặp em thì sao ? Xấu lắm hả ?
- Đâu phải . Em còn đẹp hơn trong ảnh nữa.

Hương Duyên vừa e thẹn, vừa tức cười :

- Anh xảo quá đi.
- Thật mà.

Hương Duyên tạm quên đi nỗi lo lắng, nhờ lối nói chuyện lôi cuốn của Minh Quân.

Mang trong người hai dòng máu, Minh Quân cao to và đẹp trai . Học vấn của anh cũng đáng nể, chỉ hơn Hương Duyên có hai tuổi, vậy mà anh đã là giáo sư . Còn đáng nể hơn, anh lại dạy chính môn Anh ngữ tại Australia, nơi mà tiếng Anh là ngôn ngữ chính.

Hương Duyên nhận thấy Minh Quân không chê vào đâu được . Mà thật ra, Hương Duyên sẽ không từ chối anh, nếu như bà mẹ của anh đừng bám cha nàng . Còn bây giờ thì Hương Duyên lại có Hội . Giả như nàng không gặp Hội thì mọi chuyện sẽ khác.

Thế là Hương Duyên có một ngày vui vẻ bên cạnh sự sẵn đón của Minh Quân.

Có lúc không kiềm nổi lòng mình, Minh Quân tìm cách thổ lộ :

- Duyên có người yêu chưa vậy ?

Đã chuẩn bị trước, Hương Duyên đưa ngón tay lên miệng :

- Suyt ! Bí mật của em . Cấm anh Tony hỏi.
- Nhưng anh thật sự muốn biết mà.

- Ai mà hỏi kỳ vậy ! Mà thôi, mai mốt rồi anh cũng biết.

Minh Quân hỏi hộp :

- Có... gần đây không em ?

- Gần chứ . Nhưng anh Tony không được hỏi nữa.

Thế rồi, Hương Duyên bỏ chạy ra vườn . Còn Minh Quân thì hớn hờ, tuy có một chút ngờ ngợ.

Nhìn hai đứa tíu tít bên nhau, ông Phúc chạnh nhớ lại cảnh hai đứa còn nhỏ . Bây giờ thì ông hoàn toàn an tâm rồi .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 8

Biết chắc Hội có mặt ở Cafeteria Hồng Cúc, Hương Duyên lại dắt chiếc Chaly ra đường, mặc cho bên ngoài trời mưa lất phất.

Ánh đèn đường nhờ những giọt mưa tô điểm thêm những vòng tròn muôn sắc của cầu vồng . Thời gian gần đây, Hương Duyên quá quen điều khiển chiếc Chaly này . Lúc đầu thì Hương Duyên tưởng là không thể nào làm quen với nó được, nàng chỉ biết chạy loại xe Spacy thôi . Vì Hội, nàng muốn Hội nhìn nàng với cặp mắt khác, một cô gái như muôn ngàn cô gái khác, chứ không phải là con gái rệu của một nhà kinh doanh lừng lẫy.

Cũng vì Hội mà Hương Duyên tốn công sức dò hỏi ông lão bán vé số để điều tra về anh . Và Hương Duyên gặp may, ông ta biết rất nhiều, lại dễ bắt chuyện . Đối với ông, Hội là một chàng trai dễ mến, tốt bụng và hào hiệp.

Có một chút trục trặc là những tờ vé số mà Hương Duyên mua của ông đều trật tuốt cả . Nếu không, Hương Duyên sẽ có dịp chọc Hội cho thêm vui.

Không chỉ có một mình Hội, còn ông Tâm Bi và hầu hết các thành viên trong ban nhạc.

Họ đang lăn xả vào các món ăn thừa mứa trên bàn.

Hội và các anh em đang lúc hào hứng nên chưa ai thấy Hương

Duyên . Nàng kịp ra dấu cho chị Hồng Cúc đừng nói gì cả.

Hội cầm ly bia giờ cao :

- Máy ông biết không ? Tay trợ lý đã tiếp đón tôi thật niềm nở . Tôi đặt vấn đề là có cần sự chấp thuận của ngài giám đốc hay không, thì anh ta kiêu hãnh bảo là anh ta toàn quyền quyết định . Lại còn khen bản nhạc của mình chơi rất hay, mặc dầu cách thu băng của mình tồi quá . Nào ! Một hai ba... Dzô.

Sau một tiếng "Dzô" thật lớn, ai nấy đều cạn ly . Ly bia to tổ bố đến vậy mà ai cũng uống cho kỳ hết . Khiếp thật.

Tâm Bi giả vờ chếch choáng :

- Nhưng cũng còn chưa chắc hả mày Hội ?

- Chưa chắc thế nào được . Xem này... tiền đây nè... Tiền thật đấy, ông ạ.

Tâm Bi thò tay bóc vào nắm tiền, những tờ giấy năm chục ngàn còn mới tinh.

- Nè, Hội ! Mày nhéo tao cái coi, thực hay... mộng vậy nè ?

Thay cho cú nhéo là một cú thúc chỏ vào bụng, Tâm Bi cong người la oai oái, tạo nên những tràng cười liên tục.

Mười mấy con người ăn uống thật tận tình, đùa giỡn rất thoải mái.

Tâm Bi đứng lên, tay chân bắt đầu loạng choạng :

- Cho thêm bia nữa đi.

Miệng gọi, tay ngoắc lia ngoắc lia.

- Có ngay đây, đâu cần phải kêu to như vậy.

Hồng Cúc đã tới sát bên, sau lưng có người ôm thùng bia đi theo.

- Trời đất ! Hương Duyên à ? Em tới lâu chưa ?

Giọng nói của Tâm Bi ráo hoảnh, còn câu nói của anh gây nên hiệu ứng tức thời . Hội giật mình tỉnh ngay cơn chếch choáng, trong lúc cả bàn nhao nhao lên :

- Người đẹp đến rồi.

- Hoan hô Hương Duyên.

- Anh Hội trúng mảnh.

Hồng Cúc xụ mặt, giả vờ trong câu nói đùa :

- Máy người chỉ quan tâm đến Duyên thôi . Còn người ta là đồ bỏ à ?

Hương Duyên ngượng ngập cười e ấp trong lúc Tâm Bi xuống

nước với Hồng Cúc :

- Em thì lúc nào cũng quý phái, nhưng cùng là phe mình không . Quan tâm thì lúc nào quan tâm mà không được.

Hội vội kéo ghế cho Hương Duyên ngồi sát bên anh . Từ tối đến giờ, anh phấp phỏng mong đợi sự xuất hiện của Hương Duyên . Ngay khi ký hợp đồng xong, Hương Duyên mới là người anh mong gặp để chia sẻ . Lại còn phải giải thích nhiều điều với nàng nữa chứ . Hội biết nàng đang buồn giận anh mà . Không nên để Hương Duyên hiểu lầm, có khi ảnh hưởng đến tình cảm hai đứa. Thanh Thủy nhanh tay khui lon bia :

- Hương Duyên ! Uống với mình một ly nha.

Biết lời mời của Thanh Thủy cũng là một thách thức ngầm, nhưng Hương Duyên đâu có sợ bia . Ở nhà, Hương Duyên vẫn thường dùng bia như một thức uống giải khát . Cho nên nàng không ngại nhận lời.

Hội nói e dè :

- Duyên có uống được không ? Hay là Duyên nhúng môi thôi là được rồi.

Hội không cần phải lo lắng lâu . Hương Duyên bình thản cạn hẩy ly bia, trong khi Thanh Thủy khó khăn lắm mới làm nổi công đoạn ấy . Cả bàn vỗ tay tán thưởng.

Đôi má Thanh Thủy đã ửng hồng :

- Mình ghen với Duyên đó . Đẹp người, đẹp nét, đến cái tên cũng rất dễ thương.

Đáp lại, Hương Duyên cười lịch thiệp :

- Tên Thanh Thủy cũng đẹp lắm.

- Xi ! Đẹp gì . Tên mình đâu phải vậy . Duyên biết không ? Ba mẹ mình đặt tên của một nghệ sĩ ưu tú . Lệ Thủy đó, chứ có phải là Thanh Thủy đâu . Giống cái lương thấy mờ . Anh Hội sửa lại cho Thủy chữ Thanh nghe có vẻ trẻ trung hơn.

Ông Tâm Bi nhân đó chen vô :

- Tên tui cũng vậy . Tâm Bi là cục bi trong trái tim, nghe có hay không ?

Hồng Cúc phá lên cười khanh khách :

- Vậy mà đẹp ? Tên anh Hội kia, mới có ý nghĩa . Tân Hội là vận

hội mới, chứ đâu kỳ cục như ông vậy.

Khệnh khạng đứng lên, Tâm Bi nghiêm giọng :

- Trân trọng báo cho cô em biết . Không phải Hội mà là Hợi . Tân Hợi đó, em nghe rõ chưa . Ở đây ba mặt một lời mà . Em cứ hỏi nó đi . Có phải nó mắc cỡ rồi sửa tên lại hay không ?

Tiết lộ của Tâm Bi chỉ làm một vài người bất ngờ, dĩ nhiên trong số đó có Hồng Cúc và Hương Duyên . Còn lại, phần đông anh em đều đã được Hội bắt mí từ lâu.

Vì thế, Hương Duyên không ngờ Hội không tỏ ý giận dữ . Trái lại, anh thản nhiên :

- Anh Bi chỉ nói đúng một nửa thôi . Đúng ở chỗ tên tôi cũng là năm sinh : Tân Hợi . Còn bảo tôi sửa là sai bét . Tên cha mẹ đặt sao để vậy mới là hiếu tử . Chỉ tại lúc làm sổ gia đình, mấy ông phòng hộ tịch tự tiện sửa dấu đấy thôi . Mẹ tôi kể lại chuyện này những lúc vui miệng, riết tôi thuộc lòng luôn.

Quốc Hiền không muốn cuộc vui mất hào hứng nên cầm ly bia lên :

- Cũng hay luôn . Nhờ vậy mà anh Hội mới có nhiều cơ hội và cũng nhờ vậy anh em mình mới có mà ăn theo . Hoan hô phòng hộ tịch đi anh em.

- Dzô...

Cũng ngồi chung bàn, Hương Duyên hòa nhập với niềm vui chung, nhưng trong lòng vẫn mãi phân vân . Đúng là cha nàng chưa hay cái vụ hợp đồng này . Cả ngày hôm nay, ông không ra khỏi nhà . Còn chuyện khác quan trọng hơn là nên hay không nên cho Hội biết, giám đốc Vạn Phúc chính là cha nàng ?

Cân nhắc mãi, Hương Duyên đành để "đến đâu hay đến đó", vì nàng không biết phản ứng của Hội sao nữa.

Tiệc vui nào cũng phải tàn.

Tâm Bi lè nhè :

- Hồng Cúc nè ! Cô em phải nhớ thằng anh này nghe . Thằng Hội khao anh em chính anh đề nghị dành phần tổ chức cho em . Dầu gì ở đây cũng tự nhiên hơn, phải không em ? Cho nên lời bao nhiêu, cô em phải hoa hồng cho anh đấy.

Không chịu thua, Hồng Cúc vênh mặt :

- Thế là thế nào ? Anh ngon thì giành tổ chức đi . Ai lại ngồi không mà đòi chia lãi chứ.

- Rồi, xong . Biết vậy mình đặt vấn đề trước cho chắc ăn.

Vài người loạng choạng đứng lên ra về . Thanh Thủy nấn ná ở lại, bị Tâm Bi kéo tay :

- Về em . Anh xin đưa em về.

- Về sớm vậy ?

- Chứ em còn làm gì ở đây nữa ? Hay muốn làm kỳ đà cản mũi.

Bị nói trúng tim đen, Thanh Thủy vùng vằng bỏ ra thang máy .

Tâm Bi nheo mắt làm hiệu với Hội rồi từ từ bước đi, không quên vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Ngoài đường, trời se lạnh, mặt đường ẩm ướt càng làm Thanh Thủy rung mình ớn lạnh . Chờ một lúc vẫn chưa thấy Tâm Bi dắt xe ra, Thanh Thủy quay trở vào, miệng làu bàu :

- Bộ Ông Tâm Bi ngủ ở trong đó sao vậy kìa ?

Thấy dáng anh chàng lui cui giữa hàng xe gắn máy, Thanh Thủy hỏi lớn :

- Làm gì ở đó vậy anh Bi ?

- Suyt... xong rồi.

Tâm Bi xoa xoa hai bàn tay :

- Một chút thành ý đó mà . Bảo đảm như ý.

Ánh mắt Thanh Thủy dò hỏi, Tâm Bi cười xòa :

- Ngày mai em sẽ biết . Thôi, về mau . Lên đi.

Biết có chuyện gì mờ ám, nhưng không tiện hỏi, vì hỏi chắc gì đã có câu trả lời . Thanh Thủy lên xe ngồi . Tâm Bi phóng xe như để trốn chạy để lại trời đêm vắng lặng.

Trong thang máy, Hội nhẹ người khi Hương Duyên nhận hai món quà . Một của tối qua và một dành cho buổi gặp mặt hôm nay.

- Vậy là Duyên không buồn giận anh ?

Bị khơi lại chuyện cũ, Hương Duyên nói dối :

- Ai thêm buồn, ai thêm giận chỉ cho mệt.

Lúc hờn dỗi, gương mặt Hương Duyên lại đẹp hơn lên . Không kèm được lòng, Hội đặt lên má nàng một cái hôn.

Hương Duyên lại liếc xéo :

- Thấy ghét !

Cửa thang máy xịch mở.

Hội vẫn đứng yên :

- Sao Duyên không xem thử anh tặng gì cho Duyên vậy ?

Hương Duyên đáp khẽ khàng :

- Thôi, cứ để cho em hồi hộp, đến nhà sẽ mở xem.

- Nếu vậy thì Duyên làm nghĩa vụ đi.

Nói rồi, Hội nhắm mắt chìa má và chờ đợi . Mấy lần trước, nàng thường tặng anh một nụ hôn mỗi khi nhận quà.

- Đứng hòng.

Rồi Hương Duyên bước nhanh ra khỏi buồng thang máy . Hội còn đứng đó tiếc ngẩn tiếc ngơ . Đành phải theo sau nàng vậy.

Hai người cùng dắt xe ra khỏi bãi đậu xe . Hội đề nghị :

- Mình ra công viên hóng mát . Anh muốn nói chuyện với Duyên.

Hương Duyên làm bộ từ chối :

- Có gì để nói đâu.

- Có chứ, mấy ngày nay mình có dịp nào tâm sự với nhau đâu.

Liền đó, Hội thấp giọng :

- Anh nhớ em quá đi.

- Ai biểu nhớ.

Hương Duyên quay mặt đi, rồi ngồi lên xe nhưng vẫn chưa khởi động máy.

Biết nàng chờ đợi, Hội dọa dẫm thêm :

- Nếu em không chịu, thì anh sẽ theo em tới nhà à ghen.

Câu hăm dọa có hiệu nghiệm ngay lập tức.

Hương Duyên phụng phịu :

- Anh khôn . Thua anh rồi đó.

Hội hả hê nổ máy xe mà lòng như mở hội . Tiếng máy xe giòn tan như cùng hòa quyện với nỗi vui sướng của anh.

Nhưng chiếc Chaly của Hương Duyên thì không vậy . Nàng loay hoay mãi mà nó vẫn không chịu lên tiếng . Hội xuống xe và làm đủ mọi cách để giúp nàng . Khi đạp máy liên tục, khi dẫn xe chạy rồi vào số, chiếc Chaly trở chứng thật sự.

Hội vẫn cố gắng :

- Bình xăng... còn đầy . Vậy thì...

Cuối cùng anh cũng tìm ra :

- Thôi rồi... hết cách.
- Xe bị sao vậy ?
- Cái bugi không đánh lửa... Duyên coi nè, nó cũ quá chừng.

Hương Duyên thấp thỏm :

- Vậy mình phải làm sao bây giờ ?
- Phải thay thôi . Duyên còn cái nào khác không ?
- Em không biết.

Hội lục lạo luôn cả đồ phụ tùng của anh, nhưng rui thay không có cái nào cả.

Giải pháp cuối cùng là gọi xe lại.

- Anh chờ Duyên về cho.

Nhưng Hương Duyên không chịu.

- Thôi, để em đón xe ôm.
- Sao vậy ? Anh đã từng chờ Duyên rồi mà.
- Anh... chạy xe ghê thấy mồ.

Hội vẫn trấn an Hương Duyên :

- Duyên yên trí . Anh sẽ chạy thật chậm, được chưa ?
- Nhưng...
- Không nhưng nhị gì cả . Em đứng đây, anh dẫn xe vào gọi lại.
- Dạ, được rồi . Nhưng mình tới công viên trước hả anh ?
- Ừ, dĩ nhiên là anh nhớ mà.

Thật lòng, Hương Duyên lo lắng, sẽ khó mà giải thích với Hội vì sao nàng chưa muốn anh đến nhà . Cho nên đến công viên, chỉ là kế hoãn binh tạm thời trong lúc này.

Đã từng ngồi sau lưng anh, nhưng lần này Hương Duyên lại lúng túng lạ . Cảm giác lâng lâng bồng bồng khiến nàng mong sao thời gian cứ kéo dài như thế mãi.

Cho xe chạy chậm chậm, Hội vì muốn Hương Duyên yên tâm và cũng vì anh không muốn khoảnh khắc này qua mau.

Gió đêm ở Sài Gòn đủ lạnh để cả hai cảm được hơi ấm của nhau . Hương Duyên khép mắt, áp má mình vào lưng anh . Nàng ngất ngây nghe tim mình loạn nhịp . Tinh tú trên trời dường như lấp lánh rạng rỡ hơn mọi đêm.

Đằng sau, xa xa có một chiếc mô tô cũng chạy chậm chậm .

Hương Duyên đoán chừng chắc họ cũng như mình . Họ cũng hai

người và họ cũng không cần thời gian này trôi đi.
Chỉ có tiếng xe phầm phạp, chứ không ai chịu lên tiếng . Một lát,
Hương Duyên ngồi ngay ngắn lại và sửa mái tóc rối.
Hội bị hụt hẫng vì mất chỗ dựa . Anh tiếc sao không được lâu hơn
nữa hơi ấm áp từ cơ thể nàng.

- Duyên ơi !

- !!!

- Có nghe anh nói không ?

Hương Duyên gắt nhỏ :

- Nghe mà.

- Yêu anh không ?

- Hỏi gì kỳ ?

Câu trả lời của nàng không được như ý muốn của Hội . Anh làm
bộ không nghe :

- Yêu anh không ?

Hương Duyên không thèm đáp lại.

Hội hỏi lớn hơn :

- Duyên ! Có yêu anh không ?

Lần này Hương Duyên trả lời gọn lỏn :

- Hông.

Hội có dự tính từ trước, nên ngay lập tức anh dừng xe giữa đường.

Hương Duyên không hiểu việc gì, hỏi với giọng lo lắng :

- Sao vậy anh ?

Hội đáp tỉnh bơ :

- Không chạy nữa.

- Trời đất ơi ! Khi không anh... gì kỳ vậy ?

- Ồ, anh vậy đó, ai bảo Duyên không chịu yêu anh.

Hương Duyên ngoái đầu lại sau . Chiếc mô tô ban nãy cũng chạy
rà rà gần đến.

- Anh Hội chạy mau đi... kỳ thiệt tình.

- Hông ! Anh không đi . Ở đây tới sáng luôn.

- Được rồi, em chịu thua rồi đó . Chạy đi anh.

Hội làm già hơn :

- Chưa được . Yêu anh không ?

Hương Duyên đáp nhỏ xíu :

- Yêu . Rồi, chạy đi đi.
- Anh không nghe rõ.
- Anh Hội kỳ quá mà.

Giọng Hương Duyên tức tưởi làm Hội phát hoảng . Sợ nàng giận, anh cho xe chạy tiếp.

Hương Duyên lại quay đầu ra sau . May mà chiếc mô tô đó cũng còn giữ khoảng cách . Hy vọng là họ cũng mãi mê với nỗi niềm riêng của họ.

Hội bắt đầu kể lể :

- Duyên ơi ! Từ tối qua đến bây giờ, không lúc nào anh không nhớ em.
- Ai mà thèm tin anh.
- Thật mà . Anh biết là Duyên lúc nào cũng có thể xuất hiện, vậy mà anh lại nhớ, nhớ muốn điên luôn . Sáng nay, khi anh ký hợp đồng xong, anh mừng không thể tưởng . Lúc đó anh cần có hai người để chia sẻ, một người là Duyên... Còn người kia đó Duyên biết ?

Lời thổ lộ của Hội khiến Duyên động lòng, nàng tin và tin tất cả mọi lời anh nói . Nhưng câu đó của anh cũng làm Hương Duyên hồi hộp . Nàng mong anh sẽ không nêu tên một cô gái nào khác, thí dụ như Hồng Cúc chẳng hạn . Không hiểu sao nàng lại e ngại Hồng Cúc hơn là Diễm Hồng, hay cô nàng đồng đảng Thanh Thúy. Hương Duyên lí nhí :

- Em làm sao biết được ?
- Dễ quá mà, người thứ hai đó chính là mẹ anh . Duyên có biết mẹ anh là chủ một tiệm may ở tỉnh . Nhưng từ lúc theo học đại học, anh sống hoàn toàn tự lập . Cho nên mẹ anh lo cho anh lắm.
- Nếu vậy chắc mẹ anh sẽ vui khi thấy anh thành công trong sự nghiệp.
- Còn Duyên, bộ em không vui à ?
- Anh thì có liên quan gì đến em, mà em phải vui chứ ?
- Có liên quan chứ.
- Không có.
- Có.
- Không có.

Biết Hương Duyên đã đến lúc buông binh, nhưng không lẽ chịu thua, Hội lại áp dụng biện pháp cũ.
Chiếc 67 đột ngột dừng lại vì bị thắng gấp . Hương Duyên ngã dúi vào lưng Hội.

- Có không ?

- Em không chịu . Anh đừng có áp đặt em.

Hội nói cứng :

- Anh không áp đặt . Hội này ai nói yêu anh.

Hương Duyên đỏ mặt :

- Tại anh gây áp lực, nên em mới nói vậy.

- Thôi mà, cho anh năn nỉ mà . Anh yêu em nhiều lắm . Bộ em không hiểu lòng anh à ?

Hương Duyên lặng thinh cúi đầu.

- Em có yêu anh không ?

- Anh hỏi hoài vậy ? Biết rồi mà cứ hỏi hoài à.

- Tại vì anh thích, anh muốn nghe em nói điều đó.

Hương Duyên cứng rắn trở lại :

- Em không nói, nhất định không nói.

Hội làm mặt giận :

- Được . Vậy thì cứ ở đây đến sáng.

- Em không sợ, ở thì ở . Đừng nói đến sáng, hai ba ngày cũng ở luôn.

- Trời đất ơi ! Người đâu mà không chịu nhường nhịn chút nào vậy.

- Ừa đó . Người ta vậy đó.

Hội xuống xe :

- Anh dùng biện pháp mạnh à ?

- Anh làm gì ? Ở đó, muốn làm gì thì làm.

- Thiệt không ?

Hương Duyên khẳng định cách dứt khoát, vì nàng tưởng anh sẽ tìm cách hôn ầu chứ không có gì khác . Nào ngờ Hội không làm vậy, anh hét to :

- Anh yêu em.

Hương Duyên hoảng hồn :

- Trời đất ơi ! Anh làm gì vậy ?

- Ồ, kệ anh . Anh muốn cho mọi người ra xem anh yêu em như thế nào.

Nói rồi, Hội ra bộ đang lấy hơi thật lực, chuẩn bị cho tiếng hét khác lớn hơn.

Hương Duyên sợ thật sự . Chiêu này hiểm ác quá . Nàng vội đưa tay bịt miệng Hội :

- Thôi, thôi . Em thua rồi.

Hội hả hê :

- Vậy em có yêu anh không ?

- Yêu.

- Yêu mà nói cộc lốc vậy, không tình cảm chút nào.

Hương Duyên nhăn mặt khổ sở :

- Được rồi mà . Em yêu anh . Chịu chưa ?

Sợ Hương Duyên giận dữ, Hội tâm sự với giọng thành thật :

- Duyên đừng giận anh, tội nghiệp . Tại anh quá yêu em thôi . Lên xe đi, mình về.

Tiếng máy xe lại vang lên.

Gió Sài Gòn phe phẩy về đêm dịu dàng như cơn trớn, như ve vãn hai con người đang yêu nhau quên cả không gian lẫn thời gian.

Bỗng chiếc 67 khịt khịt vài tiếng như nghẹt mũi rồi tịt luôn, không chịu chạy nữa.

Ngay cả Hội cũng bị bất ngờ . Chưa bao giờ chiếc xe thân thương này phản lại anh cả . Tại sao nó lại lự ngay lúc này mà trở chứng chứ ? Hội loay hoay lấy phụ tùng ra.

Cũng không khó khăn lắm, Hội tìm ngay chứng bệnh của nó .

Xăng không xuống . Trường hợp này Hội cũng đành chịu thua .

Anh nhìn hai bên đường, mà anh biết chắc chắn có tiệm sửa xe nào gần đây cả.

Thấy Hương Duyên co ro có lẽ vì lạnh, Hội nghe xót xa trong lòng . Anh sợ Duyên lo lắng, nên giữ nét mặt bình tĩnh.

- Không sao đâu, chịu khó dắt bộ một tí . Thế nào cũng có tiệm sửa xe... bất quá mình đành làm phiền gọi cửa đại vậy.

Bây giờ, đường phố lác đác vài chiếc xe phóng vụt qua.

Hương Duyên khẽ khàng đi bên cạnh anh . Và nàng cảm thấy yên tâm bên anh, tuyệt nhiên không một chút lo lắng, sợ hãi, cho dù

trời đã khuya lắm.

Được một lát, Hương Duyên rút rè nói :

- Mình nghỉ một lát đi... em mỏi chân rồi nè.

Hội chứng người lại ngay . Nãy giờ sợ Hương Duyên mệt nên anh cũng để ý xem có chỗ nào nghỉ chân được nhưng chưa thấy.

Hương Duyên chỉ tay :

- Đằng kia kìa, có cái băng đá.

Hội nhoẻn miệng cười ý thán phục . Mắt nàng tinh thật.

Đêm nay trời sáng sao . Tinh tú lấp lánh dưới vòm trời như nhảy múa với khúc nhạc tình đang lên ngôi.

Hội xúc động, choàng vai nàng :

- Sự nghiệp của anh chưa có gì ổn định . Nhưng anh quyết tâm khi em tốt nghiệp đại học cũng là lúc anh đến nhà em xin cưới.

Định mở miệng phản đối theo kiểu chiều lệ, nhưng đôi mắt anh dịu dàng quá, chân tình quá, Hương Duyên khẽ khàng :

- Còn tới hai năm nữa em mới ra trường.

- Lúc đó anh dư sức ổn định sự nghiệp rồi . Anh không muốn cho em phải khó nhọc.

Thoáng trong mắt Hương Duyên một chút tinh nghịch :

- Em đâu có ưng anh mà anh sợ em khổ.

Ôm lấy hai bên vai nàng, Hội quay người nàng lại :

- Em... thiệt không ?

- Thiệt.

Hội lại ra bộ lấy hơi chuẩn bị hét tướng lên.

Hương Duyên hoảng hồn kêu thảng thốt :

- Thôi, anh ơi.

Hội vẫn cứ hét, nhưng tiếng anh thì thào rất nhỏ :

- Anh yêu em.

Hương Duyên bụm miệng anh không kịp, nên khi anh nói rất khẽ mới định hồn lại :

- Làm em hết hồn . Sợ anh rồi đó.

Đôi mắt long lanh như muốn nói nhiều hơn.

Hội không kềm nổi khao khát, kéo nàng vào lòng . Vòng tay ấy siết chặt nàng để nghe con tim đôi bên thổn thức.

Con đường thanh vắng, đột nhiên bị xé toang bởi tiếng xe máy

phân khối lớn.

Hội chưa kịp định thần thì hai chiếc mô tô đồ xịch thật gấp gáp đó rồi cả bọn sáu người phóng xuống.

Một luồng cảm giác lạnh ngắt lan nhanh trong Hội . Khi đó,

Hương Duyên cũng hoảng hốt bật người dậy.

Hội vội nắm tay nàng, nói nhanh :

- Em không chạy đâu hết nghe . Cứ sát bên anh.

Tiếng Hội trầm thì nhưng Hương Duyên nghe rất rõ . Nàng hiểu

anh sợ nàng chạy hoảng loạn, rồi không thể chống chọi lại được .

Lấp loáng trong bóng đêm mờ ảo, những ánh chiếu của kim loại từ tay bọn họ.

Hội tính toán nhanh . Một chọi sáu thì khó lòng bảo vệ được cho mình chứ đừng nghĩ tới chuyện lo cho nàng.

Hội xuống giọng :

- Máy anh có việc gì vậy ?

- Im ngay . Mà là Hội phải không ?

Thấy có người nhận ra mình, Hội vội mừng :

- Đúng rồi . Tôi là Hội đây.

Một tên khác, nói giọng có vẻ kẻ cả :

- Còn chờ gì nữa, tụi bây đánh cho tao.

Hội lùi một bước, hét lớn :

- Đứng lại.

Tiếng anh vang dội một góc phố, khiến tên cầm đầu gắt khẽ :

- Đánh mau.

Hai tên xông tới . Hương Duyên đứng một bên ở phía sau, nên Hội không thể né tránh . Anh lách khỏi cú đánh thứ nhất, đồng thời tung một cú đá quyết định vào tên thứ hai . Tiếng hự khẽ và gọn của hấn làm anh phần chấn, ngay lập tức tay Hội chặt mạnh xuống cườm tay cầm dao của hấn.

Phản ứng quyết liệt của Hội khiến bọn chúng khựng lại . Dường như chúng bị bất ngờ khi biết anh có "nghề" . Một tên vô ý dựa người vào chiếc 67 làm nó dễ kênh ra mặt đường.

Thừa cơ hội, Hội bước lùi trở lại . Anh hơi nhẹ lo khi nhận ra bọn này không quyết tâm sát thủ . Nếu không làm sao anh có thể thoát dễ dàng ngay trong hiệp đầu . Chắc bọn họ chỉ muốn cướp xe.

Hội kéo mạnh tay Hương Duyên nói khẽ :

- Chạy mau.

Hy vọng bọn chúng không đuổi theo.

Nhưng tên cầm đầu lại nhào tới, Hội vội đứng lại trong tư thế sẵn sàng.

Hắn ta không ngần ngại lao lên :

- Mẹ nó...

Hội buộc phải đưa tay đỡ cú đánh nặng trịch của hắn . Anh phản đòn mặc cho cánh tay đang đau nhói.

- Ui da !

Tên cầm đầu bị trúng đòn, la to như một hiệu lệnh . Bọn họ lại vội xông lên . Hội thất vọng than thầm.

Nếu như không hạ gục được tên đầu sỏ này sẽ khó mà đảo ngược tình thế . Nghĩ vậy, Hội ra đòn thật quyết liệt.

Anh nghiêng răng lãnh một cú đấm vào vai, nhân đó tung cú đá ngàn cân thật hiểm.

- Ối !

Chịu không nổi cú đá ấy, tên đầu sỏ lăn quay ra đất . Cả bọn ngẩn ngai nhìn nhau . Người cầm đầu bị đốn tạo nên một hiệu ứng có lợi rõ rệt cho Hội.

Hội lùi từng bước nhằm trấn an Hương Duyên . Không may, anh vấp chân, người chập choạng . Ngay lập tức, hai tên khác thừa cơ hội lập tức lao tới.

Thấy nguy, Hội cố nhoài người đập vào ống quyển của một đứa . Rồi anh cũng ngã nhoài xuống, sau cú đá găng gượng ấy . Lúc này, bất cứ ai cũng có thể tấn công Hội được . Nhưng không may cho Hội, đó lại là tên cầm đầu.

Hương Duyên kêu thét :

- Anh Hội !

Và nàng chen vào giữa làm tấm lá chắn che cho Hội . Cây gậy sắt trên tay hắn cũng không làm cho nàng nao núng . Bỗng dưng, Hương Duyên trở nên can đảm lạ thường . Tên du côn cảm thấy bối rối . Có lẽ hắn không quen tấn công một người con gái.

Lúc này có một chiếc du lịch và cả một chiếc mô tô trời tới . Ánh đèn xe loang loáng làm tình thế trở nên khẩn trương hơn.

Hắn bèn buông thông tay, cùng lúc đập mạnh vào người Hương Duyên.

Hội bật người dậy thật nhanh, nhưng không kịp . Hương Duyên còn nhanh hơn, nài thấp người và đập ngược trở lên.

Phản ứng của nàng liều lĩnh, nhưng hiệu quả . Tên đầu sỏ đồ quy xuống đường . Tiếng kêu la đau đớn của hắn như heo bị chọc tiết. Hương Duyên ôm chầm lấy Hội . Trong khi đó vài người lại gần :

- Duyên.

- Ủa ! Anh Minh Quân.

Tình hình này sáng sủa hơn cho Hội . Bọn kia rủ nhau lên xe vọt mất.

Minh Quân phải đất bám vào người Hương Duyên :

- Em có việc gì không ?

- Không . Em không sao . Anh Hội có bị thương không vậy ?

Hội cười nhăn nhó :

- Nhảm nhò gì em . Chút đỉnh mà.

Mất anh vẫn dăm dăm hướng theo bọn xấu rút chạy . Chuyện hành hung vừa xảy ra mà Hội chưa hiểu được nguyên do.

- Anh Hội ! Đây là anh Minh Quân, em có kể cho anh nghe rồi .

Còn anh Hội là... bạn em.

Minh Quân lịch sự bắt tay Hội, rồi xin phép đưa Hương Duyên ra về.

- Bác trai ở nhà đang mong Duyên lắm . Bác lo lắng cho Duyên.

Hội gật đầu đồng tình :

- Duyên cứ theo anh ấy về đi, đừng để cho nhà lo lắng . Anh tự về được rồi.

Cuộc chia tay diễn ra cũng trong vòng lịch sự . Nhưng Hội thì dờ khóc dờ cười với chiếc xe trở chứng của mình.

Chiếc Toyota chưa khuất dạng, thì lại lùi thật lực trở về điểm xuất phát.

Minh Quân và Hương Duyên cùng ló đầu ra cửa kính :

- Nghe nói xe anh hư ?

- !!!

Hương Duyên ở cửa sau ra dấu, ngụ ý cho Hội yên lòng.

Minh Quân nói tiếp :

- Tôi có gọi taxi rồi . Họ sẽ đón anh ngay.
Hội chỉ còn biết cảm ơn . Nếu không, phải dẫn bộ suốt đêm là cái chắc.
Tài xế cho xe chạy vọt lên phía trước . Hội vẫn còn thấy bàn tay vẫy vẫy của Hương Duyên ở băng sau...

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 9

Yên chỗ trong xe rồi, Hương Duyên mới bình tâm hệ thống lại mọi việc . Cha nàng đã khẳng định rằng lúc nào cũng có người theo bảo vệ nàng, vậy tại sao xảy ra việc hành hung vô lý như thế mà không thấy ai can thiệp . Hay đây chỉ là một vụ dàn cảnh, để Minh Quân xuất hiện kịp lúc.

Nghĩ đến đây, Hương Duyên buột miệng :

- Sao anh Tony biết em đang ở đây ?

Minh Quân quay người lại, giọng kể lể :

- Anh đang ở nhà chờ em về . Tự nhiên có điện thoại cho hay em bị nạn, chắc là của ai đó làm trong công ty . Lúc đó, bác đang nói chuyện với mẹ anh . Vừa may anh hỏi bác tài xế, anh ta biết chỗ này, vì vậy mới tới kịp lúc.

Gã tài xế cười khi :

- Cô biết không ? Ở Sài Gòn này ngõ ngách nào mà tôi không biết . Cô là may đó, không hề hấn gì . Không thôi ông chủ sẽ buồn khổ dữ lắm.

- Cảm ơn chú . May mà chưa sao !

Mặc dù nói lời cảm ơn, nhưng Hương Duyên không hết nghi ngờ . Nàng ngồi thỉnh lặng suy nghĩ lại . Minh Quân thì dường như thật tình... Được rồi, thế nào nàng cũng tìm ra đáp án.

Ánh mắt nghiêm khắc của ông Phúc không làm cho Hương Duyên sợ sệt lắm, mỗi nghi ngờ trong nàng ngày càng rõ nét . Bên cạnh đó đôi mắt không giấu vẻ soi mói của bà Ngọc Minh, mẹ của Minh

Quân càng làm cho nàng thêm phần bướng bỉnh hơn.

May mà bà NM đã khôn khéo làm dịu đi sự căng thẳng :

- Ô ! Con về đến nhà là tốt rồi.

Vậy là Hương Duyên yên tâm lên phòng, sau cái chào khích lệ cộng với cái cười gượng gạo của người cha.

Sau khi tắm rửa, mọi băn khoăn lo lắng dường như không còn nữa . Nhìn hai món quà của Hội, Hương Duyên nghe âm cỗi lòng . Từ lúc quen anh đến giờ nàng đã có một bộ sưu tập quà tặng . Nàng nhớ như in cảm giác nao nao của lần đầu gặp mặt, sau khi anh ra tay lấy lại chiếc ví . Cảm giác đó nàng chưa từng có . Rồi sự rung động lạ thường khi anh đàn bài "Lyphard mélodie" dành riêng cho nàng . Từng hồi xao xuyến khoan nhặt lần lượt ủa ập đến theo ngón tay điêu luyện của anh . Nàng cảm nhận được tình yêu của anh khi nhận nụ hôn đầu tiên giữa tiếng vỗ tay của đông đảo người xem . Ôi ! Đêm ấy không sao ngủ được, Hương Duyên trăn trở thao thức vì sự huyền diệu của tình yêu.

Và hôm nay, anh chính thức ngỏ lời đính ước khi anh hứa, cố gắng tạo sự nghiệp để bảo bọc nàng . Hạnh phúc này là dành riêng cho nàng, tại sao cha không hiểu . Ông cứ phản đối và còn cho người theo quấy phá nữa . Hương Duyên tin chắc như vậy . Bọn xấu đó rõ ràng là nhắm vào Hội kia mà.

Một ý nghĩ lóe lên, Hương Duyên định sáng mai sẽ truy tìm số máy điện thoại nào đã gọi về báo cho Minh Quân hay để đến kịp lúc . Từ đó nàng sẽ phăng ra kẻ nào thuộc quyền công tác theo dõi này . Nghĩ vậy, Hương Duyên thấy bình tâm hơn.

Ông Phúc xuất hiện ngay sau tiếng gõ nhẹ.

- Con chưa ngủ à ?

- Dạ.

Ông vào đề ngay :

- Từ nay trở đi, con không được ra khỏi nhà ban đêm ban hôm nữa. Duyên thở ra.

- Dạ.

Nàng tìm cách tránh cơn thịnh nộ của ông.

- Cái bọn đó nhan nhản ngoài đường phố . Vậy mà con dám đi bộ trong đêm hôm khuya khoắt như vậy à ?

Hương Duyên ngẩng đầu lên :

- Ba !

- Con nói đi, ba chỉ còn mình con thôi, nếu xảy ra chuyện gì thì...
ba chịu sao nổi ?

Nàng nhìn người cha, trong lúc nghiêm khắc vẫn để lộ tình thương
với nàng.

Ông Phúc lại nghiêm nghị :

- Xe con đâu, sao con lại đi chung với thằng đó.

- Dạ, bị chết máy.

- Tại sao con lại thích đi chiếc xe đó, trong khi con thiếu gì xe...

Hương Duyên vội đáp :

- Con thích vậy . Con không muốn người ta phải xa cách con, vì
cái sự sang trọng bề ngoài đó.

- Rồi tại sao tụi con lại đi bộ cho xảy ra chuyện ?

Hương Duyên cảm thấy sáng tỏ vấn đề . Như vậy là ông đã biết tất
cả.

Nàng đáp thủng thẳng :

- Xe con thì hư, anh đưa con về, cũng bị nghẹt xăng đành phải dẫn
bộ.

Người cha cao giọng :

- Đó . Con thấy chưa trên đời này, mọi bất trắc có thể xảy đến bất
kỳ lúc nào . Biện pháp tốt nhất là đề phòng . Mọi quan hệ của con,
cha không tán thành . Nó là một thằng tình ái lãng nhăng... con đã
thấy đó . Tại sao con còn dính líu với nó làm gì ?

Giọng ông trở nên cứng rắn hơn :

- Ba nói thật . Từ nay tuyệt đối cấm, không giao du với nó nữa.

- Ba !

Ông Phúc hỏi ý quan tâm :

- Con và nó có hứa hẹn gì chưa ?

Hương Duyên nhìn cha rồi lắc đầu.

- Vậy thì được ba yên tâm, mà con cũng khỏi phải áy náy vì thất
hứa, sai lời.

- Ba thấy rồi, thằng đó nghề ngỗng chưa ra hồn . Tương lai bám
theo ba cái văn nghệ, văn gừng mà sống... Bắp bênh hoàn toàn
phiêu lưu . Đó là ba chưa đề cập tới cái lãng mạn của dân nghệ sĩ .

Thôi, con gái của ba trưởng thành rồi, ba nói ít con cũng phải hiểu ý ba . Con ngủ đi.

Hương Duyên nhìn theo dáng ông . Có vẻ ông mệt mỏi nhiều, hay gánh nặng tuổi tác đã làm ông ra thế . Làm sao đây ? Làm sao cho cha nàng hiểu được Hội, hiểu được lòng nàng và khoan dung cho tình yêu của nàng ?

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 10

Ánh nắng chói chang luôn qua khe cửa, dội hắt vào mặt Hội, khiến anh tỉnh giấc.

Trải qua một đêm đầy biến cố, ăn uống, đùa giỡn và cả đánh đấm, Hội nghe ê ẩm khắp người.

Cho nên giấc ngủ vẫn còn chưa đủ để anh lấy lại sức . Hội lại trùm mền kín đầu toan tìm thêm một ít "năng lượng".

Nhưng rồi tiếng chuông cửa buộc anh phải trỗi dậy.

- Nghe rồi . Anh chờ một chút.

Hội làm vệ sinh thật nhanh . Anh đã đoán ra ai gọi cửa . Còn ai ngoài "ông" Bi nữa . Bước ra phòng ngoài, Hội chạm mặt với cái cười xem ra nham nhở làm sao.

- Tám giờ kém rồi . Đêm qua mày đi ăn trộm hay sao vậy ?

Hội cười ngượng ngập :

- Anh tới có gì không ?

- Thôi à nghe, đừng đánh trống lảng . Làm gì ngủ tới giờ này ? Coi cái mặt của mày kia kìa.

- Mặt tôi làm sao ?

- Trắng bệch !

Hội thả mình xuống ghế :

- Ủ, không hiểu sao đêm hôm tôi mất ngủ.

Tâm Bi nhìn Hội, ánh mắt giễu cợt :

- Mất ngủ hả ? Chứ không phải tối qua đưa nàng về rồi vui quá, quên ngủ luôn.

- Nói bậy nghe.

Cái cười của Tâm Bi lúc này nghe sao... "thô bỉ" !

- Bậy sao được . Nhìn cái mặt của mày tao cũng dư sức đoán ra... Thấy Hội vẫn không tỏ ra hưởng ứng cái kiểu đùa cợt của mình, Tâm Bi đưa tay vào túi.

- Cho mày nè.

Bàn tay Tâm Bi xòe ra . Đó là một cái "bugi".

Hội ngạc nhiên :

- Cái gì vậy ?

- Hỏi ngộ hông ? Thì đó là cái "bugi".

- Anh đem tới đây làm chi ?

- Thì cho mày.

Tâm cười đắc ý khi thấy gương mặt ngơ ngác của Hội.

- Mày gắn trả lại cho chiếc Chaly, xe sẽ nổ máy ngon lành.

Hội vẫn ngờ nghệch :

- Chiếc Chaly, anh muốn nói xe của Duyên ?

Tâm Bi gật đầu, nét mặt vẫn khô hời hợt :

- Đúng vậy.

- Sao anh biết xe của Duyên bị hư "bugi" ?

Hỏi thế, nhưng Hội lập tức hiểu ngay.

- À ! Vậy ra... anh phá xe của người ta ?

- Ê, ê ! Sao mà nặng nề với anh em vậy ? Tao muốn tạo cho mày một cơ hội thôi.

Hội cười thâm nảo :

- Hèn gì... Thế chiếc 67 của tôi thì sao ?

Tâm Bi tỉnh bơ :

- Tao chỉ thêm vào bình xăng một ít cát.

- Trời đất !

Tâm Bi ra bộ biết lỗi :

- Tao biết xúc bình xăng hơi cực, nhưng mà vì tình yêu cao cả thì...

Hội không cần nghe hết câu, anh đã thả phịch người xuống ghế :

- Trời ạ !

- Gì mà kêu trời . Lý ra mày phải cảm ơn tao.

- Cảm ơn ? Chửi anh còn tội cái lỗ miệng nữa là...

Tâm Bi giơ hai tay lên rất... kịch tính :

- Cái gì ? Làm ơn cho mày, để rồi mày báo đáp như vậy đó hả ? Chưa bao giờ Hội dờ khóc dờ cười như thế . Anh lột áo ra chỉ cho Tâm Bi thấy những chỗ thâm tím trên người và hai cánh tay.

Tâm Bi mới chịu thôi đùa cợt, anh lo lắng :

- Sao vậy ?

- Thì xe hư, dẫn bộ gặp bọn cướp dọc đường... nhờ ơn anh đó.

Tâm Bi biến sắc . Anh không ngờ trò đùa của mình lại gây tai hại như thế.

Hội ngồi dựa người ra ghế, lần lượt kể lại cho Tâm Bi nghe.

- Con bé Duyên đó có sao không ?

- May mắn chỉ bị một phen hú vía thôi.

Tâm Bi mặt mày nhăn nhó . Anh bứt tóc gãi đầu liên hồi :

- Tao đâu dè... xui xẻo quá vậy.

Thấy Hội cười gượng gạo, Tâm Bi chua xót còn hơn là bị bạn trách móc.

- Mày chửi tao đi, hay là đánh tao đi.

- Đánh anh hả ? Lại đây, tôi loi một loi cho hả cái tức.

Rồi Hội thẳng người lên.

- Nè, anh Bi !

- Gì ?

- Theo tôi nhận xét, bọn hội tối đường như chỉ cố ý hù dọa thôi . Chứ nếu cả sáu thẳng tay ra đòn, làm sao tôi chống lại được.

- Hay là mày có gây thù hằn gì với ai không vậy ?

- Anh thừa biết rồi đó, tôi mấy đời gây gỗ đâu.

- Vậy thì lạ thật.

- Còn điều này nữa, anh Bi.

- Chuyện gì ?

- Hương Duyên...

- Duyên hả ? Con bé làm sao ?

- Đường như Duyên có nghề.

- Ý mày là...

Hội đâm chiêu :

- Lúc ấy, tôi bị té nằm dài ra nên tôi quan sát rất rõ . Duyên hụp

người xuống rất đúng thời cơ và cú đập của cô nàng vừa chính xác, vừa quyết liệt . Phải dân trong nghề... Ồ, có nghĩa là thường xuyên luyện tập mới ra đòn nhanh gọn như thế.

Càng nói, Hội càng tin chắc vào nhận định của mình . Anh nhớ lại có lần Hương Duyên đến Nhà Văn hóa để ghi danh học Taekwondo.

Tâm Bi phát biểu cách vô tư :

- Ôi ! Nếu biết vậy, mai mốt nhớ mà coi chừng, đừng ăn hiếp nó quá có khi ăn chường à ghen.

Hội cười ngượng ngịu . Ý Tâm Bi châm chọc quá rõ rồi, chứ chưa chắc đã có ngày đó.

- Thôi, chuyện qua rồi . May mà tụi bây không sao, nếu có bề nào chắc tao phải ân hận suốt đời . Bây giờ đi ăn sáng với tao.

- Hôm nay ăn bánh giò.

- Bánh gì ? Mục đích là tao lôi mày ra khỏi đây . Ăn mặc lịch sự vào.

- Chi vậy ?

- Có chuyện quan trọng.

- Chuyện gì nữa ? Sao nghi ngờ quá.

Tâm Bi làm ra vẻ quan trọng :

- Công ty gạch men nhấn mày đến văn phòng.

Hội bật người dậy :

- Sao nãy giờ anh không nói ?

Tâm Bi vẫn giễu cợt :

- Nói làm chi ?

- Anh thiệt tình là...

- Nè, chưa chi cái giận rồi . Người ta hẹn mười giờ mà, còn sớm chán.

- Vậy à ?

Hội nhẹ người trở lại :

- Thôi, đi thì đi . Nhưng sao người ta lại hẹn tới mười giờ.

- Tao làm sao biết . Hồi nãy chạy lại Nhà Văn hóa, tao nghe nhấn lại y như vậy đó . Nhưng mà...

- Sao ?

- Tao nghĩ là họ tính đãi mày cơm trưa...

- Nói điên.
 - Thiệt mà . Cung cách làm ăn thời nay, hện trưa trưa cái sẵn đi ăn nhậu luôn... Tốt nhất, mày nên mang theo tiền phòng thân.
- Hội tần ngần ngay trước cửa nhà :
- Hay lát nữa anh đi luôn với tôi.
- Tâm Bi suy tính thiệt hơn :
- Thôi, mày đi đi . Có thêm một người đâm ra đảo lộn kế hoạch của người ta.
 - Anh đợi tôi khóa cửa nhà... Bây giờ nghe đói bụng quá rồi.
- Nụ cười Tâm Bi nghe có vẻ mập hơn cái cơ thể chắc nịch của anh .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 11

Tổng giám đốc của công ty Vạn Phúc quan sát Hội qua cửa kính màu trà . Gương mặt cương nghị thể hiện bằng sóng mũi cao, cái nhìn trong sáng, ngoại hình của Hội khiến ông Phúc bất ngờ . Không như ông nghĩ, Hội lại tạo được ấn tượng tốt nơi ông . Dáng ngồi chờ đợi của Hội chứa đựng sự trầm tĩnh . Ông Phúc công nhận Hiếu có lý . Viên trợ lý của ông trả lời rằng anh tin tưởng vào sự nhận xét biết người biết ta của anh.

Rằng anh đã nghe cuộn băng nhạc nhiều lần . Hiếu còn nói là anh nghĩ rằng việc này thường khi ông để cho anh toàn quyền xử lý rồi báo cáo lại sau . Và vì thế ông Phúc quyết định giáp mặt với Hội, cũng là một công đôi việc.

Ông nhìn đồng hồ tay :

- Còn năm phút nữa, cho anh ta vào được rồi.
- Dạ, ông chủ.

Cô thư ký nhanh nhẹn bước ra mời Hội vào trong.

Ông Phúc bắt đầu bằng một câu hỏi ngoài đề, khi Hội vừa yên chỗ sau cái bắt tay xã giao :

- Cậu Hội ! Năm nay cậu được bao nhiêu tuổi ?

- Dạ thưa bác, cháu được hai mươi lăm rồi.
 Ở tuổi đó ông đã bắt đầu lấy vợ, còn sự nghiệp thì chỉ mới là khởi đầu :

- Cậu chuyên về sáng tác âm nhạc ?

- Dạ, cháu học các lớp sáng tác ngắn hạn . Trước đó cháu là nhạc công cũng thuộc vào loại không chuyên.
 Ông Phúc hài lòng với câu trả lời này, mà theo ông thấy Hội khiêm tốn chứ không tự phụ cao ngạo :

- Vậy thì bản nhạc cậu dàn dựng cho công ty của tôi sẽ ra sao ?
 Hội đáng với sự tự tin :

- Dạ, cháu biết nó không là tác phẩm lớn, nhưng với mặt bằng trình độ hiện nay, cháu tin rằng nó cũng rất dễ nghe . Cháu hy vọng nó sẽ gần gũi với giới bình dân.
 Hội rất chừng chạc, hèn gì viên trợ lý của ông cũng bị thuyết phục giống như... Ông lúc này.

Nghĩ đến cô con gái, ông Phúc hơi gút mắt :

- Tại sao cậu lại gọi tôi bằng bác vậy ?
 Hội không tỏ ra lúng túng :

- Dạ, chắc bác cao tuổi hơn ba cháu.
 - Thế ba cậu năm nay...
 - Dạ, cháu không biết rõ . Mẹ cháu chỉ kể là ba cháu mất từ khi mang thai cháu.
 Ông Phúc khá bất ngờ vì sự thành thật của Hội.

- Có nghĩa là cậu...
 Ông không tiếp tục câu nói vì sự thiếu tế nhị của nó.
 Hội vẫn điềm tĩnh :

- Cháu chỉ còn có mẹ . Mẹ cháu là một thợ may, hiện giờ có tiệm riêng ở dưới quê.
 - Xem ra cậu cũng vất vả lắm ?
 - Từ lúc cháu vào đại học, cháu tập sống tự lập, mặc dù bị mẹ cháu trách mắng . Nhưng cháu muốn sống và lập nghiệp do chính bàn tay mình.
 Nay giờ ông Phúc gần như bị thu hút bởi chàng trai trước mặt .
 Chính ông cũng không hiểu sao tự dưng lại có nhiều thiện cảm với Hội, và trong con người Hội, ông thấy có gì quen thuộc với ông .

Hương Duyên, con ông có một người chồng như Hội thật là xứng đáng.

Nhưng ông vẫn còn tâm tức :

- Cậu sẽ tự lập bằng mọi giá ?

- Dạ, thưa bác.

- Kể cả khi cần thiết phải thủ đoạn, phải chinh phục một cô gái nào đó để đạt mục đích.

Đôi mắt Hội cương quyết hẳn . Từ này giờ ông mới chạm phải tia nhìn thẳng thắn ấy.

- Thưa bác, hồi còn ở quê, nhà cháu sát trường trung học lớn nhất ở tỉnh, cháu bắt đầu kiếm tiền bằng việc mua bán tem với học trò lớn tuổi hơn cháu, chưa bao giờ cháu lừa gạt một ai . Bây giờ cũng vậy, mẹ cháu từng dạy là không nên lường gạt tình yêu, đó là tội lỗi lớn nhất . Cháu không bao giờ quên lời người, cháu sẽ chinh phục tình yêu chỉ vì tình yêu mà thôi.

Ông Phúc hài lòng . Dường như hẳn không nể sợ gì ông . Không lẽ hẳn chưa biết ông là ba của Hương Duyên, nếu vậy là hẳn không có chủ đích thông qua con gái ông để làm ăn.

- Tôi mời cậu đến đây để xác định là tôi muốn công việc phải được thực hiện chu đáo và bài nhạc phải lôi cuốn . Cậu dám cam đoan điều đó chứ ?

- Thưa bác, cháu sẽ cố gắng . Bác cứ tin vào cháu.

Ông lại tỏ ra rộng rãi hơn :

- Nếu cần thiết, cậu có thể bỏ sung vào hợp đồng một khoản tiền . Dĩ nhiên không vượt quá 20% con số ban đầu.

Hội bất ngờ, nhìn ông Tổng giám đốc . Gương mặt ông có phần nghiêm khắc, nhưng anh lại thấy sự phúc hậu và bao dung ở đấy.

Hội cười với đôi bàn tay lúng túng :

- Dạ, hiện tại thì chưa, thưa bác.

Đích thân ông tiễn Hội ra khỏi phòng :

- Tôi tin tưởng vào cậu đó.

Hội ra về, trước ánh mắt ngạc nhiên và kính nể của anh chàng trợ lý, cả cô thư ký nữa . Họ đang lo ông Tổng giám đốc sẽ không hài lòng . Vậy mà bây giờ chính mắt họ thấy hai người thân thiện tươi cười, như đã từng làm ăn với nhau .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 12

Suốt ngày hôm nay, Hương Duyên nôn nóng chờ trời mau tối . Tình yêu có sức cuốn hút lạ lùng . Hầu như lúc nào nàng cũng nhớ đến Hội và mong muốn được gần bên anh, nghe anh nói.

Đã mấy ngày nay, Hương Duyên không phải đến trường sau khi hoàn tất học phần . Cho nên từ sáng đến giờ, nàng đành nằm ở nhà mà nghe lòng mình bức rức.

May mà ông Phúc hôm nay đi cả ngày chưa thấy về . Cơm tối xong, Duyên vội vàng thay đồ . Nhưng rồi nàng xụ mặt vì tiếng chuông ngoài cửa, mà khách lại là bà Ngọc Minh.

- Có ba ở nhà không Duyên ?

Hương Duyên đáp nhỏ :

- Dạ không.

-Ồ ! Di định gặp ba con có chút chuyện . Chắc là ba con cũng sắp về ?

- Dạ, con không biết.

Bà NM ôn tồn :

- Hình như con định đi đâu ?

Duyên gật đầu :

- Dạ.

- Sao nghe nói con bệnh ?

Câu hỏi làm Hương Duyên bối rối . Sáng đến giờ Minh Quân đến đây đã hai lần, mà lần nào Duyên cũng viện cớ nhức đầu, cần nghỉ ngơi . Nàng biết Minh Quân không hài lòng, nhưng nàng mệt thật sau một đêm đầy sóng gió.

- Dạ, hồi sáng con hơi chóng mặt, còn bây giờ con đỡ rồi.

Nụ cười của bà hiền hòa :

- Con nên quan tâm đến sức khỏe, đừng ỷ vào tuổi thanh xuân mà coi thường nó không tốt đâu.

Hương Duyên dạ nhỏ . Nàng ngồi không yên nhưng chẳng biết

phải nói sao.

Bà NM tò mò :

- Chắc con định đến nhà bạn ?

- Dạ.

- Bạn trai ?

Hương Duyên khó chịu :

- Dạ.

- Con cố gắng chọn bạn mà chơi . Đời bây giờ nhiều thành phần xấu lắm . Con còn khờ dại, người ta chỉ nhắm vào sự giàu sang của con thôi.

Duyên dờ khóc dờ cười :

- Dạ, bạn bè mà đi . Hạp thì chơi, không hạp thì nghỉ, đâu có cần gì đến sự giàu sang.

Bà NM vẫn ôn tồn :

- Đó là dì nói vậy... Hay là để dì gọi thằng Minh Quân đưa con đi.

Hương Duyên từ chối khéo.

- Dạ, con có hẹn với bạn.

- Dì nghe nói đêm qua con gặp bọn du côn... có Minh Quân theo sẽ tốt hơn.

Sao bà NM hôm nay dây dưa mãi thế . Hương Duyên không dám tỏ ý cáu gắt.

- Dạ, không sao đâu dì.

Bà mẹ của Minh Quân tìm cách nói tốt cho con bà.

- Minh Quân có nói với dì là nó mến con.

Hương Duyên giấu vẻ khó chịu :

- Dạ.

- Hôm nay nó định đưa con đi chơi, lại gặp lúc con yếu trong người . Nó có về nói với dì.

Nàng định trả lời với bà, để bà về nhắn với Minh Quân đến . Nàng sẽ nhận lời mời của anh . Nhưng rồi lại thôi . Mai rồi nói với Minh Quân sẽ hay hơn.

Trong lúc ngồi nói chuyện, Hương Duyên muốn bà về cho mau mau để nàng còn đến với Hội . Nàng còn đang nóng lòng, không biết Hội từ qua đến nay ra sao.

Bà NM chưa chịu buông tha :

- Hay là con có người yêu rồi ?

Hương Duyên không dám nhìn ngay mặt bà mẹ của Minh Quân.

- Con còn phải học mà dì.

- Ồ, vậy thì tốt rồi . Con biết là con gái bây giờ phải cẩn thận, kéo lỗ trao thân cho người xấu thì khổ một đời.

Hương Duyên cảm thấy nóng mặt . Hình như bà ám chỉ đến Hội .

Có lẽ Minh Quân nói gì với bà rồi thì phải.

- Dì ơi ! Tình yêu thời đại này, tìm hiểu kỹ càng rồi mới tính chuyện lâu dài.

- Ồ ! Nhưng cần phải sáng suốt con ạ.

- Chắc chắn rồi dì.

Rồi nàng kèm không được.

- Con sẽ nhận xét kỹ, xem người ta có hoan nghênh mình không .

Kéo người ta không thích, mà mình cứ đeo bám mãi càng làm cho người ta khó chịu.

Câu nói của nàng đã trúng đích, bà NM nhìn nàng chăm chăm . Bà cố giữ bầu không khí ôn hòa :

- Hạnh phúc của con rất quan trọng đó con.

- Nhưng con nghĩ hạnh phúc của người ta cũng quan trọng không kém.

- Ý con muốn nói...

Không hiểu sao, Hương Duyên không chịu nhìn bà ta.

- Dạ, nếu mình đến mà làm gia đình người ta xào xáo, thì lúc đó mình đã phá vỡ hạnh phúc của người ta rồi.

Bà NM tái mặt :

- Duyên ! Con định nói dì đó à ?

- Dạ con đâu có ý vậy.

- Con đừng chối, dì hiểu quá mà con.

Hương Duyên lỡ phóng lao rồi, nàng nói luôn :

- Con nghĩ dì là bạn thân của mẹ con và con lúc nào cũng tôn trọng dì... Nếu được như vậy, tình bạn giữa con và Tony sẽ càng thêm khăng khít hơn.

Nghe Hương Duyên nói luôn một hơi, bà NM ngồi thừ người ra .

Không ngờ hôm nay bà cố tình đến để khuyên nhủ Hương Duyên theo lời yêu cầu của ông Phúc, mà đúng hơn do bà giành làm công

việc.

Nghe Hương Duyên nói luôn một hơi, bà NM ngồi thừ người ra . Không ngờ hôm nay bà cố tình đến để khuyên nhủ Hương Duyên theo lời yêu cầu của ông Phúc, mà đúng hơn do bà giành làm công việc này, chính bà lại bị bẽ mặt, bà đã thấy rõ Hương Duyên không còn để ý gì đến con trai bà nữa . Không còn hy vọng gì được nữa rồi, tốt hơn bà nên rút lui, nếu không muốn bị bẽ mặt thêm lần nữa.

Bà nhìn ra cửa :

- Chắc dì phải về thôi.

Hương Duyên ra vẻ áy náy :

- Thừa dì, ba con sắp về rồi dì ạ.

Miệng nói vậy, nhưng lòng nàng thì ngược, nàng muốn bà ta về ngay cho dễ chịu hơn . Thế nhưng ông Phúc đã xuất hiện ngoài cửa :

- Ô ! Hai dì cháu có chuyện gì vui vẻ vậy ?

- Ba !

- Ủa ! Anh Phúc mới về à ?

Ông Phúc gật đầu thay lời đáp . Ông bước nhanh đến bộ salon ngồi đối diện với cô con gái.

Hương Duyên đứng dậy :

- Thừa dì, con đi . Thừa ba... con đến nhà bạn.

Ông Phúc nhìn con :

- Duyên à ! Hay là con ở nhà đi . Ba có chuyện muốn nói với con.

Hương Duyên nhìn vào đôi mắt cha . Vẻ cương quyết của ông làm nàng thôi ý định cãi lời ông.

Hương Duyên đáp nhỏ :

- Dạ, vậy thì con ở nhà.

- Ồ, ba nói chuyện với khách một lát đã.

Câu nói của ông, Hương Duyên hiểu ngay, cha nàng muốn nàng tránh mặt . Hương Duyên chào hai người rồi lên lầu . Ông Phúc đợi con gái đi khỏi mới dịu giọng :

- Bà thông cảm cho nó đi . Từ nhỏ nó đã được nuông chiều quá đáng, đâm ra hư hỏng vậy đó.

Bà Ngọc Minh thở ra :

- Không dè nó khó chịu đến vậy . Tôi có làm gì mà nó không hài

lòng chớ.

- Ôi ! Bà chấp nhất nó làm gì . Nó còn không biết nó nói gì nữa.

Bà NM đặt hai tay lên thành ghế :

- Chắc này giờ, anh đã nghe hết ?

- Nghe hết . Tôi muốn biết tâm tư của nó ra sao mà.

Bà NM lắc đầu :

- Em cứ tưởng nói chuyện với con Duyên sẽ dễ dàng hơn là anh, vì cùng là phái nữ với nhau...

- Thôi, tôi cũng cảm ơn bà đã giúp tôi khuyên nhủ nó . Để tôi lên nói chuyện với nó cho.

- Anh cố gắng nói cho nó hiểu, tôi không giận nó đâu.

Ông Phúc trấn an bà :

- Bà yên tâm đi . Tôi biết phải nói sao với nó rồi.

Đưa bà NM ra cửa, ông Phúc chạm mặt con gái ngay lúc ông vừa quay vào.

- Ba !

Trong đôi mắt Hương Duyên, ông Phúc kịp nhận ra nỗi bất bình của con :

- Tại sao ba lại để cho dì Minh can thiệp vào chuyện riêng của con.

Ông Phúc ngồi xuống, giọng ông cố giữ giọng bình thản :

- Sao con lại cho rằng đó là can thiệp, con không nghĩ là bà ấy muốn giúp con . Đêm qua biết bao người lo lắng cho con, con thấy Tony sốt sắng đi tìm con thế nào rồi . Không phải là ba cấm cản con . Con đã lớn rồi, con cần phải biết nghĩ cho con và cả cho ba nữa.

Hương Duyên lặng người . Ba nàng quả thật rất quan tâm đến nàng, nhưng sao lại là bà NM, kẻ lăm le xen vào mái ấm êm đềm của hai cha con nàng.

- Con không cần ai giúp con cả, ba vừa nói là con đã lớn rồi.

Ông Phúc trở mắt nhìn đứa con bướng bỉnh vì bất ngờ . Nhưng trường đời và thời gian đã dạy ông nhiều bài học về sự nhẫn nhục, nên ông vẫn ôn tồn :

- Với xã hội thì con đã lớn, nhưng dưới mắt ba, con vẫn là đứa con bé nhỏ.

Nói thế, nhưng ông biết con không nhỏ dại . Ông vừa tiếp xúc với

Hội, chàng trai mà hình như con ông đã để ý . Ông phải công nhận sự sáng suốt của con gái ông . Chính ông còn có thiện cảm với hắn ta ngay lần đầu gặp mặt . Hội thật sự có bản lĩnh . Ngày hôm nay ông hoàn toàn yên tâm vì sự lựa chọn của Hương Duyên . Vì thế, ông Phúc dịu giọng :

- Hôm nay, Tony có đến không ?

Lại Tony . Hương Duyên cau mày với vẻ khó chịu :

- Dạ có.

- Con thấy nó thế nào ?

Giọng Hương Duyên nhẹ tênh :

- Con không biết.

- Không biết ?

- Dạ, tại con vừa mệt, vừa buồn ngủ nên con nói ảnh về đi.

- Con sao mà khờ quá !

Ông Phúc giảng giải tiếp :

- Ví dụ con không thích một ai đó, con cũng đừng để cho người ta biết, như vậy con mới là người lớn . Vả lại, ba thấy Minh Quân cũng đâu có điểm nào đáng chê . Đẹp trai nè, học vấn nè, nhà giàu, lại là Việt kiều Úc.

- Con có chê Tony đâu, chỉ vì không thấy hợp thôi mà.

Giọng ông Phúc trở nên giễu cợt :

- Không hợp, hay vì con hợp với bọn nghề nông không ra gì, tối ngày đánh đập đầu đường xó chợ, văn nghệ, văn gừng lằng nhằng.

Hương Duyên cảm thấy cần sự thông cảm của cha nàng :

- Ba à ! Rồi cũng có lúc người ta sẽ có được sự nghiệp, quan trọng là có bản lĩnh và óc cầu tiến . Ba đã từng nói như vậy mà.

- Phải . Ba có nói thế, nhưng ba không nói là phải dựa vào người để tiến thân.

Hương Duyên ngược mắt nhìn cha, ông không có vẻ gì là đang nói đùa cả . Ông hơi nheo mắt :

- Nếu như ba rút lại cái hợp đồng bài nhạc quảng cáo cho công ty... liệu nó có thể tiến thân được không ?

Câu nói của cha làm Duyên sững sốt, nàng lớn tiếng :

- Vậy là ba đã biết ?

Ông Phúc gật đầu :

- Ba biết.

Hương Duyên vẫn chưa hiểu :

- Ba biết, nhưng sao ba vẫn ký hợp đồng với anh ?

- Ba thì đâu đó phân minh . Thằng Hội, có phải con đang nói tới Hội ? Ồ, nó đã có lần cứu giúp con thì hợp đồng này coi như là đền ơn cho nó . Nhưng với con thì không được, con chỉ có một trái tim mà thôi . Vậy mỗi khi con mang ơn ai, con lại đem trái tim ra đền đáp sao ? Con nghĩ kỹ đi.

Duyên đành ngồi làm thinh chịu trận . Vì nếu như cha nàng xé bỏ hợp đồng ấy thì bao kỳ vọng của Hội sẽ tiêu tan ngay.

Ông Phúc đứng lên, giọng cương quyết :

- Con nên nhớ, ba có thể cắt bỏ hợp đồng bất cứ lúc nào, nếu như nó không biết chuyện.

Ông lên phòng, bỏ mặc Duyên ngồi đó với thái độ cam chịu . Ông đang nghĩ đến ngày Duyên biết là ông không phản đối sự lựa chọn của nó, chắc nó sẽ bất ngờ và vui biết bao . Còn bây giờ thì chưa, cứ làm như chắc dạ cho nó sợ . Lòng ông lúc này thoải mái hơn bao giờ hết . Duyên chính chắn hơn ông tưởng...

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 13

Nhớ !

Sao mà nhưng nhớ đến thế ? Chỉ một ngày không gặp mặt, Hội đã thấy thời gian như vô tận . Em đang làm gì, ở đâu ? Sao không đến ?

Bao nhiêu câu hỏi, được đặt ra tập trung ở chữ nhớ đậm màu tình ái.

Khuôn mặt trẻ con với ánh mắt bừng bình thoát ần thoát hiện trong tâm trí anh . Rồi bỗng gương mặt ấy khiến Hội muốn lao ngay ra đường với hy vọng sẽ tìm gặp được bóng dáng nàng ở đâu đó . Nhưng Hội không biết đi đâu, anh quay ra bực dọc với trò chơi

quái ác của Hương Duyên . Đến bây giờ Hội vẫn chưa biết nhà nàng.

Khúc biến tấu của bản đàn hôm nào lại vang lên trong lòng anh . Hội cảm thấy giai điệu êm đềm ấy, sao giống lạ kỳ với chuyện của anh và Hương Duyên : lúc dồn dập yêu thương, khi bí ẩn điệu vợi. Hội bước đến chiếc Organ cũ mềm và tiếng Piano tràn ngập trong phòng...

- Ái chà chà ! Kim Trọng tương tự Thúy Kiều kia kìa.

Giọng nói sang sảng của Tâm Bi vang lên bất ngờ . Hội nhăn mặt :

- Cái "ông" Bi này, chán thiệt tình !

Chán, ở đây Hội muốn đề cập đến sự xuất hiện không đúng lúc của Tâm Bi . Nhưng nghĩ lại, Hội thôi không nói ra.

Tâm Bi cười :

- Tao nói không phải sao ? Hay mày bây giờ là Nhĩ Khang đang nhớ Tử Vi.

Hội cười như mèo :

- Mới sáng sớm, gặp anh toàn nói chuyện tầm xàm gì đâu.

Tâm Bi khoái chí :

- Chớ gì nữa . Nói thật, tao từng trải vụ này rồi mà . Chỉ cần nghe tiếng đàn của mày là tao biết ngay.

- Anh đâu phải là Tử Kỳ của Bá Nha chứ ?

- Sao lại không ? Hồi nãy mày lại đàn bài "Lyphard mélodie" mà hôm đó mày đàn tặng cho Hương Duyên, giấu tao sao được . Nè, tao thấy lần này mày sa vào lưới tình trầm trọng rồi đó.

Hội không cần phải đính chánh với Tâm Bi, vì thật ra anh chàng bị nói đúng tim đen.

Hội đứng lên :

- Anh có cần uống cà phê không vậy ? Tôi bao anh sáng nay . Anh làm ơn tắt cái đài cho tôi nhờ.

- OK . Có mời thì tao cũng không đành lòng từ chối . Nhưng mục đích tao đến đây không phải vậy.

Hội nghiêm sắc mặt :

- Vậy à ? Có chuyện gì thế ?

- À ! Đâu có gì lớn . Tao giới thiệu mày một cặp song ca nam, tao mới phát hiện ra . Tin chắc mày sẽ hài lòng.

Hội gật gù :

- Thì anh thấy rồi đó, tụi mình cần phải có lực lượng bổ sung, ca sĩ càng đông càng tốt... Sao tối hôm qua anh không dẫn đến ca thủ ?

Tâm Bi gãi gãi :

- Chưa nói với mày trước, cho nên tao mới hẹn tụi nó khi khác.

Hội dễ dãi :

- Anh bày đặt phép tắc làm gì . Mai, cứ cho tụi nó tới đi . Rồi đó, đi uống cà phê được chưa ?

Nét mặt Tâm Bi dẫn ra thoải mái :

- Đi, thì đi . Có điều là do mày tự nguyện mời tao à ghen.

- Thì tôi mời anh mà.

- Ủ, tao phải nói trước, để không thôi mày lại đổ là tao ép buộc.

Hai gã đàn ông nhìn nhau cười hề hà . Biết tính tình nhau quá mà, đâu có gì đáng để mà giận mà hờn.

Tâm Bi bước ra cửa, không quên nói thêm :

- Sẵn, tao báo cho mày biết một tin giật gân.

- Tin gì vậy ?

- Chuyện về cái bọn gây hấn với mày và em Hương Duyên tối hôm đó.

Hội chưa kịp lên tiếng hỏi tới, thì Hương Duyên đã xuất hiện ngoài cửa :

- Ai nói gì đến em vậy ?

Hương Duyên gọn gàng trong bộ âu phục cách điệu, khác hẳn với Hương Duyên của những lần xuất hiện trước, làm hai chàng trai ngẩn ngơ.

Hương Duyên cười thật dễ thương :

- Hai anh sao vậy ? Có chuyện gì bí mật không muốn cho em biết à ?

Hội lúng túng đáp :

- Có chuyện gì đâu ? Duyên vào nhà đi... Sao em biết... nhà anh ở đây ?

Hương Duyên mỉm cười không đáp . Nàng vào nhà trong ánh mắt dòm ngó của Tâm Bi.

Hương Duyên ngồi ngay xuống ghế mà không đợi ai mời mọc :

- Làm gì mà anh nhìn em dữ vậy ?

Câu hỏi này dĩ nhiên là dành cho Tâm Bi.

- Anh hả ? Anh đang nhìn một kỳ quan của thế giới.
- Anh Bi định trêu em, phải không ?
- Thật mà . Em không thấy qua nay thằng Hội này mắt ăn, mắt ngủ vì em à ?

Nghe vậy, Hội đưa tay gãi đầu :

- Duyên ! Em đừng nghe lời ảnh, ảnh hay phá em lắm.

Tâm Bi nhướn cao đôi chân mày :

- Tao nói vậy thôi, thời cơ không còn nữa đâu.

Hương Duyên không hiểu :

- Thời cơ gì vậy ? Anh Bi !
- À ! Anh nói là nói với thằng Hội đó . Nó chậm lắm, chẳng hiểu thuyết tiến hóa gì cả.

Gương mặt trẻ con của Hương Duyên chăm chú lắng nghe Tâm Bi nói . Hội trở mắt nhìn Tâm Bi và ngạc nhiên . Anh không hiểu sao Tâm Bi lại cả gan "múa riu qua mắt thợ" . Nói về học thuyết thì ngay với Hương Duyên thôi, Tâm Bi này còn một khoảng cách khá xa, huống hồ gì có Hội ở đây.

Tâm Bi cười hèn hếch :

- Như vợ anh đó, cách đây mười năm cũng là người đẹp, một kỳ quan có khi còn hơn em bây giờ nữa . Vậy mà...

Hương Duyên sột ruột :

- Bây giờ chị thế nào anh Bi ?
- À ! Bây giờ nó biến thành gấu rồi . Thuyết tiến hóa mà...

Chỉ một vài giây để hiểu, rồi Hương Duyên kịp tay che miệng, trong khi Hội ngồi cười rũ rượi.

Giọng Hội còn lẫn tiếng cười :

- Phải mất bao lâu để chỉ biến thành gấu vậy ?
- Lâu mau tùy từng người . Nhưng tao kinh nghiệm rồi... Để sớm thì thành gấu sớm . Mà có biết đâu vài năm nữa thôi, nó sẽ tiến hóa đến bậc cao hơn nữa.
- Thành gì ?
- Khủng long...

Vừa nói Tâm Bi vừa ra điệu bộ một con khủng long đang ăn mồi, khiến cả hai cười ngặt nghẽo.

Tâm Bi quay người sang Hội :

- Mày cười à ? Được, rồi mày coi... em Hương Duyên về sau này y như vậy đó cho coi.

Hội đỏ mặt . Còn Hương Duyên lúng túng chống chế.

- Anh Bi ! Em đâu đến nổi tệ vậy...

Nói đến đây, Hương Duyên ngưng ngang . Nàng phát giác ra mình sa bẫy của Tâm Bi :

- Anh Bi này... kỳ.

Đến lượt Tâm Bi cười khoái trá :

- Thôi tao về, còn kẹt vài việc . Nếu không, tao bắt mày đi uống cà phê đấy.

Hội nghe nhẹ người . Tâm Bi về là đúng rồi, nhưng Hội cũng cảm thấy áy náy :

- Anh Bi ! Thì chờ chút, mình đi uống cà phê luôn thể.

- Thôi . Tao ở đây làm kỳ đà cản mũi hay sao ?

Hương Duyên vội lên tiếng :

- Ở đây đi anh Bi . Em có gì mà... mà...

Tâm Bi cười nhăn nhó :

- Thiệt không ?

- Thiệt mà... có gì đâu ?

- Vậy em tìm nó làm chi ?

Hương Duyên thoáng một chút lúng túng . Nàng nhẹ giọng :

- Em nghe nói anh Hội ở chung cư như vậy nè... Em định nhờ anh xem còn căn hộ nào cho thuê nữa không ?

Nghe Hương Duyên nhờ đến, Hội sốt sắng trả lời :

- Mướn nhà hả ? Ở đây... thì không có, nhưng anh Bi chắc chắn có thể tìm được mà.

Tâm Bi có một chút nghi ngờ :

- Duyên định mướn nhà cho ai vậy ? Hồng lẽ... cho em ?

Hai thằng con trai trao đổi cái nhìn cho nhau . Hội không dám hỏi thêm gì, chỉ mong ở tài khéo léo của Tâm Bi.

Tâm Bi biết ý, nên tìm cách gợi chuyện :

- Chùng nào em mới cần nhà ?

- Dạ hôm nay.

Hương Duyên cảm thấy hối hận . Ánh mắt Hội lăm lét và cái nhìn

như dò hỏi của Tâm Bi đã nói lên tất cả . Con gái mà, tự nhiên bỏ nhà ra đi thuê phòng trọ là có vấn đề . Ôi ! Không lẽ anh cũng thường tình vậy sao ? Hương Duyên chớp mắt thật chậm mà nghe nao lòng.

Xã hội tuyên dương những chàng trai cầu tiến với cuộc sống tự lập và xã hội lại lên án những đứa con gái bốc đồng, đòi hỏi một khoảng cách tương tự.

Hương Duyên đã suy nghĩ rất chín chắn sau một đêm dài dằng dặc . Nàng đã dự phòng mọi tình huống, chỉ trừ... hai cái nhìn kỳ quặc của hai gã đàn ông này.

Tâm Bi đánh tiếng trước :

- Anh có một ý kiến không đến nỗi tồi.

Không đợi ai đặt câu hỏi, Tâm Bi đã hất hàm về phía Hội :

- Tao thấy căn phòng này được.

Hội dĩ nhiên là chưa hiểu gì . Anh hỏi :

- Anh nói căn phòng này ?

- Dĩ nhiên . Đó, mày coi, có toa-lét riêng sạch sẽ, phòng khách vừa là phòng ngủ tương đối rộng rãi . Có điều không biết mày có chịu nhường lại cho Hương Duyên hay không ?

Hội nhìn chăm chăm vào Tâm Bi, không hiểu anh chàng có ý đồ gì đây . Phòng này nhường cho Duyên thì được rồi . Sáng kiến hay đó, nhưng còn mình ? Trời ơi ! Mỗi lần chuyển nhà là cả một vấn đề, đó là chưa biết còn phải đi đâu đây.

Hương Duyên thì nhìn quanh phòng một lượt, vẻ hài lòng :

- Hàng xóm ở đây thì sao ? Ý em muốn hỏi về những người chung quanh đây.

Hội trả lời, giọng không mấy vui :

- Nhà ai nấy ở, tuyệt đối không nhiều chuyện.

- Vậy thì tốt quá rồi...

Hương Duyên cười với Hội :

- Còn anh, anh định sao ?

Hội gãi đầu :

- Hương Duyên vừa lòng căn hộ này rồi à ?

Tâm Bi quát mắt :

- Còn phải hỏi ? Giờ tao tính vậy . Tao với mày đi kiểm phòng

ngay lập tức . Để coi... chỗ tao cũng không có căn nào trống .
Nhưng ở đây bàn bạc mãi cũng không ra đâu . Tao với mày đi đi.

Hương Duyên thắc mắc :

- Nhưng còn em thì sao ?

- Tạm thời em cứ ở đây . À ! Đồ đạc em đâu ?

Hương Duyên không để mọi người thấy mình lúng túng :

- Chút nữa em mới chuyển đồ đến.

Tâm Bi ném cái cười ý nhị sang Hội.

Anh gật gù :

- Vậy thì dễ rồi, chỉ còn lo nhà cho ông con này thôi.

Nãy giờ Hội hoàn toàn lúng túng trước mắt cả hai . Hương Duyên người mà Hội luôn sẵn sàng đáp ứng với mọi yêu cầu . Tâm Bi anh chàng lười đời và cũng là bạn rất thân thiết . Hội đành phò mặc cho "con tao xoay vần".

Anh làm như chuyện nhà cửa đã được giải quyết xong :

- Duyên ! Xe em anh sửa xong cả rồi.

Nghe nhắc đến xe, Duyên vui vẻ trở lại :

- Anh sửa giùm em hử ? Nó bị sao vậy ?

Không cần Tâm Bi phải nháy nhó ra hiệu, Hội điềm nhiên :

- Không bị sao hết, có lẽ bị mắc ôn mắc dịch nào phá . Nhưng bây giờ thì ổn rồi.

Bị chửi xiên chửi xỏ, Tâm Bi tức tối mà không làm gì được Hội.

Hương Duyên vẫn vô tình :

- Ồ há ! Bữa đó toàn là xui xẻo không.

Nàng đâu thấy cái nụ cười châm chọc mà Hội đang dành cho Tâm Bi.

- Đã xe hư, mà còn bị bọn đầu gấu gây sự nữa . Đúng là mắc ôn mà.

Tâm Bi nghiêm trang :

- Mày nhắc tao mới nhớ . Hội nè, cái vụ chặn đường đó không phải là tình cờ đâu . Thật mà, tụi nó nhắm ngay mày đó . Tao nghe bà Cúc nói... cũng không phải bà Cúc nữa, con Nguyệt, con nhỏ phục vụ bàn . Nó nghe tao kể chuyện mày bị đám du côn chặn đánh cho Cúc nghe, nó mới mở miệng nói, bữa đó có hai thằng hỏi mày . Nó thuật lại chi tiết hai thằng đó gọi cả phê mà không uống . Rồi nó

làm tài khôn chỉ mày cho bọn nó biết mặt . Mày coi nó có ngu không ?

Hội tỏ ra khản trương, còn Hương Duyên thì mặt tái xanh.

- Đúng vậy không, anh Bi ?

- Tao nghĩ mày nên trực tiếp giáp mặt Nguyệt cái coi . May ra nó tả lại hình dáng đặc điểm bọn đó, mày có thể nhớ lại tụi nó là ai ?

Hội dăm chiêu nghĩ ngợi . Việc này quả thật anh không nghĩ ra .

Nếu đúng như lời Tâm Bi nói thì rắc rối vẫn chưa kết thúc, sẽ còn gây nhiều khó khăn nữa . Nhưng bắt nguồn từ nguyên nhân nào đây ?

Mãi suy nghĩ, Hội không để ý đến Hương Duyên . Nàng đang cúi xuống chỉ để trốn tia nhìn của Hội . Tim nàng càng lúc càng đập mạnh và gấp rút hơn.

Mấy tên chặn đường nàng không biết mặt, nhưng nàng đã đoán ra nguồn cơn . Ánh mắt vô tình của Hội làm nàng bối rối, nàng muốn giấu, không để cho Hội biết sự thật . Nhưng cái nhìn của anh, tạo cho nàng cảm giác anh đã biết hết.

Càng nghĩ càng bức mình, Hương Duyên thấy rõ ý định ra khỏi nhà thật là sáng suốt.

Hội lên tiếng :

- Anh Bi ! Bây giờ mình đi đâu đây ?

Tâm Bi như chưa hiểu ý của Hội . Anh nhìn Hội mà không đáp.

Hội hỏi lại :

- Đi tìm nhà ở, hay đến Hồng Cúc ?

- À ! Cả hai việc luôn, hơi lâu một chút . Hương Duyên ở nhà hay đi theo vậy ?

Hương Duyên đề nghị ngay lập tức :

- Đi đi . Hai anh đi đi . Em mệt rồi, ở nhà cho khỏe.

Nàng chấp nhận ở lại một mình, dăm ra lại tốt cho hai người đàn ông.

Tâm Bi vội lôi tay Hội :

- Vậy còn chờ gì nữa . Đi đại đi, xong sớm về sớm .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 14

Ngay lúc hai anh chàng vừa khuất dạng, Hương Duyên vội lấy chiếc điện thoại di động từ trong người ra . Nãy giờ máy báo liên tục, Hương Duyên sốt ruột vì sợ hai anh chàng kia biết được.

Nàng bực mình nói như hét :

- Alô.
 - Alô . Cô Duyên đó à ?
 - Phải rồi, tôi đây.
 - Cô Duyên ơi ! Tui nè . Sao nãy giờ cô không trả lời ?
 - Thì mắc khách chứ gì.
 - Trời ơi ! Cô làm tui hết hồn... Nhưng bây giờ cô đang ở đâu vậy.
- Giọng nói của gã tài xế cho ba nàng vẫn chưa hết lo.

Hương Duyên tỉnh bơ :

- Tôi hả ? Đang trên đường ra Vũng Tàu.
- Nàng đã chuẩn bị trước rồi . Nói đi Vũng Tàu là cách hoãn binh hay nhất . Cha nàng sẽ không nghi ngờ gì sự vắng mặt của nàng, ít ra là một ngày.
- À ! Cô đi chơi, vậy mà nãy giờ tôi đâm lo . Cô định chừng nào về ?

Hương Duyên nhăn mặt :

- Chừng nào tôi muốn về thì về . Chú sao mà...
- Dạ dạ, tôi đâu dám...
- Thôi được rồi . Nếu không có gì cần thiết, chú đừng gọi tôi nữa đó.

Nàng cúp máy, sau mấy tiếng văng dạ rồi rít.

Tạm thời, Hương Duyên yên tâm về phần người nhà . Khỏi sợ họ tìm kiếm lung tung rồi gây rắc rối thêm, dầu rằng trước sau gì cha nàng cũng biết.

Nhìn quanh căn hộ, Hương Duyên bất giác phì cười cho cái trật tự của Hội . Nếu như nàng phải ở đây thì sẽ phải vất vả để tái lập lại trật tự . Đó là chưa nói đến vật dụng của Hội phần thì thiếu, phần thì có cũng thuộc vào loại "secondhand".

Mà chắc gì đã tìm được nhà ngay trong hôm nay như Tâm Bi đã tuyên bố . Anh lúc nào cũng vậy, luôn lạc quan cách thái quá . Nào là mượn nhà thật dễ như trở bàn tay, Hương Duyên muốn tin cũng khó mà tin được.

Ồ ! Tại sao không ngăn ra làm hai buồng ? Căn phòng khách này cũng rộng chán . Ý kiến này xem ra được đấy . Nhưng nếu như chính nàng đưa ra đề nghị này thì coi bộ không ổn . Đúng ra, Hương Duyên cũng không có gì ngại . Cây ngay nào sợ chết đứng . Có điều dư luận đàm tiếu thì khó mà tránh khỏi . Điều quan trọng là Hương Duyên phải tạo cho được áp lực với cha nàng . Không thể để ông tùy tiện hủy bỏ hợp đồng với Hội . Nàng lo lắng nhất chính vì điều này . Những bài hát quảng cáo ấy có thể không quan trọng lắm, nhưng với Hội, đây là bước khởi đầu để anh thực hiện ước mơ . Còn nếu như hợp đồng thực sự bị hủy bỏ, Hương Duyên sẽ hết lòng giúp Hội hoàn thành được ước mơ trên con đường nghệ thuật.

Sau khi quan sát tỉ mỉ căn phòng, Hương Duyên nảy ra một ý tưởng . Nàng sẽ tạo một bất ngờ lớn với Hội . Lúc ấy gương mặt ngạc nhiên của anh chắc sẽ ngộ lắm.

Thế là Hương Duyên ngồi xuống lấy giấy bút ra và hí hoáy ghi những vật dụng cần dùng . Mọi thứ từ chén bát, đĩa muống cho đến cả nệm gối và thêm một cái tivi nữa . Cứ thế, nàng vanh vách các món trong điện thoại . Nàng cẩn thận dặn dò kỹ lưỡng từng món . "Được rồi, tất cả sẽ được mang đến ngay" . Chị Liên, cửa hàng trưởng của shop bách hóa quen đã hứa chắc như vậy.

Còn bây giờ Hương Duyên bắt tay vào việc . Nàng dọn dẹp lại căn phòng, sắp xếp các thứ linh tinh lại cho gọn . Và rồi quơ căn phòng bằng cái chổi mà có lẽ lâu rồi Hội không dùng đến, tiếp đó phải lau cho sạch bụi . Công việc tưởng là nhẹ nhàng hóa ra khá vất vả . Hương Duyên thấm mệt nhìn quanh . Cũng tương đối gọn ghẽ . Có vậy chứ . Lúc này Hương Duyên cảm thấy hài lòng .

Nàng vui vui mừng tượng ra ánh mắt vừa thán phục, vừa cảm kích của Hội khi anh về đến nhà . Cái cây lau nhà để đây coi bộ không ổn, Hương Duyên mang nó ra ngoài hành lang để tìm cho nó một chỗ . Rủi làm sao, nó vướng vào một chậu hoa đặt ngay

trên lan can và chậu hoa ấy lại nhào ngay xuống dưới đường.
Tiếng người kêu thất thanh từ dưới vọng lên càng khiến cho
Hương Duyên hốt hoảng . Nàng đưa tay bịt miệng cách vô thức.

- Trời ơi ! Anh Hội, người bị nạn lại là anh.

Ánh mắt anh nhìn lên đầy vẻ kinh ngạc hơn là hoảng sợ . Hương
Duyên không biết nên mừng hay nên lo . Nàng cuống quýt chạy
xuống, trong lòng tự trách sự bất cẩn của mình.

Hương Duyên bớt lo khi thấy Hội không đến nỗi nào, cũng không
có đồ máu.

Lên đến nhà, Hội thả người ra ghế, nét mặt nhăn nhó, dường như
đau đớn lắm.

Hương Duyên lo lắng :

- Anh đau lắm hả ? Bị trúng chỗ nào vậy ?

- Không đau đâu.

Trả lời thế, nhưng gương mặt anh thì trái lại.

Hương Duyên áy náy :

- Chỗ nào đau, cho em coi.

- Không có sao cả mà . Em thấy đó, có chút máu nào đâu.

- Thì cho em xem một chút mà.

Rồi Hương Duyên xuýt xoa :

- Anh ơi ! Nó đổ bầm cả vai như vậy chắc nặng lắm.

Hội ráng nặn ra một nụ cười :

- Xời ơi ! Ăn thua gì . Có khi anh luyện võ, bị ăn đòn còn đau hơn
nhiều . Chỉ tội là cái chậu lan của anh, bây giờ nó tan tành như vậy
nè.

Trên bàn, nhánh lan cong mình oằn oại như để minh chứng cho lời
nói của anh.

Hương Duyên lí nhí :

- Tại em sơ ý, em sẽ tìm mua chậu lan khác đền cho anh.

- Không cần đâu, bây giờ anh đổi ý rồi.

Nói xong, anh vụt ôm lấy người Hương Duyên và hôn thật mạnh
lên má nàng . Không kịp né tránh, Hương Duyên lườm mắt nhìn
anh :

- Anh đừng có ăn gian.

Rồi chưa chịu thôi, nàng còn đâm thùm thụp vào người Hội, và lại

ngay cái bả vai đang đau.

Hội la oai oái :

- Trời ơi ! Sao ác vậy ?

- Em... em quên . Cho em xin lỗi.

Hội giãy nảy :

- Không . Anh không chịu.

Hương Duyên bưng đồ hai má . Nàng biết ý Hội muốn gì rồi, thế nhưng cũng đành chia má ra :

- Nè, nhanh lên đi.

- Trời ơi ! Hôn chứ ăn cướp sao mà hồi dũ vậy.

Hương Duyên phụng phịu :

- Hồng chịu phải không ? Người ta đòi ý bây giờ à.

Cử chỉ nàng đáng yêu sao . Hội vội bung lấy mặt nàng mà hôn lấy hôn để, những nụ hôn vừa ngọt vừa nồng thắm . Hương Duyên lâng lâng trong hạnh phúc . Nằm gọn lỏn trong vòng tay anh, nàng sung sướng khép đôi mi và áp má vào ngực chàng.

Hội cũng thế, nhân lúc ôm thân hình mảnh mai căng tràn sức sống, cũng là lúc anh phát hiện ra căn phòng của mình đã đổi khác.

Giữ đôi bờ vai Hương Duyên trong tay, anh nhìn sâu trong mắt nàng :

- Em làm gì với căn phòng của anh vậy, Hương Duyên ?

Hương Duyên nũng nịu :

- Anh còn hỏi nữa . Anh làm biếng ghê đi . Em dọn dẹp một cả người.

Hội giấu bối rối trong nụ cười :

- Anh sống như thế quen rồi, em dọn dẹp làm chi cho cực.

- Quen ? Anh nói hay ghê . Cho anh biết nghe . Từ đây, mọi thứ đâu phải vào đấy hết.

Hội nhăn mặt khổ sở :

- Sao được kìa ?

Hương Duyên đẩy cả hai tay vào người Hội :

- Sao lại không được . Căn nhà này anh để lại cho em rồi mà.

Hội gãi đầu . Biết nói sao bây giờ . Hội này Tâm Bi đã "chỉ đạo" rồi . Sẽ không thuê mướn nhà đâu, để coi Hương Duyên xoay xử ra sao.

Hồi nãy, hai anh em đến Cafeteria Hồng Cúc . Không gặp Nguyệt, con bé đến chiều mới đến làm, thế là Tâm Bi mới bắt đầu phân tích về Hương Duyên bên ly cà phê đen bốc khói . Anh nhận xét là Hương Duyên không phải đang gấp tìm nơi ở, mà hình như nàng đang lo giải quyết chuyện rắc rối nào đó . Bây giờ anh khuyên Hội cứ theo ý kiến của anh, không gấp gáp gì đi mượn nhà, để thử phản ứng của Hương Duyên . Trong trường hợp nàng cần một chỗ trọ thật sự thì cứ đưa nàng đến với Hồng Cúc, vậy là xong.

Ý của Tâm Bi xem ra xuôi tai, nhưng bây giờ nói sao đây.

May mà Hương Duyên vẫn vô tình :

- Anh thấy chưa ? Sắp xếp lại rồi trông căn phòng gọn gàng hơn nhiều.

Hội gật gù, và rồi anh chuyển câu chuyện sang hướng khác :

- Được rồi, gọn ghẽ lắm . Nhưng bây giờ em có đói hay không ?

Hương Duyên nhăn mặt :

- Đói chứ . Sao anh không dự trữ thức ăn trong nhà vậy ? Em có để ý tìm mà không thấy gì hết.

Hội cười :

- Có chứ, tại em tìm không kỹ đó chứ.

Nàng ngơ ngác nhìn quanh :

- Ở đâu ?

Làm bộ bí hiểm, Hội giả vờ làm phép :

- Úm ba la, đây rồi.

Từ trong túi xách, Hội móc ra mấy cái bọc xộp . Hương Duyên tròn xoe đôi mắt . Sao nãy giờ, nàng không để ý đến túi xách đó kìa . Và rồi Hương Duyên cũng giúp anh bày biện thức ăn lên bàn. Bây giờ mùi thức ăn bốc lên ngào ngạt . Hương Duyên hít hà với cảm giác đói từ đâu ủa ập đến.

Món ăn thì có phá lấu, gà quay, sườn nướng, món nào cũng ngon mất cả.

Hội vui thích khi bắt gặp ánh mắt rạng rỡ của Hương Duyên .

Nàng tỏ ra hài lòng với những thức ăn anh mang về, không cần phải giấu giếm.

Hương Duyên xuýt xoa :

- Ngon ghê . Anh hay thật đó . Làm sao biết em ưa mấy món này ?

Rồi không đợi mời, nàng nhón ngay một miếng phá lấu cho vào miệng.

- Anh biết em đang đói mà . Có điều anh mua đại thôi, chứ làm sao biết em thích gì.

- Em thích ăn ngon thôi . Món nào ngon, em cũng thích hết.

Vậy là bữa ăn trở nên thịnh soạn đối với hai người . Trong tâm trạng của người đang yêu, hình như món nào cũng có thể là món ngon cả .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 15

Trong căn phòng, những tiếng cười đùa vang lên không ngớt . Nguồn hạnh phúc ấy dường như bất tận . Tình yêu là món quà vô giá mà họ ban tặng cho nhau.

Hương Duyên chợt đề nghị :

- Anh Hội ! Anh đàn cho em nghe đi.

- Duyên muốn nghe đàn à ?

Hội hỏi lại, và cố giấu đi vẻ nuối tiếc.

Lúc này anh chỉ muốn ngồi bên Hương Duyên, ngắm nàng cười, nghe giọng nói của nàng . Chứ còn đàn thì... lúc nào chẳng đàn được.

Hương Duyên gật đầu, còn ánh mắt thì như thôi thúc :

- Anh còn nhớ bữa anh đàn cho em nghe không ? Bữa đó...

Nàng thấp giọng :

- Em thao thức mãi đến gần sáng mới ngủ được.

Sự thú nhận bất ngờ của Hương Duyên làm Hội xúc động.

Anh vội cởi mở tác lòng cùng với Hương Duyên :

- Anh cũng vậy . Không hiểu sao, tối đó cả đêm cứ trằn trọc . Hễ nhắm mắt lại là anh thấy đôi mắt biết cười của em...

Hương Duyên đỏ mặt :

- Anh xạo vừa thôi.

- Thật mà.

Dứt lời, Hội bước đến chiếc Organ . Anh quan sát cây đàn lúc này sạch bóng không vương một hạt bụi . Biết đây là "công trình" của Hương Duyên, Hội quay lại với nụ cười biết ơn :

- Em giỏi thật . Cây đàn của anh hôm nay mới toanh luôn.

Hương Duyên hơi cúi mặt, trong lòng vui sướng đón nhận lời tán thưởng của Hội.

Chỉ với một vài động tác quen thuộc tiếng đàn bắt đầu vang lên .

Nhưng khác với lần mà Hương Duyên được nghe chỉ có tiếng Piano réo rắt dưới bàn tay điệu nghệ của Hội . Còn lần này dường như có sẵn một ban nhạc đang hợp tấu tuân theo sự điều khiển của nhạc trưởng Hội . Và cả giàn nhạc ấy đang dẫn dòng nhạc dìu dặt nhẹ nhẹ.

Bất ngờ, Hội cất giọng hát khe khẽ như lời tỏ tình :

Giờ anh đã mất

Những phút vô tư thuở nào

Từ khi em đến

Mang những yêu thương nồng trao

Để khi anh biết

Đã cách xa em thật rồi

Thì bao thương nhớ

Nay đã không bao giờ với...

Giọng ca ấm áp đến ngọt ngào của Hội len vào hồn, vào tim

Hương Duyên, nàng xúc động với tâm hồn chao đảo.

"Anh vẫn mơ hình bóng em yêu suốt đời

Dẫu không bao giờ đến bên người".

Rồi không biết tự lúc nào, Hương Duyên cũng chép miệng hòa theo lời ca yêu thương nồng nàn ấy.

"Anh vẫn mơ hình bóng em yêu suốt đời

Dẫu không bao giờ đến bên người".

Bản nhạc đã dứt, tiếng đàn đã lịm tắt . Nhưng trong mắt nhau, âm thanh ấy vẫn còn lưu luyến mãi.

Tựa đầu vào ngực Hội, Hương Duyên khẽ khàng :

- Hay quá, phải không anh ?

Hội gật đầu, tay dịu dàng siết nhẹ bờ vai nhỏ . Một nụ hôn nữa lại

được trao cho nhau thật nồng nàn.

Hạnh phúc dường như bất tận . Cạnh đó, dòng nhạc tình yêu lại tiếp tục vang lên.

"Gió hãy nói rằng tôi mong có em

Gió hãy nói rằng tôi luôn nhớ em

Gió hãy nói rằng tôi yêu em".

Khi yêu bỗng dung cả hai cảm thấy hòa tan vào nhau thành một thực thể duy nhất.

"Gió hãy nói rằng tôi yêu em

Gió hãy nói rằng tôi yêu em thể thôi... "

Không phải là một buổi trình diễn, nhưng đây là một thời điểm tuyệt vời nhất của đôi song ca bất chợt này . Những bản tình ca giúp hai người nói lên những lời yêu đương thâm thĩ.

- Hay là anh cho em tham gia ban nhạc của anh đi ?

Lời đề nghị đúng lúc của Hương Duyên làm Hội ầm lòng.

Thế nhưng, Hội lại đáp cách bất ngờ đối với nàng :

- Không được đâu.

Hương Duyên kinh ngạc :

- Sao vậy anh ?

- À . Là vì em sẽ là bà chủ, là người quản lý ban nhạc này mà...

Hiểu ngay ý của anh, Hương Duyên háy mắt cong môi :

- Hồng dám đâu . Ai mà thêm...

Hội giả vờ nghiêm mặt :

- Hương Duyên không chịu ?

- Hồng !

Tiếng "hông" mạnh mẽ của Hương Duyên làm Hội suýt phì cười .

Và rồi anh vội đưa tay ôm lấy ngực mình ngả ngửa ra ghế :

- Chắc tôi chết mất.

Hương Duyên vẫn không buông tha :

- Cho chết luôn...

Hội bật người lên :

- Vậy thì anh sẽ khiếu tố, anh sẽ kiện em ra tòa.

Hương Duyên trở mặt :

- Anh kiện em ?

- Phải . Em nên nhớ là anh tốt nghiệp khoa Luật, hạng ưu đó.

- Nhưng anh kiện em vào tội gì ?
- Tội bỏ rơi anh . Tội nặng lắm à ghen.
- Gì kỳ vậy ? Ồ đó, muốn kiện thì anh kiện đi.

Hội gãi đầu :

- Thiệt hả ?
- Thiệt mà . Em...

Hương Duyên đầu kịp dứt lời . Nàng đã bị Hội nhào đến ôm chặt, rồi những cái hôn tới tấp lên khuôn mặt trẻ con đáng ghét ấy.

Bỗng tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên . Hương Duyên vội xô nhẹ vào người Hội ra.

- Cậu Hội ơi ! Có ai hỏi số nhà của cậu đây nè.

Hội vội lên tiếng :

- Ồ, ờ . Tôi ra ngay đây.

Một gương mặt không quen biết xuất hiện ngoài khung cửa.

- Chào anh . Có cô Hương Duyên ở đây không ạ ?

Hội gật đầu với đôi mắt ngơ ngác nhìn Hương Duyên mà không hiểu gì.

- Cô Duyên ! Đồ đạc của cô đã được mang đến đầy đủ.

Hương Duyên linh hoạt hẳn lên :

- Vậy à ? Anh làm ơn mang vào đi . Đó, đó, để đồ chỗ này đi.

Bất chấp cái nhìn ngạc nhiên của Hội, Hương Duyên luôn chỉ huy nhóm người mang mấy lô hàng vào nhà . Nào là nệm mousse, nồi cơm điện, các vật dụng linh tinh, lại có cả cái truyền hình mười bốn inch nữa . Cứ kể ra, người vào... rồi Hội hết biết.

Anh càng kinh ngạc hơn, lúc Hương Duyên nhận biên lai một cách ơ hờ . Ném cái nhìn giễu cợt cho anh, nàng ung dung ký nhận vào sổ mà anh chàng lúc nãy đưa ra.

Bọn người kia vừa khuất, Hội vội hỏi :

- Thế này là thế nào ?
- Thế này là thế nào ? Anh hỏi sao giống như Gavôt của Victor Hugo quá vậy.

Nghe Hương Duyên nói, Hội phì cười . Quả vậy, đúng là câu hỏi trong "Những người khôn khổ".

Hương Duyên chỉ tay vào đồng đồ đạc nằm la liệt :

- Là thế này nè, anh phụ em dọn dẹp cái coi . Dẹp cái giường trước

kia kia, để cái nệm lên xem có vừa không.

Hội gãi đầu :

- Nhưng mà... chi vậy ?

- Cấm thắc mắc . Chỉ được quyền thi hành mệnh lệnh mà thôi.

Thế là đương nhiên Hương Duyên trở thành chủ nhân của căn hộ .

Còn Hội thì đành lui cui sắp xếp mọi thứ dưới sự chỉ huy của nàng.

Hương Duyên tỏ ý hài lòng, nở nụ cười hồn nhiên :

- Anh thấy không ? Ít ra phải vậy chứ . Ở đây thiếu tiện nghi đâu có được.

Hội vẫn nhăn nhó :

- Nhưng... anh đâu cần mấy cái món này...

Hương Duyên nguýt mắt :

- Ô hay ! Đâu phải dành cho anh... mà là cho em.

- Nhưng mà...

Hương Duyên cương quyết :

- Không có nhưng nhị gì hết... Căn phòng này, anh đã đồng ý nhường lại cho em rồi . Em thuê nó đấy.

Hội lắc đầu chịu thua . Anh vừa mở miệng thì lại bị đàn áp tiếp tục.

- Chính anh và anh Bi nữa, hai anh đã thỏa thuận rồi mà.

- Thôi được . Vậy thì anh chuẩn bị dọn nhà ra khỏi đây vậy.

Hương Duyên đắc ý :

- Chứ sao nữa ? Quân tử nhất ngôn kia mà.

Nàng đâu có biết Tâm Bi đã bàn bạc với Hội rồi . Không có chuyện đi mượn nhà khác đâu . Ý Tâm Bi là Hội nên thử xem thái độ của Hương Duyên sẽ ra sao, nếu như Hội chưa tìm được nhà trọ.

Hội thở ra nhẹ nhõm khi nghe có tiếng gõ cửa . "Lão" Tâm Bi bày trò này ra thì làm ơn giải quyết giùm cho đi.

Đúng là Tâm Bi thật . Anh bước nhanh vào nhà, rồi khựng lại quan sát căn phòng . Và anh quày quả bước trở ra . Hội gọi giật ngược :

- Anh Bi ! Đi đâu vậy ?

Ra đến ngoài hành lang, Tâm Bi mới quay lại :

- Tôi đâu có về . Tôi phải xem lại coi... à, đúng số nhà này rồi .

Nhà này hả Hội ?

Hội không hiểu :

- Ồ, thì nhà tôi . Anh hỏi kỳ không.

- Ồ đó mà kỳ . Mà nhìn lại nhà của mày coi, hoàn toàn khác hẳn . Tao cứ tưởng đi làm nhà khác . May mà còn cái biển số . Coi, hai mươi sáu trên sáu, số nhà của mày tao nằm lòng mà.

Cái lối nói y như thật của Tâm Bi có tác dụng rõ rệt . Không chỉ mình Hội, cả Hương Duyên cũng phải bật cười.

Tâm Bi vào nhà thăm soi khắp nơi :

- Chà ! Nệm mới hả ? Êm thật đấy . Có cả truyền hình nữa . Vậy là mày nhất rồi.

Buông vật này xuống, Tâm Bi lại cầm cái khác lên :

- Trời ơi ! Đầy đủ cả . Đây đúng là một tổ ấm, chứ đâu phải là nhà trọ nữa.

Đợi Tâm Bi nói xong, Hội mới bắt đầu nghiêm giọng hỏi :

- Anh nói đủ chưa ? Đúng đây là tổ ấm, nhưng không phải là của tôi.

Tâm Bi tròn mắt, trong khi Hội vẫn tiếp tục làm mặt lạnh :

- Sao rồi . Anh hứa tìm nhà cho tôi, vậy nhà có chưa ?

- Gì kỳ vậy mày ?

Miệng nói thế, nhưng chạm phải cái nhìn của Hương Duyên, Tâm Bi đổi giọng ngay :

- Nhà hả ? Trời ơi ! Tao đâu dè lúc này mượn nhà lại khó quá vậy . Từ sáng tới giờ tao chạy bờ hơi tai.

Hội gật gù :

- Vậy là chưa có nhà ?

Tâm Bi lắc đầu chậm chạp.

Hội đồng dặc tuyên bố :

- Được thôi . Tối nay anh chuẩn bị đi, tôi tới ngủ nhà anh đây.

Tâm Bi sững sờ :

- Gì mà trầm trọng dữ vậy mày ?

Hương Duyên chen vào :

- Ai biểu hồi sáng anh nói chắc chắn lắm mà.

Tâm Bi nhăn mặt :

- Ê Hội ! Bộ không còn cách nào khác hả ?

- Cách nào ? Đi mượn khách sạn năm sao chắc ?

- Đâu có . Tao... đề nghị giải pháp dung hòa . Được không ?
Đưa tay vò đầu mà gương mặt lại có một chút ranh ma, Tâm Bi làm như khó khăn lắm :

- Tao thấy căn hộ này rộng chán . Có thể ngăn làm hai được.
Hội nhảy dựng như bị kiến đốt :

- Cái gì ?

- Thì tạm thời vậy đi . Không lẽ trong mười bữa nửa tháng tìm không ra nhà à ?
Hội bối rối do cái nhìn chăm chăm của Hương Duyên :

- Sao được ? Một nam, một nữ ở chung bất tiện lắm mà.
Hương Duyên nhìn cả hai người, ánh mắt nàng làm căn phòng chột như bất động.

Nàng quay sang Hội :

- Anh Hội ! Hàng xóm chung quanh đây chắc là không tốt.
Hội vội khẳng định :

- Chắc chắn là không nhiều chuyện . Toàn là những người đi làm các khu công nghiệp . Đèn nhà ai nấy sáng.

Hương Duyên nghiêm chỉnh :

- Vậy thì đề nghị của anh Bi tạm thời chấp nhận được... nếu như anh không ngại . Em thì không sợ gì cả, xấu tốt gì ăn thua nơi mình.

Hội và Tâm Bi nhìn nhau sững sờ.
Quyết định của Hương Duyên là một bất ngờ với hai anh.

Hương Duyên nói tiếp :

- Tiền nhà chia đôi mà, đỡ phần tiêu hao, rồi việc ai nấy làm.
Tâm Bi đã lấy lại tính khôi hài cổ hữu :

- Hay lắm . Vậy thì công anh đưa ra sáng kiến này, làm lợi về mặt tài chánh... em tính chia phần trăm bao nhiêu đây ?

Hội gạt ngang :

- Chia cái khí gió . Anh toàn gây rắc rối thì có, ở đó mà đòi chia.
- Không chia thì thôi, ai mà thèm . Nhân đây, tao đề nghị chuyện khác, quan trọng hơn . Thứ nhất, mày làm ơn gắn cái điện thoại đi, tao khỏi mất công, mỗi chút mỗi việc phải chạy đến đây.
Hội biết Tâm Bi không đùa . Anh chàng đến đây chắc là có chuyện.

Tâm Bi lại tiếp :

- Thứ hai mày nên liên lạc thường xuyên với Nhà Văn hóa.
- Bộ có chuyện gì à ?
- Ờ, có đấy . Người ta hối thúc mày mau chóng hoàn thành hợp đồng, còn muốn tụi mình chơi cho bữa liên hoan nhận chứng chỉ... cái gì mà... "Chín không không hai" gì đó.

Hội đoán ra ngay, "người ta" ở đây là Tâm Bi muốn nói đến ai :
Công ty Vạn Phúc.

Liền đó, Hội nói với giọng phấn khởi :

- Công ty này được cái ISO9002 cũng đúng lắm . Cung cách làm ăn của ông Tổng giám đốc này đáng khâm phục lắm.
- Tao cũng mừng cho ông nữa . Nhờ đó, tụi mình sắp có show biểu diễn, mà có diễn là có tiền.

Hai ngón tay Tâm Bi làm động tác của người đếm tiền, cặp mắt anh nháy nháy trông đến tức cười.

Cũng cười phụ họa theo, nhưng thật lòng Hương Duyên mừng cho cha nàng . Ông rất cần cái chứng chỉ ISO9002 này . Nhờ đó công ty mà ông đã đổ nhiều tâm huyết gây dựng nên sẽ có nhiều đối tác đến ký hợp đồng . Có chứng chỉ này chắc ông vui lắm.

- Tao coi bộ mày cũng mê cha giám đốc này lắm.

Hội thừa nhận ngay :

- Đúng . Lần đầu gặp mặt, ông để cho tao nhiều ấn tượng đẹp . Từ cách ăn nói chừng mực, cử chỉ khoan thai, ông dễ thu phục người đối diện... Tôi cũng không tránh khỏi bị Ông khuất phục.
- Chứ không phải vì ông cho mày cái hợp đồng béo bở à ?
- Đồng ý, đó cũng là một lý do . Nhưng anh nên nhớ là tôi không phải là người để cho đồng tiền sai khiến dễ dàng à nghen . Khi ông tiền tôi ra về, thái độ thật niềm nở ân cần...
- Tao không cần biết mấy chuyện đó . Nhưng tao thấy mày có duyên với công ty Vạn Phúc này lắm . Ông nhắn với Nhà Văn hóa là mày cần gì để chuẩn bị cho show diễn cứ tìm đến ông.
- Có chuyện đó nữa sao ?

Tâm Bi nhún vai :

- Tao cũng không hiểu sao mà ông lại tốt với mày vậy kìa ?

Hội mừng ra mặt :

- Vậy thì mình chuẩn bị ngay . Duyên ơi ! Ngôi sao may mắn hôm nay chiếu mạng anh rồi.

Tâm Bi lại cười :

- Phải rồi . Khi không có người phụ trả tiền thuê nhà, đồ đạc tự nhiên có mà xài, làm ăn bỗng dưng tiền ở đâu... ào ào, ào ào tới . Vậy mà chưa hết...

Hương Duyên mỉm cười :

- Còn gì nữa, anh Bi ?

- À ! Thăng Hội này có số đào hoa đó, em ơi . Có một em vừa đẹp vừa trẻ nhắn tin muốn tìm gặp nó.

Hội cười khùng khục, ra vẻ không tin những lời nói của Tâm Bi.

Hương Duyên thì làm như điềm nhiên :

- Ai vậy anh ?

- Anh có biết đâu . Em hỏi thằng Hội, coi nó có biết hay không ?

Hội nhún vai, trước cái nhìn dò hỏi của Hương Duyên.

Tâm Bi ngồi xuống :

- Thật đó . Cô nàng nhắn mày thật mà.

- Thôi đi . Ai đó muốn gặp tôi thì cứ tự nhiên tới đây mà gặp, mắc cái gì mà phải nhắn với anh.

- Á... à ! Vậy mà có mới hay chớ ?

Hội bắt gặp cái nhìn của Hương Duyên, nhưng anh thật sự không biết mà.

Lúc này, Tâm Bi mới chịu thông thả bật mí :

- Em Nguyệt, tiếp viên của Hồng Cúc Cafeteria . Hồng Cúc nhắn mày đến để trực tiếp gặp em Nguyệt . Em sẽ cung cấp dữ liệu về mấy tên anh chị gây chuyện với mày vừa rồi đó.

Xong rồi, Tâm Bi phân bua ngay với Hương Duyên :

- Đó em thấy không ? Anh đâu có nói dóc . Thằng Hội này đào hoa lắm.

Hương Duyên vừa cười, vừa hơi bị què . Vậy mà nãy giờ nàng để cho Tâm Bi bắt thóp . Tâm trạng Hương Duyên hiện giờ có nhiều uẩn khúc khó tả . Tình cảm Hội dành cho nàng đã quá rõ ràng .

Con tim nàng cũng không chút vẩn vương gì đến Tony nữa . Còn cha nàng, ông đối xử quá tốt với Hội . Dường như ông không có thành kiến gì với anh.

Vậy thì Hương Duyên không có cách gì giải thích được chuyện bọn người quấy rối đêm khuya ấy . Hay là... bà Ngọc Minh mẹ của Tony . Không, bà ta không đủ bản lĩnh để làm chuyện đó . Chỉ có cha nàng, ông mới là người nhiều mưu lược . Có thể ông dùng đòn vừa đánh vừa xoa để gây áp lực với nàng . Đúng rồi, rất có thể lắm . Thành công của cha nàng trên thương trường là một minh chứng hùng hồn cho cái tài trí của ông .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 16

Điện thoại lại reo . Lần này là giọng nói trầm ấm của cha nàng :

- Con đó à ?

- Dạ.

- Bây giờ con đang ở đâu ?

Hương Duyên trả lời không một chút gì lúng túng :

- Dạ, Vũng Tàu ba ạ.

- Cho con nói lại đó . Con đang làm gì và ở đâu ?

- Con... con đang ở Vũng Tàu mà ba . Bây giờ con đang uống nước với mấy nhỏ bạn.

Nghe ông cười giòn trong máy, sao Hương Duyên lại cảm thấy chát chúa :

- Vậy thì chừng nào con về đến nhà ?

- Dạ... chắc tối tối ba à.

- Ờ... Ờ cũng được . Nhớ về nhà sớm nghe con.

- Dạ.

- Chúc con gái ba vui vẻ.

Hương Duyên tắt máy mà lòng nghe lo lo . Có lẽ ông đã biết nàng ở đâu rồi, bởi vì khác với cái giọng mát bình tĩnh của Hiếu, trợ lý cha nàng . Ông rất điềm đạm, còn cười đùa là đằng khác . Thôi rồi, chắc tại chuyến mua hàng vừa rồi... hóa đơn thanh toán đã tới tay

ông...

Hương Duyên chắc lười . Sao mình ngu quá vậy ? Lẽ ra mình trả bằng tiền mặt . Như thế ổn thỏa rồi, đâu có mà rắc rối nữa.

Nàng nằm vật người trên giường còn thơm mùi nệm mới . Tình yêu lúc này đầy vị ngọt, còn vị đắng chưa là gì đáng để tâm cả. Cũng như mấy ngày qua, anh em trong ban nhạc đều phấn chấn theo Hội . Triển vọng ăn nên làm ra thật sáng sủa . Dự kiến xâm nhập các sân khấu lớn trong thành phố có cơ thành sự thật . Tâm Bi hào hứng thao thao bất tuyệt, trong khi Hội hôm nay lại bồn chồn ngồi không yên chỗ.

Từ lâu rồi, cuộc sống độc thân cho phép Hội đi đứng thoải mái . Còn hôm nay, có một người, mà là người yêu nữa chứ, đang chờ đợi anh ở nhà . Lẽ ra anh phải đưa Hương Duyên cùng đến đây, nhưng Tâm Bi ngăn cản . Lý do là Hội đang bị đe dọa, có Hương Duyên cùng đi theo sợ rắc rối thêm . Và một lý do khác nữa chỉ có Hội và Tâm Bi mới biết, đó là sự quan tâm của Hồng Cúc . Lần này cũng vậy . Hễ Hội có chuyện gì rắc rối là Hồng Cúc lo lắng, cái lo lắng trên mức bình thường . Tình cảm của Hồng Cúc đối với Hội, mọi người trong ban nhạc đều hiểu . Ngay cả cô bé Thanh Thủy, ca sĩ mới toanh của nhóm cũng cảm thấy được.

Hương Duyên chịu ở nhà một mình khiến Hội áy náy, nhưng biết sao hơn . Chuyện xô xát đêm qua đúng là có âm mưu . Hội và Tâm Bi tra gạn kỹ càng cô tiếp viên của Hồng Cúc . Theo như lời Nguyệt thuật lại thì cả hai gã đàn ông đều không biết mặt Hội . Sau khi Nguyệt chỉ cho biết thì bọn họ quan sát từng cử chỉ của Hội cách hơi bất thường . Điều may mắn là Nguyệt đã hứa chắc sẽ nhận ra hai gã đó nếu như bọn họ quay lại.

Hồng Cúc duyên dáng bước đến :

- Anh Bi ! Em nhờ cái này nè.

Tâm Bi nheo mắt :

- Nhờ tôi à ? Có lộn không đó.

- Cái anh này . Tối ngày kiếm chuyện chọc ghẹo không hà.

- Thôi được rồi . Cô em cần gì đây ? Mua thuốc bỏ cho thằng Hội chứ gì ?

Gương mặt bầu bình của Hồng Cúc ửng hồng lên :

- Không nói với anh nữa.

"Bà" chủ Hồng Cúc quày quả đi vào giữa tiếng cười rộ của cả bàn.
Tâm Bi cũng vội bước theo sau.

Hồng Cúc lộ vẻ mặt khẩn trương, giọng nói có chút lo âu.

- Anh Bi ! Lại đây nè.

Hồng Cúc vén rèm nhìn qua mặt kính cửa sổ tò vò :

- Anh coi kìa, hai ông ngồi ở bàn chót đó . Anh có quen họ hay không ?

Tâm Bi lắc đầu sau một lúc lâu quan sát hai gã đàn ông :

- Không quen.

- Bọn họ kêu nước lần thứ hai rồi, dường như đang chờ đợi ai . Em linh cảm là có liên quan đến anh Hội.

Nghe Hồng Cúc đề cập đến Hội, Tâm Bi chợt nghe gai gai khắp người . Cả hai tên đó đều có vẻ khả nghi thật . Đúng rồi, không còn nghi ngờ gì nữa . Ánh mắt bọn chúng không ngớt dò xét Hội lia lịa . Tâm Bi đã xác định được mục đích của bọn chúng.

Anh nói như gắt :

- Nguyệt ! Con bé Nguyệt đâu rồi, em ?

- Nguyệt hả ? Phải rồi, sao em ngu quá vậy ? Anh chờ một lát.

Tâm Bi sốt ruột vì chờ đợi . Anh sợ bọn chúng hành động sớm, rồi chính anh cũng không sao phản ứng kịp.

Hồng Cúc trở lại cùng với Nguyệt :

- Anh Bi ơi ! Nguyệt không biết mặt hai ông này.

- Sao kỳ vậy ? Nguyệt nhớ kỹ lại coi phải hai thằng bữa đó không ?

Nguyệt gật đầu quả quyết :

- Em nhớ rõ mà . Hai ông bữa đó to con hơn nhiều . Trông hung dữ hơn nhiều.

Tâm Bi suy luận thật nhanh.

- Ồ, hay là bọn chúng đổi chiến thuật, thay người khác để theo dõi thằng Hội.

Hồng Cúc lo lắng ra mặt :

- Làm sao bây giờ ? Mình gọi công an nghe.

Tâm Bi gắt nhỏ :

- Em điên à ? Đã xảy ra chuyện gì đâu mà kêu công an.

- Nhưng em lo quá . Lỡ có chuyện gì rồi sao ?

Tâm Bi vụt sáng mắt :

- Em có bộ quần áo nào ở đây không ?

- Có, nhiều lắm . Để chi vậy ?

- Không phải . Ý là anh muốn nói quần áo của đàn ông kia kìa.

Tuy không hiểu ý định của Tâm Bi, Hồng Cúc cũng vội đáp :

- Có luôn . Trước đây em có một số tiếp viên nam mà.

Tâm Bi gật gù :

- Tốt lắm, em mang ra đi . Để anh gọi thằng Hội vào thay.

- Chi vậy ?

- À, cái này sách gọi là "Kim thiên thoát xác" . Anh tổ chức cho thằng Hội ra khỏi đây an toàn cái đã.

Hồng Cúc chợt hiểu :

- May quá . Em đi soạn đồ liền, chắc anh Hội mặc vừa mà.

oOo

Rốt cuộc, Hội cũng chịu làm theo kế hoạch của Tâm Bi, không chỉ vì lời năn nỉ của Hồng Cúc, cũng không chỉ tại sự thuyết phục của Tâm Bi . Nhưng anh cũng còn âm ức :

- Tôi tức quá, để coi tụi nó muốn làm cái gì đây chứ.

- Thôi mà anh Hội, xô xát bao giờ cũng thiệt thân cả.

Tâm Bi thì bực bội ra mặt :

- Mày bướng thấy mồ . Tao nói chuyện ở đây mày để tao lo cho .

Mày làm ơn biến đi đi.

Hội nhún vai :

- Thôi được . Anh ráng làm cho ra lẽ nghe.

- Mày yên tâm . Ngoài tao, còn anh em ở đây nữa mà.

Kế hoạch vậy mà cũng hay . Hội thoát ra khỏi quán Hồng Cúc thật dễ dàng . Có điều bộ đồ mà Hội đang mặc trên người hơi rộng với anh.

Hội chạy thẳng một mạch . Cơn gió đêm mát lạnh ập vào người những luồng khí ẩm ướt . Tâm trí anh vẫn bứt rứt với những người đang tìm dịp gây hấn . Hội không sao biết được bọn họ là ai . Nếu không có Hương Duyên đang ở nhà chờ anh, có lẽ anh cũng liều một phen . Đàng này, một sơ suất nhỏ cũng không nên có . Đang khi bực mình, chợt Hội nhận ra có tiếng xe đang bám đuôi mình .

Hội siết tay ga . Chiếc 67 lồng lên phóng vọt trên mặt đường vắng lặng . Gã thanh niên phía sau cũng cố theo sát . Hai xe lao vùn vụt trong đêm tối.

Đầu óc Hội dường như sáng suốt hơn . Anh nhận ra lúc này mà về nhà là một sai lầm lớn . Không khéo anh lại kéo theo một đám người về nhà, nơi đó Hương Duyên sẽ là người bị thiệt hại nhiều nhất . Nghĩ vậy Hội liền phóng xe về phía xa lộ.

"Xui xẻo thật" một đoàn xe tải cắt ngang đường từ xa . Hội buộc phải giảm tốc độ và sẵn sàng chờ đợi điều không hay sắp xảy đến. Chiếc Suzuki Crystal đậu kề sát chiếc 67 của Hội.

- Ê bồ ! Xe bồ đó... Làm máy ở đâu vậy ?

- !?

Hội không hiểu ý của gã thanh niên . Anh ta cười giọng thán phục :

- Xe bồ chạy ngon thiệt . Tui theo cũng khá vất vả.

Nói vậy rồi anh ta rú ga vòng xe lại, chạy mất hút vào khoảng tối mênh mông.

Hết biết . Thì ra anh ta thử xe . Vậy mà mình phải chạy bán mạng . Nhưng Hội cũng hài lòng với chiếc 67 của anh, anh mua của một người theo anh học võ . Chiếc xe này của cha hắn vừa mua thì bệnh chết, bà mẹ quyết giữ lại làm dấu tích . Vì anh là thầy dạy võ của con bà cho nên bà mới chịu để lại cho anh.

Còn máy xe hử, bạn của "lão" Tâm Bi chứ ai . Ông Tư Khoan, chuyên gia xoay nòng xe . Hội cảm thấy vui vui, rồi lại quay đầu xe trở về.

Trên mặt đường, trước chung cư là một đám người nhón nháo . Tuy không bận tâm để ý đến họ làm chi, Hội cũng buông ra một câu hỏi, khi vừa chạm mặt người quen.

- Có chuyện gì vậy, thím Ba ?

- Cậu Hội mới về à ? Hồi nãy có một cô gái coi đẹp người bị mấy người bắt đi.

- Có chuyện đó à ? Thím có biết tại sao không thím Ba ?

- Ôi ! Nghe đâu cô đó bỏ nhà đi chơi, bị người ta bắt về.

Hội đoán ra tự sự . Anh cười cho qua câu chuyện :

- Đúng là mấy cô gái ngày nay . Tự do quá trớn.

Nói rồi Hội vọt bước lên lầu . Mấy ngày nay sao có những chuyện

phiền phức ở đâu đưa tới vậy kìa ?

Hội vừa đi, vừa huýt sáo . Anh định mở miệng gọi cửa, nhưng kịp nhận ra cánh cửa khép hờ.

Hội rón rén tiến lại gần với dự định tinh nghịch . Anh nín thở, đẩy nhẹ cánh cửa . Chắc có lẽ chỉ nên hù khê thôi để tránh tình trạng Hương Duyên có thể bị bất ngờ ngất xỉu.

Thế nhưng chính Hội là người bị bất ngờ . Hương Duyên không có trong nhà . Anh vội kiểm soát quanh phòng . Hoàn toàn không.

Cô nàng có thể đi đâu được kìa ? Hội lúc này cảm thấy như có luồng điện truyền khắp người . Anh nhớ lại điều mà thím Ba vừa kể lại khi nãy . Hương Duyên ?

Vậy là Hương Duyên đã bị bọn chúng bắt đi . Bọn này đúng là coi trời bằng vung, dám gây án giữa thời buổi này.

Hội chạy như bay xuống đường . Tâm Bi hoàn toàn có lý khi bảo anh phải về nhà ngay . Lẽ ra anh không bị chậm chân, nếu như anh đừng bị cuốn vào vụ đua xe lúc nãy . Hay là... hắn ta cũng là đồng bọn ?

Hội vô cùng tuyệt vọng . Hai đầu đường không có một bóng người. Anh lại chạy lên với hy vọng người hàng xóm, thím Ba sẽ giúp được một vài chi tiết.

Hội lục lạo căn phòng làm tung tóe đồ đạc ra giường . Tấm chứng minh nhân dân thường ngày không mang theo nên anh không nhớ để nơi nào . Trong lòng Hội nóng như lửa đốt . Bà thím Ba cũng không biết nhiều hơn, vì thím chỉ nghe những người khác thuật lại.

Hội đành tính đến việc chạy đi tìm hú họa . May ra có thể làm được gì đó cho Hương Duyên . Trước tiên là phải chạy đi báo cho công an biết... Hội thâm trách sự sơ xuất của mình . Duyên ơi !

Bây giờ em ở đâu ? Ước gì mọi tai họa để anh gánh chịu cho .
Duyên ơi !

Tìm được chứng minh nhân dân, Hội phóng nhanh ra cửa và suýt nữa va phải một cô gái đang đứng ngay đó.

- Hương Duyên ! - Hội kêu lên thảng thốt, vì chính là Hương Duyên mà nãy giờ anh phải cuống cuồng lên.

Đôi mắt to, đen láy ấy còn đang ngơ ngác thì Hội đã ôm chầm lấy người nàng, miệng anh không ngớt thì thào :

- Hương Duyên ! Anh lo cho em quá.

Trong vòng tay ôm chặt của Hội, Hương Duyên vẫn không hiểu điều gì đã xảy ra . Nhưng nàng vô cùng xúc động với những tình cảm bộc phát bất ngờ của anh . Nàng không nhìn được gương mặt Hội trong lúc này, vậy mà nàng biết chắc đôi mắt anh hiện đang nhắm nghiền vì hạnh phúc.

Lúc lâu sau, Hội mới dang người ra để nhìn tận mặt Hương Duyên :

- Vào nhà đi em.

Giọng nói của Hội giờ đây thật ngọt ngào thật dịu êm . Khi Hương Duyên ngồi xuống giường, Hội mới hỏi :

- Duyên ! Em có sao không ?

Nàng đâu hiểu ý Hội muốn hỏi về việc nàng bị bắt cóc ra sao, chỉ lắc đầu nhẹ.

- Vậy thì bây giờ em ở đâu ?

Hương Duyên mỉm cười :

- Em ở trên kia, ở trên sân thượng.

Hội lại bị bất ngờ :

- Trên sân thượng ? Em làm gì trên đó ?

- Em muốn hóng mát . Ở đây một mình buồn ghê.

Hội chạnh lòng khi nghe Hương Duyên nói thế . Anh thấy mình quá vô tình mới để cho Hương Duyên ở nhà một mình.

- Bởi vậy anh cố gắng về sớm nè.

Nói rồi, Hội đặt nụ hôn lên đôi môi chín mọng . Anh vì quá căng thẳng mà tưởng tượng ra những chuyện nguy hiểm không đâu .

Bây giờ Hương Duyên bình an trong vòng tay, anh mới hiểu được mình không thể nào vắng được nàng.

Hội vỗ về :

- Bây giờ, em hết buồn chưa ?

Hương Duyên cười bên lên :

- Hồi này em có mua được mấy thứ trái cây . Anh ăn không ?

Ngon lắm.

- Ngon à ? Ăn chứ . Em mua gì vậy ?

- Nho, táo, nhãn.

Vừa nói, Hương Duyên vừa đứng lên.

Nàng mang lại một đĩa đầy vun trái cây đã được sắp sẵn . Hội nhón lấy chùm nho, anh ăn trông ngon lành.

- Ngon thật . Em ăn đi.

Hương Duyên nghe lời anh, ăn nhỏ nhẹ . Chợt nàng kêu lên :

- Ủa, anh Hội ! Cái áo anh đang mặc kia, cả quần nữa . Sao lạ vậy ?

Hội nhớ lại bộ đồ đang mặc trên người.

- Bộ đồ này à ? Cái này là kẻ sách của Tâm Bi đó.

- Anh Bi ! Ủa, anh về nhà rồi à ?

- Chưa đâu . Anh còn ở Hồng Cúc, làm nhiệm vụ điều tra.

Và rồi Hội từ từ kể lại mọi việc ở đảng Cafeteria Hồng Cúc cho Hương Duyên nghe.

- Đó, em thấy chưa ? Hình như lúc nào anh cũng bị ai đó gây khó dễ.

Hương Duyên nhìn anh không chớp . Nàng đoán đây cũng là hành động của cha nàng . Tại sao ông lại làm thế ? Nhưng nàng không muốn nói cho Hội biết, vì sợ anh có thành kiến với cha nàng.

- Thôi đi anh . Tránh voi không xấu mặt ai cả . Anh Bi làm vậy là đúng.

- Thì đúng, nên anh mới nghe theo.

- Sướng quá ha ? Trong khi người ta mệt tâm mệt trí, thì mày ở đây yên ổn mà tâm tình với người đẹp.

Hai người quay ra cửa.

- Ủa anh Bi ! Xong rồi hả ?

- Xong . Cho xin mấy trái nho cái coi . Mệt thấy mồ.

Hội cười phì :

- Anh làm gì mà mệt ?

- Có gì đâu . Chạy tứ tung tìm tung tích bọn nó mới mệt chứ.

- Ủa ! Bọn họ đi đâu mà phải tìm.

Tâm Bi cười sằng sặc :

- Ồ, đến lúc tụi nó biết mày không còn ở đó nữa, tụi nó mới cuống quýt trả tiền rồi chạy đi . Tao lật đật theo sau, ai dè tụi nó đi xe hơi, làm sao tao đuổi kịp . Vậy đó.

- Thế là anh không biết tụi nó là ai ?

- Không . Làm sao mà biết được ? Tao có hỏi được câu nào đâu.

- Trời ơi ! Vậy mà cũng đòi theo dõi.

Tâm Bi nhai miếng bôm trong miệng :

- Ê ! Đừng có chê thằng này chứ . Nay mai cũng sẽ biết thôi.

- Anh làm sao biết được ?

- Không tin à ? Đây nè . Có sổ xe nè con . Nhìn đi.

Thì ra Tâm Bi đã nhanh trí thuộc lòng sổ xe . Vậy thì có thể tìm được tung tích bọn chúng.

Giương mặt Tâm Bi hất lên vẻ tự đắc.

Trong khi đó, Hương Duyên tái xanh lại . Nàng biết sổ xe đó là của công ty Vạn Phúc . Giờ thì quá rõ ràng . Cha nàng đã đạo diễn những màn kịch vừa rồi . Ánh mắt đăm chiêu của Hội càng làm Hương Duyên thêm phần hối tiếc . Mọi rắc rối đến với Hội cũng đều vì mình mà ra.

Tâm Bi làm ra vẻ nghiêm trọng :

- Bọn này chưa chịu buông tha đâu . Tao đoán thế nào cũng còn nhiều thủ đoạn khác . Có khi tụi nó mò đến đây rồi không chừng.

Hương Duyên giật thồm . Có thể lắm . Nàng vội nhìn ra cửa.

Không có gì . Tuy nhiên nàng cũng vừa bắt gặp ánh mắt lo âu của Hội.

Lúc này, bỗng nhiên có tiếng động nhẹ nhẹ Ở trên lầu . Ba người nhìn nhau . Không lẽ Tâm Bi đoán trúng.

Hội vội đứng lên, anh định tìm hiểu nguyên nhân gây ra tiếng động . Nhưng Tâm Bi đã ra dấu cho Hội ngồi xuống :

- Mà y để đó tao . Mà y ở đây còn bảo vệ cho Duyên nữa chứ.

Nghe Tâm Bi nói có lý . Hội ngồi sát bên Hương Duyên đăm đăm nhìn ra cửa . Tâm trạng Hội lúc này trong tư thế sẵn sàng.

Tâm Bi vừa đi được một lúc . Bỗng nghe anh kêu lớn :

- Oái ! Ui cha !

Hội dợm chạy ra ngoài . Nhưng anh kịp quay lại dặn dò :

- Em không được chạy lung tung nghe, có con dao đây nè . Để anh lên đó xem sao.

Ngay lúc ấy, Tâm Bi vào đến nơi . Tay trái ôm lấy đầu xoa lấy xoa để.

Hương Duyên thảng thốt :

- Anh Bi có sao không ? Họ làm gì anh vậy ?

Hội nóng ruột chạy ra . Nhưng Tâm Bi khoát tay :

- Thôi khỏi đi mày.

Hội chỉ kịp vịn cánh cửa để thân người khỏi phải trôi theo quán tính.

- Sao vậy ? Bọn chúng đông lắm hả ?

Tâm Bi lắc đầu, mặt nhăn nhó vì đau.

Hội sốt ruột :

- Thì anh nói nghe coi . Tình hình trên đó ra sao rồi ?

Tâm Bi luôn tay vò trán :

- Tao đập trúng cái bồ cào trên đó.

- Trời ! - Hội thở ra nhẹ nhõm, hai tay buông thõng - Cái bồ cào ?

Sao lại ở trên ấy kìa ?

- Em mang lên đó . Hồi nãy dọn dẹp xong, em không biết để ở đâu.

Trán của Tâm Bi bắt đầu sưng lên thành cục xanh tái :

- Em ơi ! Hại báo anh quá mà.

Hương Duyên đưa cho Tâm Bi chai dầu :

- Em sơ ý mà . Anh thoa dầu đi, rồi ăn trái cây nè, sẽ đỡ đau thôi.

Nói thế, nhưng nhìn cục u chuyển sang bầm xanh, nàng thấy xót xa :

- Đau không anh ?

- Sao không ? Thôi, ăn uống không nổi rồi, tao về đây.

Hội nín kén :

- Chút nữa rồi về, anh Bi.

- Thôi . Tao nghiệm ra rồi . Ở đây có mày, tao toàn gặp xui rủi .

Còn mày thì lúc nào cũng gặp may cả.

Hội cười cười . Thật lòng, anh nghĩ bụng tại Tâm Bi nhanh nhẩu đoảng mới ra có sự.

- Còn cười được à ? Tao về.

Lần này Hội không ngăn cản :

- Về nhà à ?

- Chứ còn đi đâu được nữa . Có điều không biết có vào nhà được hay không ?

Hương Duyên nghe vậy mới thắc mắc :

- Sao không được vào nhà, anh Bi ?

Tâm Bi đưa tay vạch trán, rồi chỉ vào đấy :

- Thì em coi nè . Như vậy làm sao vợ con anh nhìn ra anh kia chứ. Hương Duyên cười khúc khích, còn Hội thì chỉ kịp bùm miệng . Tâm Bi nhìn hai người rồi cũng cười theo.

- Nè, tao về . Ngày mai, làm ơn đi sớm sớm một chút . Bà Hồng Cúc dặn như vậy đó . Còn nữa, bộ đồ mày đang mặc là tao mượn, mày cần thận giùm cái coi . Giặt ủi đàng hoàng rồi mới giao trả người ta, đừng để tao nghe mắng vốn đó . Nghe chưa ?

Tâm Bi nói một hơi rồi quay lưng đi thẳng, để lại những tràng cười vui tươi.

Hương Duyên quay lại, bắt gặp tia nhìn chăm chú của Hội . Hai người chỉ mất vài giây lặng thinh để rồi ủa ra những nụ cười sáng khoái . Đó là giây phút thoải mái mà trung tâm câu chuyện chính là cái bồ cào .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 17

Còn lại hai người trong phòng, Hương Duyên bắt đầu thấy ngượng ngập trước mặt Hội . Nàng tìm cách tránh né ánh mắt của Hội . Mang đĩa trái cây vào trong, Hương Duyên vờ chăm chú vào việc dọn dẹp căn phòng.

Hội cũng đâu kém phần lúng túng, mở tủ áo ra mà một hồi lâu sau Hội mới chọn được bộ đồ "ưng ý" . Thế rồi lóng ngóng làm sao đó, Hội đã để cánh cửa tủ sập trúng vào cái vai còn đau.

Hương Duyên giật thót người vì tiếng kêu đau của Hội :

- Anh Hội ! Bộ còn đau hả ?

Hội lắc đầu, trong khi tay cứ mãi xoa xoa lên vai đau.

- Em có dầu nè, anh thoa thử xem.

Chưa chịu đón chai dầu của Hương Duyên, Hội nhăn nhó dường như đau lắm . Hương Duyên sốt ruột thúc hồi :

- Dầu, kéo áo ra cho em coi.

Rồi nàng phải tròn mắt lên trước một vết bầm xanh nằm vắt qua

vai Hội.

- Anh Hội ! Vậy mà cũng ráng chịu đau từ chiều tới giờ à ?

Quên cả ngưng ngừng, Hương Duyên chăm sóc tận tình vết đau .

Len lén nhìn Hương Duyên, Hội nghe âm cỗi lòng . Bàn tay nàng xoa đến đâu là Hội rung động đến đấy . Rồi tinh nghịch, Hội giả vờ uồn éo người và kêu lên xuýt xoa.

Hương Duyên vỗ về :

- Ráng đi anh, còn chút xíu nữa là xong.

Trong khi đó, Hội không muốn thời gian này qua mau . Anh lại kêu đau.

Hương Duyên như hiểu ra :

- Anh thiệt à ! Con nhà võ gì mà, dở chịu đau quá vậy ?

Nghe Hương Duyên nhắc đến con nhà võ, Hội chợt nhớ một thắc mắc mà suốt đêm qua anh vẫn còn ám ức :

- Duyên nè ! Bộ em đã từng học võ hả ?

Hương Duyên nhìn anh rồi lại nguýt yêu :

- Em mà học võ ? Xin học cũng chẳng có ai thêm nhận.

Biết nàng nhắc đến chuyện cũ, nhưng Hội tiếp tục hỏi :

- Thiệt mà . Hôm qua anh nhìn thấy em ra đòn mà, phải vậy không ?

Thấy nét mặt của Hội ánh lên sự thành khẩn, Hương Duyên mới chịu gật đầu thừa nhận . Năm đại học đầu tiên, Hương Duyên phải trải qua một khóa quân sự . Tuy là nữ, nhưng Hương Duyên luyện tập có vẻ nghiêm chỉnh hơn các bạn đồng khóa . Thấy vậy, một cô Thượng úy chú ý đến nàng . Nhân những lúc rảnh rỗi, Hương Duyên than phiền về những bạo lực mà phái yếu phải gánh chịu . Thế là Hương Duyên được "chân truyền" vài miếng võ để thủ thân.

- Ai dè "trực tổng bình dương" lại hiệu quả ghê gớm đến vậy.

Hội trở mặt :

- "Trực tổng bình dương" là cái gì vậy ?

- Anh không biết thiệt hả ? Đó là tên miếng võ mà anh thấy đó.

- Ái chà ! Thế thì em có cả thầy mấy miếng ?

Hương Duyên mỉm cười.

- Có mấy thế thôi à . Thí dụ như bị người không đứng đắn lăm le...

Hội thúc hỏi, vì nàng cứ áp a áp ứng :

- Lăm le cái gì ?

- Lăm le giờ ngón "Ngũ chỉ thu đào".

Hội gật gù hiểu biết :

- À, ra vậy ! Rồi thì em làm sao ?

Hương Duyên đưa hai ngón tay ra :

- "Hàn Tín điểm binh".

- Là sao ?

- Đâm vào mắt.

- Trời đất ! Sao tàn nhẫn quá vậy ?

Hương Duyên đỏ mặt :

- Em đâu có biết . Thầy dạy làm sao thì em cứ y chang như vậy thôi.

- Ghê thật ! Em còn ngón nào nữa ?

- Còn chứ : "Long đầu quyền".

- "Long đầu quyền" là cái gì vậy ?

- Thọc vào yết hầu, động tác phải nhanh như vậy nè.

Hội nghiêng đầu qua một bên né tránh, vẫn còn bị bàn tay nàng sượt ngang cổ.

- Trời ơi ! Em tính thủ tiêu anh à ? Đòn này xem ra cũng hiệu nghiệm lắm chứ.

- Chứ sao nữa.

- Nhưng lúc nào mới đem ra xài cái miếng "Long đầu quyền" này ?

Hương Duyên cười khúc khích :

- Sư phụ em dạy để chống lại ngón "Du long thám huyết" của địch thủ.

Hội lại gãi đầu :

- Anh không hiểu.

Hương Duyên xì một tiếng rõ dài :

- Xí ! Anh đừng có làm bộ.

Kể đến, nàng kể một dọc các miếng võ mà nàng đã từng học :

"Long trảo thẳng thiên"; "Cương đao trăm mộc"...

- Nhưng rồi em phải luyện tập chứ . Vậy thì em tập với ai ?

- Một mình - Hương Duyên đáp gọn lỏn.

- Một mình ? Làm sao ra đòn chính xác được.

- Em đâu biết.

Thế rồi, Hội làm ra vẻ sợ sệt :

- Thôi đi . Em dữ quá, anh ngán thật đó.

Đó là lời nói đùa, Hương Duyên biết là vậy, nhưng nàng cũng xụ mặt giận dữ :

- Anh này kỳ ! Nếu biết trước em không thèm nói cho anh nghe đâu.

Hội kịp giữ người Hương Duyên lại khi nàng vừa định quay đi :

- Anh nói giỡn mà, vậy rồi giận người ta thiệt hả ?

- Giận đó . Giận luôn cho coi.

- Thôi thôi, anh không giỡn vậy nữa . Như thế được chưa ?

Hương Duyên không giữ được nét mặt hình sự trước ánh mắt tinh nghịch của Hội, nàng đành để lộ nụ cười không sao giấu được.

Hội đứng lên :

- Bây giờ em chịu luyện võ không . Anh làm người tập cho em.

Hương Duyên thích chí :

- Chịu liền.

Nàng vừa đứng dậy thì Hội đã đưa năm ngón tay ra, đồng thời chồm người tới . Hương Duyên vội ngã người, ngồi xuống mặt giường để né tránh :

- Anh làm gì vậy ?

Hội bước thêm một bước nữa, vẫn không đổi tư thế :

- Ngũ chỉ thu đao.

- Á...

Hương Duyên kêu thất thanh, hai tay ôm chầm lấy người che kín ngực.

Hội ngừng tiến công :

- Sao em không ra đòn ?

- Đòn gì bây giờ.

Hội cười với ánh mắt giễu cợt :

- Trục tống bình dương.

Hương Duyên vội đưa hai tay, bưng lấy mặt :

- Anh kỳ thiệt ! Gheo người ta hoài.

Hội tỉnh quái :

- Sao vậy ?

Hương Duyên lắc đầu liên tục, trong khi Hội không ngớt cười.

Nàng tức mình bỏ hai tay ra :

- Nghỉ chơi anh luôn.
- Sợ nàng giận thật, Hội thôi không trêu chọc nữa . Bây giờ Hương Duyên mới nói với giọng nghiêm nghị :
- Anh biết không ? Sư phụ cấm không cho sử dụng đòn đó, trừ trường hợp bức bách lắm.
- Vậy à ?
- Thật mà . Đòn đó nguy hiểm lắm . Nặng thì có thể gây chết người, mà nhẹ thì có khi...

Hương Duyên áp úng liên tục :

- Có khi bị vô sinh luôn.
- À ! Nguy hiểm thật.
- Ủa . Mai mốt, anh đừng giỡn vậy nữa.
- Nếu vậy anh ra chiêu khác.

Hương Duyên thu người lại, cẩn thận thăm dò đối phương.

- Chiêu gì nữa vậy ?
- Du long thám huyết.
- Ái...

Hội trợn mắt, chu miệng, nhìn Hương Duyên lúc này đang ngồi trên giường mà tuốt ở trong góc tường . Bất giác, Hội phì cười :

- Sao hôm nay em tẻ vậy ? Hôm đó em ngon lắm mà.
- Bữa đó khác, còn bây giờ khác.

Kéo vai áo lên, Hội thả người lên ghế, ngồi dựa lưng, vung tay sảng khoái :

- Mai mốt có thời gian, anh sẽ dạy em thêm vài thế để tự vệ.

Hương Duyên nhoẻn miệng cười :

- Thiệt ha.
- Thiệt.

Ngoài trời chợt vang rền tiếng sét, rồi mưa bất ngờ đổ xuống .

Không khí mát lạnh ủa vào phòng gây nên một cảm giác dễ chịu .

Nhưng Hương Duyên nhìn ra ngoài với cặp mắt đăm chiêu lạ.

- Duyên, em nghĩ gì vậy ?

Nàng đáp nhỏ :

- Trời mưa !
- Ừ, thì trời mưa.

- Nhưng làm sao em về ?

Hội hơi ngạc nhiên :

- Ủa ! Bộ em tính về à ?

Hương Duyên đưa mắt lườm Hội :

- Chứ con gái ai mà ở đây cho được . Kỳ lắm.

Hội nhìn nàng đăm đăm . Nàng về là phải lẽ, đúng ra anh phải đoán được ý nàng . Nhưng nàng lại đem nhiều bất ngờ, nên anh không nghĩ đến điều này . Suốt ngày hôm nay, nàng làm cho căn phòng này ngập tràn hạnh phúc . Bây giờ thì... anh cảm thấy se lòng.

Hội dỗ dành :

- Lát nữa, dứt mưa rồi anh đưa em về, được không ?

Hương Duyên gật đầu nhẹ nhẹ, nàng cũng hiểu là Hội không vui :

- Em còn đến đây nhiều mà.

Hội nắm lấy đôi tay mềm mại :

- Em hứa đó nghe.

Hội ấm lòng khi Hương Duyên không rút tay lại . Anh bóp nhẹ nhẹ :

- Anh ước sao tình mình cao như núi, dịu êm như biển cả.

Hương Duyên không đáp, chỉ khẽ rút tay ra khỏi đôi tay anh . Rồi nàng bước lại cửa sổ nhìn trời mưa . Những ánh chớp vẽ lên những nét ngoằn ngoèo giữa bầu trời đêm đen.

- Em sao vậy ? Muốn về à ?

Hương Duyên nhắm mắt như tận hưởng những luồng gió mát lạnh, mà thật ra để nghe lòng bồi hồi, vì tay anh đang siết nhẹ vai mình.

Hội mân mê bờ vai và chờ đợi, anh chờ tiếng nói êm êm của nàng.

- Em không thích anh nói đến biển.

- !?

- Biển hiền hòa, dịu êm . Nhưng em biết luôn có những con sóng ngầm . Và khi biển nổi giận thì tất cả không còn gì dưới cơn sóng dữ.

Lòng Hội chợt nhói lên . Đúng ra từ khi quen biết Hương Duyên, anh cũng cảm được điều không vui ấy . Vậy mà sao anh lại vô ý đến thế . Hội thì thảo :

- Tại anh dở . Vậy theo em thì phải thế nào đây ?

- Nó phải bao la như là... như là tình mẹ với con ấy.
Nói xong, Hương Duyên đỏ mặt vì sự ngộ nhận của câu nói . Ngờ đâu, Hội lại đồng tình với nàng :
- Phải rồi . Không gì bằng mẹ thương con cả.
Hương Duyên quay lại nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng :
- Thôi đi . Ai mà lại ví tình yêu với tình mẫu tử bao giờ.
Hội kéo nàng vào lòng :
- Kê, em nói đúng lắm . Mình yêu phải như mẹ thương con . Có vậy, mới sẵn sàng hy sinh vì nhau chứ . Anh hiểu được em, vì mẹ anh rất thương anh, thương nhiều lắm.
Vòng tay anh siết chặt người nàng . Nàng cứ để mặc . Khi Hội đề cập đến biển, nàng liên tưởng đến sự đổi thay . Không hiểu sao cái câu đời là bể dâu lại hằn sâu vào tâm khảm nàng đến thế . Và vì thế, biển là hình ảnh của điềm gở . Thuở ấu thơ, nàng đã từng đau đớn vật vã vì sự ra đi của mẹ nàng.
Vết thương lòng ấy vừa liền sẹo, thì lại đến nỗi buồn tưởng chừng không sao chịu nổi, khi Tony thật thân thiết theo gia đình xuất cảnh sang Úc . Thuở ấy, nàng đã bông bột cho rằng Tony chính là người chồng sau này.
Bởi thế, giờ đây trong vòng tay Hội, Hương Duyên sợ sẽ có ngày nào đó sự chia lìa lại đến.
Nàng nói trong hơi thở :
- Em ước gì thời gian này kéo dài vô tận.
Con xúc động dâng trào trong lòng, Hội đáp khẽ :
- Anh cũng vậy . Đừng bao giờ xa nhau nghe em.
Hương Duyên nhắm mắt thật sâu :
- Anh có hứa với em là dù trường hợp nào, chúng mình cũng mãi bên nhau ?
Nàng không dám nói như anh : "Đừng xa nhau".
- Anh hứa, em tin anh đi . Bất cứ lý do nào, lớn lao đến đâu, anh vẫn mãi yêu em.
Hương Duyên thật yên lòng . Mặc dù nàng cảm nhận được tương lai gập ghềnh vì sự ngăn cản của cha nàng . Con gió lùa bỗng mạnh hơn lên, đưa cả những hạt mưa quất vào người cả hai.
Hội kéo vội Hương Duyên vào trong . Sự ấm cúng của căn phòng

cũng không sánh bằng sự ấm áp của đôi lứa yêu nhau.

Hội hôn tới tấp lên mắt, lên môi và lên trên má . Nàng không đáp trả, nhưng đôi mắt nhắm nghiền ngây dại . Lúc này nàng chỉ biết có mình anh . Cái vũ trụ chỉ còn là anh . Nỗi đam mê cháy bỏng khi cơ thể nàng nhận ra cái nóng ran dễ chịu từ đôi tay anh.

Dường như... nàng không còn gì là bí mật với anh nữa . Hương Duyên thẳng thốt hé mắt nhìn, ánh đèn chói chang khiến nàng tỉnh táo hẳn . Bản năng phản kháng của nàng đã được khơi dậy :

- Đừng anh . Em sợ.

Hội lại hôn nàng :

- Anh yêu em mà.

Hương Duyên nhip khẽ bàn tay lên vai Hội :

- Em cũng vậy, em yêu anh, nhưng đừng làm em sợ... Anh đỡ em dậy đi.

Cố hôn thêm lâu nữa, Hội mới chịu làm theo lời nàng . Hương Duyên vụt ôm mặt anh, hôn thật nhanh.

- Em đền cho anh đó.

Hội chỉ biết cười, nhìn vào đôi mắt long lanh như sắp khóc .

Hương Duyên tần ngần gài lại cúc áo . Nhưng bắt gặp ánh mắt đắm đuối của Hội, nàng kêu khẽ :

- Anh quay mặt qua bên đi . Kỳ thấy mờ.

Hội ngoan ngoãn quay đi . Rồi lúc lâu sau, anh giữ tay nàng :

- Em đừng giận anh nghe . Không biết sao anh hư quá vậy.

Hương Duyên lầy yêu :

- Ai thèm giận . Thấy ghét thì có . Bây giờ chịu đưa em về chưa ?

Hội nhìn ra cửa sổ :

- Được rồi, hết mưa rồi kìa . Nhưng anh phải đưa em về tận nhà à, được không ?

- Đồng ý . Có điều ba em khó lắm, anh không được vào nhà giờ này đâu.

Hội khoan khoái trong lòng . Thế là hôm nay Hương Duyên mới chịu cho anh biết nhà . Sau này anh có thể đến đó bất cứ lúc nào . Thế mới thích.

Hương Duyên tinh nghịch chỉ tay vào trán anh :

- Còn mấy thứ em mua sắm ở đây, gởi lại anh đó . Hư một đèn hai

à nghe.

- Hư thì không hư, nhưng em phí tiền làm chi.

Sợ anh phật lòng, Hương Duyên nói cho qua :

- Em từ nhỏ đến giờ như vậy đó . Hễ thích là ba em mua cho em liền.

- Bộ nhà em giàu lắm hả ?

Nàng không ngần ngại với anh :

- Ba em làm việc ổn định lắm, mai mốt rồi anh thấy.

- Chà ! Biết ba em có chịu cho anh thấy hay không ?

- Điều đó là tùy ở anh . Anh phải khéo léo lấy lòng mới được.

Hội mỉm cười :

- Nhưng em phải giúp anh chứ . Em làm nội ứng cho anh . Mình hợp tác lại, nội công ngoại kích chắc là được chứ gì.

Hương Duyên lườm anh :

- Ai mà biết.

Cử chỉ nàng đáng yêu quá . Hội không kiềm lòng ôm chầm lấy chỉ để... hôn lấy hôn để.

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 18

Ông Phúc thận trọng gõ cửa :

- Duyên ! Ba vào được chứ ?

- Dạ, thưa ba.

Hương Duyên mở cửa ra, rồi nép sang một bên . Ông Phúc bước vào ngồi ngay trên ghế sofa . Ánh sáng dịu nhẹ trong phòng đủ sáng để nàng thấy mái tóc ông đã điểm bạc . Gương mặt mệt mỏi của ông khiến nàng ân hận . Vừa rồi, về đến nhà, Hương Duyên chỉ gật đầu chào chiếu lệ và đi thẳng lên phòng mình.

- Con vừa ở Vũng Tàu về ?

- Dạ.

Nàng dạ nhỏ . Dường như chỉ một mình nàng nghe.

- Mai mốt, con có đi đâu xa, đừng gửi xe ở garage của chú Thanh .
Chú ấy cứ điện thoại cho ba liên tục, bởi vì không biết con đi đâu.
Giọng nói trầm trầm ấy sao cứ như những lời trách móc . Hương
Duyên hiểu là ông biết rõ nàng không có đi Vũng Tàu . Và vì vậy,
chắc chắn chính ông đã cho người đi tìm nàng.

- Ba . Có hai người của ba ở Cafeteria Hồng Cúc ?

- À ! Con biết chuyện đó hả ? Ba phái họ đi đến đó, phòng khi con
chưa về nhà, mà ghé qua đó thì sẵn đón con về luôn.

Hương Duyên khó chịu :

- Ba ! Con đâu có nhỏ nhít gì nữa.

Ông Phúc vẫn ôn tồn :

- Đúng, con đã lớn . Nhưng càng lớn, ba càng lo lắng hơn.

- Ba ! Con không để cho ba phải lo đâu, ba à.

- Nhưng ba chỉ có mình con thôi . Nếu có gì xảy đến cho con mà
ba không giúp gì được, ba sẽ ân hận vô cùng.

Cha nàng vẫn một mực nhẫn nại, vỗ về . Một thái độ thân thiện
ngoài dự đoán của nàng . Hương Duyên cảm thấy đến lúc phải đặt
vấn đề thẳng thắn với cha.

- Ba ! Con hứa với ba là con không làm cho ba buồn . Nhưng
chuyện tình cảm thì ba phải hiểu là con có cách riêng của con.

- Được, được rồi . Tất nhiên là ba không được xen vào chứ gì ?

Duyên à ! Trong khi cái thằng nghệ sĩ đó dụ dỗ con gái ba... À, à...
để ba nói hết đã . Ba vẫn luôn xử sự với nó có phần thiên vị . Dĩ
nhiên là vì con rồi, nhưng ba thấy nó cũng đáng mặt lắm.

Câu nói của ông Phúc là một bất ngờ với Hương Duyên.

- Ba cũng thấy vậy ?

- Thấy vậy ? Con nên nhớ là ba khác, con khác . Ba nhìn nó bằng
cặp mắt của lý trí, còn con thì chỉ thấy nó qua cảm nhận của con
tim.

Hương Duyên đỏ mặt, hai bàn tay bóp chặt lưng ghế.

Ông Phúc nói rất chân thật :

- Cách đây hai ngày, có một người tự xưng là Bình, chủ nhiệm một
Studio nào đó ba quên rồi, ông ta điện thoại đến đề nghị hợp đồng
ca nhạc quảng cáo cho công ty mình . Con biết ba trả lời sao không

?

Hương Duyên hỏi hộp nhìn ông.

Ông Phúc cười :

- Ba từ chối . Phải . Mặc dầu ông ta không đề cập đến chi phí mà ông ta có nói là rất rẻ . Ông ta muốn gạt thẳng Hội khỏi công ty Vạn Phúc.

Hương Duyên mừng rỡ :

- Ba quyết định vậy là vì con ?

- Cũng không hẳn là vậy . Ba không thích những trò ma giáo trong cạnh tranh bất chính bao giờ cả . Lẽ dĩ nhiên, ở cương vị ba, người ta sẽ làm khác.

Câu chuyện của hai cha con càng lúc càng cởi mở, gần gũi hơn .

Không khí căng thẳng trong mấy tháng qua giờ đây đã tan biến đi.

Hương Duyên phụng phịu :

- Vậy tại sao ba lại cho người gây rối tụi con.

- Hồi nào ?

- Tối hôm qua đó.

Ông Phúc tròn mắt :

- Nó nói với con như vậy hả ?

-...

- À ! Không, không phải thế . Theo phán đoán của ba, hình như nó chưa biết mình là cha con nhau.

Hương Duyên xác nhận ngay :

- Dạ, con chưa nói cho anh biết rõ về gia đình mình.

Ông Phúc gật gù :

- Con làm như vậy đúng lắm . Không phải là mình không tin, nhưng nếu nó biết con giàu có, liệu con có biết là nó yêu con, hay là yêu tiền.

- Dạ . Cho nên con mới hiểu anh rất chân tình với con.

Ông Phúc cười hiền hòa :

- Vậy thì con, con nghĩ là ba phá tụi con hay sao ?

Hương Duyên dạ khẽ, ánh mắt nàng lộ vẻ lúng túng rõ.

- Ba đang thắc mắc là sao Hội gây thù oán nhiều quá vậy . Người thì chơi trò đâm thuê chém mướn, kẻ thì tìm cách phá công việc làm ăn... Con phải hiểu ba mới đúng chứ . Ba đời nào làm cái

chuyện lén lén lút lút ấy đâu.

Nghe ông Phúc nói, Hương Duyên như tỉnh giấc mê . Lẽ ra nàng phải biết rõ cha nàng không bao giờ làm những việc xấu xa này .

Vậy mà nàng cứ mê muội để rồi nghi ngờ chính cha mình.

Hương Duyên rà lại chỗ ông đang ngồi . Từ sau lưng, nàng đưa tay vào mớ tóc rối, lần mấy sợi tóc điểm sương :

- Tại con ngu, con không biết là ba rất thương con.

Ông Phúc nở nụ cười mãn nguyện . Lốp giá băng giữa ông và đứa con duy nhất đã tan ra . Đó là niềm hy vọng và là nguồn hạnh phúc mà ông có thể giữ được.

- Thăng Hội nó có thật tình với con không ?

Hương Duyên gật đầu . Dù không quay đầu lại, ông cũng cảm thấy có cái gật đầu ấy.

- Để ba kể cho con nghe chuyện của ba ngày xưa, cái ngày mà ba chưa gặp mẹ con . Lúc đó, ba đã từng yêu và yêu say đắm, dĩ nhiên người đó không phải là mẹ con...

Tình yêu của ông cũng khăng khít, cũng như Hương Duyên bây giờ . Ông không thể nghĩ được sau này mình lại lấy người đàn bà khác làm vợ . Chỉ chờ cuối năm đó thôi, ông tốt nghiệp đại học khoa Văn sẽ tiến hành lễ cưới . Hai người thề non hẹn biển suốt đời không hề xa nhau.

Thế mà, bỗng dưng người đàn bà ấy biến mất tăm, chỉ còn một mẩu giấy với hàng chữ :

"Anh Phúc, tha lỗi cho em . Lệ Dung".

Ông vô cùng đau khổ mà không sao tìm được người tình xưa .

Điều làm ông đau đớn nhất là ông không thể biết được nguyên nhân để cho người đàn bà ấy phụ tình ông.

Hương Duyên xót xa vì mối thương tâm của người cha :

- Rồi sau này, ba có gặp lại bà ấy không ba ?

- Không gặp . Mặc dù ba hết sức lưu tâm, bà ấy là thợ may cho nên ba đã tìm hầu hết các tiệm may ở Sài Gòn này . Có lẽ bà ta đã gặp một mối lương duyên giàu có nào đó rồi.

Giọng ông vẫn còn bồi hồi :

- Đó, con thấy không . Ở đời không có gì là tuyệt đối cả . Tình yêu đôi lứa cũng không thoát khỏi định luật đó.

Hương Duyên trầm tư :

- Ba nói vậy làm con lo quá . Hay là ba giúp con nghe ba.

- Coi, con lớn rồi mà, cần gì đến ba nữa ?

Nàng cười khúc khích khi thấy ông Phúc nói lấy :

- Ba nhiều kinh nghiệm, ba lớn hơn con . Với lại, ba là đàn ông mà.

Ông Phúc nghe lòng khoan khoái . Con ông vẫn là con gái ngoan.

- Con đừng ép buộc ba quá đáng nghe . Nếu như con ưng thằng Minh Quân, ba sẵn sàng tiếp tay.

- Nữa, ba lại ghép đôi con với Tony nữa.

- Ủ, ba thích vậy đó . Còn thằng Hội này hả, ba mặc con đó.

Hương Duyên xụ mặt :

- Ba không giúp con thì thôi . Mai mốt con cho ba ở một mình.

- Thiệt một mình không đó ? Con quên bà Ngọc Minh rồi hả ?

Hương Duyên làm ra vẻ giận dỗi :

- Không nói chuyện với ba nữa.

Rồi nàng kéo tay ông :

- Ba về phòng ba đi . Con giận rồi.

Ông Phúc mặc con gái xô đẩy ông ra ngoài cửa, giọng cười ông rang rang . Căn nhà ấm cúng hẳn vì hạnh phúc vây quanh .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 19

Sân trường xôn xao một lúc lâu rồi vắng lặng dần . Hôm qua, khóa học của Hương Duyên vừa hoàn tất chứng chỉ, nàng từ chối những lời mời quây quần của đám bạn . Lúc này chuyện quan trọng mà Hương Duyên lưu tâm là Hội . Còn ăn uống, picnic dã ngoại bây giờ chỉ là chuyện có cũng được, mà không cũng xong.

Cả tháng nay, Hương Duyên như chìm đắm trong niềm hạnh phúc . Không ngày nào, nàng không tìm đến Hội . Ông Phúc, cha nàng cùng chia sẻ với nguồn vui ấy . Đêm nào, ông cũng ngồi chờ đứa

con gái về khuya . Và rồi chính ông cũng háo hức chờ nghe những chuyện vui buồn của nó.

Hương Duyên lái xe đến Nhà Văn hóa, nơi mà chắc chắn giờ này Hội đang dượt văn nghệ Ở đó . Hội lúc này say mê với âm nhạc . Anh đang hưng phấn vì ban nhạc của anh được báo chí đề cập đến như một điểm sáng của nhạc trẻ hiện đại mà vẫn giữ được bản sắc dân tộc . Và ban nhạc của anh hiện giờ thấm vào lòng Hương Duyên như máu thịt, như hơi thở . Chính cái tên "Lãng Du" mà nàng đề xuất được Hội thích thú gán cho ban nhạc mà anh đã dồn hết tâm huyết để gây dựng nên.

Chắc anh sẽ bất ngờ vì sự xuất hiện của mình . Hương Duyên càng nghĩ, càng gấp rút mau chóng gặp anh . Hôm qua nàng đã không đến Hồng Cúc được, vì một sự cố nhỏ nhỏ thôi . Dành cho Tony một buổi tiệc chia tay, anh sẽ trở về Úc ngay chuyến bay sáng sớm hôm nay . Tony vẫn vậy, vẫn thân ái, chiều chuộng và tỏ ra yêu thương nàng . Anh cũng không buồn khi nàng tiết lộ đã gởi trái tim mình cho người khác . Có lẽ Tony đã quen với lối sống tình cảm của phương Tây, nên xem ra anh không cần phải đau buồn lắm.

Từ ngoài cổng, Hương Duyên đã nghe tiếng nhạc vọng ra . Chưa bước vội vào phòng tập, Hương Duyên dừng lại trước cửa . Có tiếng căn vặn của Hội và tiếng của anh Tâm Bi, giọng ồm ồm :

- Mà hôm nay sao vậy, Hội ? Chơi cách sao mà cũng không hài lòng . Tiếng trống của tao thì chê ồn ào . Thăng Long đánh Organ hay như vậy thì mà chê sến . Sửa lại theo ý mà thì mà bắt qua việc chọn âm sắc dờ, chói tai, mà cũng là âm sắc mà thường khi vẫn thích . Nói tóm lại, mà có bị ám đầu hay không ? Mà đi coi kiếng đi . Bản mặt mà hôm nay nó hắc ám quá.

Tiếng Hội gắt nhẹ :

- Thôi, tất cả nghỉ đi . Ngày mai tập lại, tôi mệt rồi.

- Ờ, nghỉ thì nghỉ . Có giận gì tao thì nói, chứ chửi chó máng mèo làm chi cho hại thân.

Người mở cửa ra đầu tiên lại là Tâm Bi :

- Ủa ! Duyên đó hả ? Đúng lúc quá . Em vào coi cái thằng Hội đi .

Nó đang sốt đấy, khoảng bốn năm chục độ gì đó.

Ánh mắt anh đã nhìn thấy nàng, nhưng anh lại giấu ánh mắt ấy

xuống cây đàn còn treo lủng lẳng trên người . Hương Duyên lạ lùng trước thái độ ấy :

- Anh Hội ! Có chuyện gì vậy ?

Hội lắc đầu, giọng lạnh tanh :

- Có gì đâu . Nè nè, vào tập dượt đi chứ, anh Bi.

Tâm Bi sững sờ :

- Ê ! Mày vừa phải thôi nghe . Mới nói nghỉ đó, tự nhiên lại kêu tập đó . Tao hỏi thật . Chính xác là mày đang muốn gì đây ?

Các thành viên khác trong ban nhạc cũng rụt rè phản đối :

- Mai tập đi, anh Hội.

- Tập hoài cũng vậy thôi.

Dường như, cảm thấy mình vô lý, Hội đành chấp thuận :

- Mai thì mai, nhớ đến tập đúng giờ đó.

Mọi người lục tục ra về . Còn lại Hương Duyên nhìn Hội lóng ngóng thu xếp nhạc cụ . Anh làm như không có Hương Duyên trên đời này vậy.

Hương Duyên giữ nụ cười trên môi :

- Hôm qua người ta bận, không đến được, vậy mà cũng giận hả ?

Hội vẫn lui cui dọn dẹp.

- Bây giờ người ta biết lỗi rồi . Người ta đến đây để chịu lỗi đó .

Được chưa.

-...

- Sao anh giận dai quá vậy ?

-...

- Đàn ông gì không rộng lượng gì hết.

-...

- Nè, sao không nói gì hết vậy ?

-...

- Người ta về à ?

Ra đến cửa rồi, nàng cũng không thấy Hội chạy theo giữ lại . Anh cũng ngồi đó, dường như chỉ chờ Hương Duyên biến đi mà thôi.

Hương Duyên quay trở vào :

- Anh Hội ! Có gì thì anh nói . Chứ em biết làm sao đây.

Hội vẫn giữ thái độ thính lặng, anh móc bao thuốc ra, rút một điếu gắn lên môi . Anh đốt điếu thuốc trước cặp mắt sững sờ của nàng .

Chưa bao giờ nàng thấy Hội hút thuốc.

Bất nhẫn với cử chỉ ấy, Hương Duyên chồm tới giật điếu thuốc :

- Anh Hội ! Sao anh lại hút thuốc ?

Hội cộc lốc :

- Kệ tôi.

Đang dụi điếu thuốc, Hương Duyên sững sốt vì câu nói của anh :

- Anh...

Nàng không tiếp lời được, vì nàng biết nếu mở miệng, nàng sẽ không kèm được tiếng khóc.

Hội thấy mình hơi quá đáng, nên thôi không gây gổ, nhưng giọng anh vẫn lạnh lùng :

- Tối qua... cô... em đi đâu ?

Lại chuyện tối qua, Hương Duyên định giải thích nhưng không nói được vì đang ầm ức, nghẹn ngào.

Hội nói với giọng châm chích :

- Em đi với ai cũng được . Ít ra em cũng phải báo cho thằng này biết chứ.

Hương Duyên ngớ người ra . Anh đã biết tất cả . Vậy là anh đang ghen.

Nàng nói lí nhí :

- Anh Tony, anh đã biết chuyện anh ấy rồi mà.

- Biết . Rồi sao ?

- Anh Tony mời em đi ăn . Có gì là sai đâu ?

- Ăn uống, nhảy nhót, còn bảo là không sai.

Nghe Hội kể tội cách chính xác, Hương Duyên như chết sững .

Vậy mà nàng y y anh sẽ không biết, vì anh có bao giờ đến vũ trường sang trọng ấy đâu.

Giọng Hương Duyên uất ức :

- Anh Hội ! Hôm nay anh Tony về nước . Tụi em là bạn tù thuở nhỏ, một buổi tối chia tay, không lẽ em không dành cho anh ấy được sao ? Nếu em có lòng dạ nào với anh ấy thì đâu cần gì để tới đêm qua mới đi với nhau.

Đúng ra Hương Duyên cũng có chút ân hận . Tony khẩn khoản quá . Anh xin nàng nhảy với anh một bản thôi . Lẽ ra nàng từ chối, nhưng thấy Tony tội tội làm sao, cho nên nàng xiêu lòng chiều

theo . Ai dè Hội lại biết hết.

Hội đã nguôi cơn giận . Hương Duyên giải thích cặn kẽ như thế, anh mới thấy mình ghen vô lý :

- Tại anh yêu em mới ghen . Khổ ghê !

Hương Duyên âm ức :

- Có vậy mà anh cũng ghen . Anh hỏi thẳng em nè, em sẽ trả lời thành thật cho anh biết.

- Thôi, anh xin lỗi.

- Nếu nói ghen, thì em ghen mới là đúng . Bên anh biết bao nhiêu cô gái, nào là Thanh Thủy, Diễm Hồng rồi luôn cả Hồng Cúc nữa. Hội giật thót người . Những tên mà Hương Duyên đề cập đến đều ngay tim đen cả.

- Anh nhớ không ? Chính Diễm Hồng tiết lộ cho anh biết việc ông Bình thuê người đánh lén anh . Em đã nghi ngờ Diễm Hồng, vì tình xưa mới đối tốt với anh như thế . Nhưng em có ghen đâu, em tin tưởng ở anh mà.

Càng nói, nàng càng uất ức rồi bật khóc . Hội cuống quýt đỡ dành :

- Anh biết lỗi rồi . Duyên ơi ! Đừng khóc nữa nín đi.

Hương Duyên có muốn khóc đâu, nhưng không hiểu sao trước mặt anh nàng kèm không được, nước mắt cứ tuôn trào.

Hội chỉ biết choàng vai nàng, miệng liên tục bảo :

- Nín đi em, nín đi em.

Lát sau, nàng thôi khóc, rồi cũng không thềm mở miệng.

Hội tìm cách cầu thân :

- Bộ còn giận hả ? Thôi mà, anh khổ sở rồi.

Hương Duyên quay người sang hướng khác . Hội vòng ra trước mặt nàng :

- Tại anh ngu . Ngu nè, ngu nè.

Vừa nói, anh vừa tự tát vào mặt . Suýt nữa nàng phì cười, nên vội quay mặt đi.

Hội đoán ra nàng sắp hết giận, anh lấy giọng cất tiếng hát :

"Giận tuy giận mà thương thì thương

Giận tuy giận mà... "

Hội hát đến đây, thì ngoài cửa có người hát tiếp :

- Mà thương thì thương...

Hương Duyên giật mình, đưa tay áo lau nhanh mấy giọt nước mắt, rồi bẽn lễn :

- Anh Bi ! Anh chưa về à ?

Tâm Bi bước vào, giọng đay nghiến :

- Về sao được, nghe nó nói, anh ước muốn chết.

Hội cười cười :

- Tôi nói gì anh ?

- Mà nói mà khổ, nói nghe mắc cười quá . Người khổ sở là tao nè . Sáng đến giờ mà dần vật tao biết bao.

Hội gãi gãi đầu :

- Vậy là này giờ anh nghe tất cả ?

- Đâu phải mình tao nghe . Tụi bây nói lớn, còn hơn cái loa phát thanh, ai mà không nghe.

Rồi Bi quay qua nói với Hương Duyên :

- Duyên à ! Em mà sáng mắt thì em đang xa cái thằng này ra . Nó bỏ bịch tứ tung, vậy mà tìm cách ghen ngược với em nữa . Em đừng lo ế chồng, anh sẽ giới thiệu cho . Lấy chồng Đài Loan còn sướng hơn.

Nàng và Hội nhìn nhau, hai người cười bằng ánh mắt . Tâm Bi thấy vậy, nhún vai, tỏ ý chịu thua rồi bỏ ra ngoài.

Trời đất ơi !

Trước mặt Hương Duyên là một quang cảnh hỗn độn không sao tả nổi . Căn phòng được bố trí gọn ghẽ là vậy . Thế mà bây giờ nàng không biết bắt đầu từ đâu để mà dọn dẹp.

Bỏ giỏ đồ xuống bếp, Hương Duyên đành lo bữa ăn trước, phòng khách để từ từ rồi sẽ giải quyết . Chắc chắn nàng sẽ có một ngày vất vả thay vì một buổi picnic với đám bạn.

Hội còn chạy đi giải quyết mấy hợp đồng cho ban nhạc . Ít nhất cũng phải một hai tiếng đồng hồ nữa anh mới về đến . Hôm nay Hương Duyên định trở tài nội trợ... Nàng bắt tay vào món ăn được liệt vào danh mục khoái khẩu... chắc chắn Hội sẽ hài lòng.

Bò nướng vĩ quan trọng ở cách ướp thịt sao cho thơm mới ngon .

Hành tỏi băm cho nhuyễn với sả, thêm vào chút gia vị rồi trộn chung với thịt để cho thật thấm . Đôi mắt cay xè, mặt mày đỏ như gấc, nước mắt tuôn trào, Hương Duyên mới hoàn thành được công

đoạn này.

Bò nhúng giấm có chung một kiểu nước chấm với bò nướng vĩ .
Nàng xoay ra làm mắm nêm . Ngon dở là ở chỗ này, phải có thơm, sả băm nhuyễn rồi mới pha mắm nêm.

Rau sống, chuối chát, khế chua... Hương Duyên chuẩn bị đầu vào đây cả.

Nhưng hình như có người... Đúng là có người vào nhà, một người đàn bà . Nàng vội bước lên . Chắc bà ta muốn tìm ai.

Hương Duyên gật đầu chào :

- Dì ơi, dì tìm ai.

Người đàn bà chào, đáp trả với nụ cười xã giao :

- Cô ơi . Tôi tìm nhà của ông Hội... Hình như lúc trước ông ở đây.

- Dạ, đúng nhà này của ông Hội nè . Dì tìm anh có việc gì ?

- Vậy... cô là gì ở đây ?

Hương Duyên cười thân thiện :

- Dạ, con là bạn . Bạn gái của anh.

- Vậy tôi vào nhà được không cô ?

Hương Duyên mới cảm thấy mình sơ xuất, nàng đơn đáp :

- Dạ, dì vào đi . Dì đợi được không ? Chút xíu nữa anh Hội về tới.

- Cảm ơn cô . Tôi đợi được.

Hương Duyên mang ghế đến, nhưng bà ta không ngồi, cặp mắt bà không ngớt quan sát căn phòng . Bằng cái nhìn soi mói, bà xăm soi mọi chỗ.

Bây giờ nàng ân hận vì đã để bà vào nhà . Lúc này chuyện cảnh giác thường ngày vẫn xảy ra . Hương Duyên e dè và chợt nghĩ đến cái điện thoại còn để trong túi xách . Mà hiện giờ túi xách đó đang để trên bàn sát bên bà ta.

- Dì uống nước đi dì.

- Cảm ơn . Tôi không khát.

Không dám rời bà ta, Hương Duyên tìm chuyện sắp xếp, thu dọn phòng khách . Mắt nàng luôn để ý từng cử chỉ của bà.

May mà Hội để căn phòng quá bừa bộn . Hương Duyên đủ chuyện để dọn dẹp, và lòng thầm mong Hội mau mau về tới.

Lát sau, nàng thở ra nhẹ nhõm khi bà ta chịu ngồi yên một chỗ.

Bước chân quen ngoài hành lang làm Hương Duyên mừng khắp

khởi.

- Anh Hội ! Có khách nè.

- Khách à ? Ai vậy kìa ?

Hương Duyên không tiện nói nhiều, làm mặt nghiêm trọng chỉ tay vào nhà.

- Má ! Má lên hỏi nào vậy ?

- Cũng mới lên tới thôi.

Người đàn bà mà Hội gọi là má lại nở nụ cười . Cũng cái cười mà vừa rồi Hương Duyên cảm thấy dễ sợ, bây giờ sao hiền từ đến thế. Nàng gật đầu chào như cái máy, trong khi Hội lúng túng giới thiệu :

- Má à ! Hương Duyên là bạn con đó má.

- Tên là Hương Duyên à ?

Hương Duyên cười để xác nhận, nàng thúc tay, ý bảo Hội nói thay.

- Dạ . Sao má không rửa mặt, rồi nghỉ cho khỏe má.

Mẹ anh cười ý tứ, mắt nhìn cô bạn gái của anh :

- Má đâu dám, cô bạn con theo canh chừng má dữ lắm.

Hương Duyên lè lưỡi rụt đầu :

- Dạ... con đâu biết dì... bác... bác là má anh Hội . Con xin lỗi.

Bà lại cười, đầu bà lắc nhẹ nhẹ . Hương Duyên lúc này thấy bà dễ mến làm sao . Một người mẹ phúc hậu, nhân từ.

Hội lảng xảng cất đồ đạc của bà, rồi nói với vẻ trách móc :

- Má lên làm chi cho mệt vậy . Con định thứ bảy này về thăm má.

- Má nóng ruột quá, ba bốn tháng rồi, con có về nhà đâu, điện thoại cũng không gặp nữa.

Hội cười ngượng ngập :

- Tại vì lúc này con... bận việc nhiều quá.

- Má biết rồi . Chỉ từ nãy đến giờ má đủ hiểu là con má bận lắm.

Được bà mẹ đồng tình, Hội nhẹ nhõm cả người . Chỉ có Hương Duyên mới nhận ra ánh mắt đầy ngụ ý của bà hướng về nàng.

Bà nói thế nhưng không có ác ý . Mà trái lại, bà thấy có thiện cảm với con bé Hương Duyên này . Lúc nãy chứng kiến Hương Duyên dọn dẹp, bà nhận ra là tuy có vụng về, nhưng con bé có đức tính ngăn nắp chu đáo.

Hội đến bên bà :

- Má à ! Nếu má không đói lắm thì chờ tụi con làm cơm ăn.
- Má chưa đói đâu . Mà tụi con tính làm gì vậy ?
- Duyên ơi ! Má anh hỏi ăn món gì kìa ?

Hương Duyên bẽn lẽn :

- Dạ, thưa bác, con định làm bò nhúng giấm, với bò nướng vĩ . Có hai món thôi à.

Nghe nói đến bò, Hội nhăn mặt nhưng không ngăn kịp . Đúng như anh dự đoán, má anh không hài lòng :

- Sao lại là bò . Hội à ! Con ăn bò đâu có được.

Hội hấp tấp :

- Dạ, con ăn được chút chút, không sao đâu má.

Hương Duyên ngạc nhiên :

- Bộ anh lại dị ứng với thịt bò à.

Hội gật đầu, mắt lăm lét nhìn bà má.

Hương Duyên tự trách :

- Sao em ngu quá ? Không chịu hỏi anh trước . Ba em cũng vậy, cũng dị ứng với thịt bò . Nhưng ăn ít thì không có vấn đề gì.

Sợ bạn gái của con buồn, bà nói giọng dịu lại :

- Ồ, ăn ít thôi . Để coi má phụ cho một tay . Cái này làm gì đây ?

Bà hỏi, tay chỉ vào đĩa thịt đã ướp sẵn.

Hương Duyên mau mắn :

- Dạ, thịt này con ướp rồi để nướng đó bác.
- Vậy à ?

Bà hỏi với ý ngạc nhiên . Thịt bò nướng mà thái theo thớ thịt như vậy chắc là dày lắm đây . Bà nhìn Hương Duyên cười, vì bà đã đoán được khả năng nội trợ của con bé.

- Để bác chỉ cho con làm.

Tay bà thoăn thoắt, lóc mớ thịt bày nhầy, rồi vừa làm vừa giảng giải cho Hương Duyên bài học làm dâu vỡ lòng . Chốc chốc nàng thè lưỡi rồi lén nhìn Hội cười ngượng ngượng . Theo sự chỉ dẫn của bà, Hương Duyên lấy mỡ nước phi tỏi cho thơm rồi thoa lên từng miếng thịt . Nhìn những cuộn thịt được lụi thành xâu trông thật bắt mắt.

- Rồi . Bây giờ con đem nướng đi . Nhớ lâu lâu thoa lên chút bơ cho thơm.

Tiếng Hội vang lên :

- Cái gì đây vậy em ?

- Ô, chuối chát đấy, ăn món này mà không có chuối chát sẽ mất ngon.

- Nhưng hình như nó hơi bị đen, phải không em.

- Dạ, em không biết nữa, hồi này nó trắng lắm.

Mẹ của Hội lại lắc đầu :

- Tại hồi con cắt móng, con không ngâm vào nước có chút chanh, nên nó thâm lại như vậy đó.

Hương Duyên một lần nữa đỏ mặt :

- Vậy hả bác ? Con đâu có biết . Bây giờ làm sao đây bác ?

- Làm lại cái khác, tốn công một chút mà.

Bồng dung bà nảy ra một ý :

- Hội à ! Chợ gần đây không ? Con mua thêm miếng gà đi, nửa con thôi . Về má làm cho mà ăn.

- Thôi má ơi . Bao nhiêu đây sợ ăn không hết nữa.

- Đó, lại giở giọng làm biếng ra . Coi con kia, chỗ con ở bê bối hết sức . Thôi, đi mua đi . Con đâu được ăn nhiều thịt bò, không nhớ hả ?

Hội chịu phép, đành dạ thật to rồi ra đường . Còn lại hai người, bà vừa chỉ về cách pha chế nước giấm, cách làm mắm nêm . Nhân đó, bà tìm cách hỏi han về gia đình, việc ăn học của Hương Duyên .
Càng tìm hiểu, bà càng hài lòng về nàng . Điều mấu chốt là bà rất vui vì sự quan tâm của con bé với Hội con bà . Trong câu chuyện thân mật, Hương Duyên luôn tìm dịp để biết thêm về tính cách, sở thích của Hội.

Cô gái nói về gia đình mình cách tự hào mà không khoe khoang .
Ba cô là giám đốc một doanh nghiệp, nhưng có một cuộc sống rất là tình người . Vậy mà khi nói về Hội, con bé tỏ ý kính nể, thần phục Hội . Nếu con bé chịu về làm dâu nhà bà, thì đó là hạnh phúc không chỉ riêng cho Hội, mà còn là phúc đức gia đình bà.

Hội về đến . Trong lúc Hương Duyên dọn bữa . Bà hỏi con :

- Hội à ! Con hút thuốc nhiều vậy à ?

Hội đáp ứng, nhìn thấy trên tay của má anh, một lon đầy ắp tàn thuốc.

- Con đâu có hút.
- Không phải con . Vậy thì cái này của Duyên, bạn con à ?
Nghe nói vậy, Hương Duyên hoảng hốt nhìn Hội.
- Má ơi ! Không phải vậy . Hương Duyên đâu có ở đây, và bạn con không biết hút.
- Chỗ đó là con hút . Mấy đêm rồi con khó ngủ, thức soạn mấy bản nhạc, cho nên con hút mấy điếu cho tỉnh táo.
- Bao nhiêu đây mà con nói là mấy điếu . Cháu Duyên à ! Con nhắc nhở nó giùm bác, chứ hút như vậy có hại lắm.

Hương Duyên gật đầu lễ phép :

- Dạ, thưa bác yên tâm . Anh Hội không có hút thuốc . Nãy giờ con cũng đang tìm hiểu tại sao anh lại hút như vậy.
- Nhớ đó nghe... Thôi, bây giờ ăn cơm đi . Cháu coi chừng, đừng để lửa than lớn quá . Hội mang nồi giấm lên đi, vài phút nữa mình ngồi bàn được rồi.

Lần đầu tiên gặp mặt bà mẹ của Hội, Hương Duyên cảm thấy thân thiết, chứ không phải bị gò bó sợ sệt . Thái độ của bà rất gần gũi và hiền hòa .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 20

Không gì khó chịu cho bằng sự chờ đợi . Hương Duyên hết đứng rồi lại ngồi . Nàng không biết phải làm gì cho thời gian qua mau. Truyền hình đang phát bộ phim hàng động đầy kịch tính cũng không lôi cuốn được sự chú ý của nàng . Mấy đĩa compact mà nàng ưa thích, lúc này nghe nó nhạt nhẽo làm sao . Giờ này, lẽ ra ba nàng đã về tới.

Ông Phúc cuối cùng cũng về đến nhà . Hương Duyên đón ông tận cửa.

- Vui không ba ?
- Chà, mệt quá ! Nhưng vui mà hay lắm . Cái ban nhạc của nó chơi

hấp dẫn và sinh động lắm . Ba không ngờ đó.

- Con nói rồi mà . Còn mấy ông quan khách, họ phê bình sao ba ?
Nhìn con gái đang hào hứng, ông Phúc cũng vui lây :

- Coi, con ba tính không cho ba vào nhà sao vậy ? Từ từ rồi ba kể cho nghe.

Bị cha châm chọc, Hương Duyên đỏ mặt :

- Tại ba chưa vào nhà chứ bộ.

Ông Phúc ngồi xuống bộ salon, sau khi cởi chiếc áo veste . Hương Duyên đón lấy áo, nhưng chưa chịu mang vào trong.

Không muốn con đợi lâu, ông Phúc thuật lại buổi liên hoan ban này . Đến đoạn mọi người bị ban nhạc lôi cuốn vỗ tay theo nhịp, ông kể rất hào hứng :

- Trời ơi ! Nếu con có mặt ở đó, chắc con sẽ tự hào với cái ban nhạc "Lãng Du" của con . Ai ai cũng đều khen ba tổ chức khéo .
Thật là mát mặt.

- Uổng quá ba hén . Con nghe kể mà nôn nao.

- Ai biết . Tại con cứ giấu nó chỉ cho mệt . Con nên nhớ là tình yêu phải xây dựng trên nền tảng của sự chân thật.

Hương Duyên ngắm soi chiếc áo trên tay :

- Mấy lần con cũng định nói chứ . Nhưng không hiểu sao con linh cảm có gì đó không hay . Con không biết con sợ cái gì.

Ông Phúc ôn tồn phân tích :

- Sợ nó tự ái, sợ nó mặc cảm, hay sợ nó bảo rằng con không thật tâm ? Mấy điều đó có thể xảy ra nếu như tụi con không yêu nhau thật lòng . Tình yêu mà khi đã gắn bó với nhau rồi mọi trở ngại đều vượt qua tất cả.

- Vậy bây giờ con phải làm sao, ba ?

- Thì cứ nói cho nó biết . Không lẽ nó dám ăn thịt con gái của ba.

- Ba này, con hỏi thật mà...

- Ồ, thì ba cũng nói thật.

Mắt nàng vụt sáng lên :

- Hay là con mời anh đến nhà . Gặp ba anh sẽ bất ngờ, rồi ba tiếp chuyện giùm con.

- À, à ! Con đừng khôn thế . Chuyện con mà đùn đẩy cho ba à.

Hương Duyên vẫn tỉnh bơ :

- Ba cứ nói chuyện với ảnh . Ba làm sao thì làm, chứ má của ảnh hả, đối với con tốt lắm . Ba biết không ? Bà dịu dàng và hiền ời là hiền vậy đó.

Ông Phúc xua tay :

- Biết rồi, biết rồi . Cả tuần lễ nay, nghe con ca tụng bà mẹ chồng, mà ba cũng muốn thương bà ấy luôn.

Nàng bẽn lễn :

- Ba thiệt à.

- Ba cứ tưởng sau khi con chồng bà Minh dữ dội, chắc không ai quyến rũ con được . Ai dè cái thằng Hội mê hoặc con, rồi đến mẹ nó cũng dụ dỗ mất con gái của ba.

Hương Duyên gân cổ chống chế :

- Nhưng con vẫn còn là con ba chứ.

- Thì còn, nhưng còn có một nửa thôi . May mà ba không ngăn cản con, nếu không, chắc là đã mất con rồi.

Biết là cha mình nói đùa . Nhưng Hương Duyên nhớ lại cái hôm tính bỏ nhà đi, nàng cảm thấy ân hận . Chắc ông cũng đoán được ít nhiều, nhưng tình thương của người cha càng về sau, Hương Duyên càng cảm thấy sâu đậm.

Hôm nay, sau đêm diễn, Hội sẽ cho toàn ban "Lãng Du" liên hoan . Số tiền bồi dưỡng của công ty Vạn Phúc là một phần thưởng bất ngờ . Anh dắt xe ra đến đường với tâm trạng háo hức . Bất ngờ, anh chạm mặt Diễm Hồng . Nàng đứng bên kia đường và nhìn anh đăm đăm, có cái gì buồn buồn vương trên ánh mắt . Hội động lòng cho xe chạy vòng đến với nàng :

- Diễm Hồng ! Em đi đâu vậy ?

Câu trả lời là đôi mắt long lanh ngấn lệ, Hội vội đề nghị :

- Anh mời em uống nước nghe ?

Nói rồi, Hội cảm thấy hối hận, sắp tới giờ rồi . Diễm Hồng không đáp nhưng cũng không chối từ . Hội đành nổ máy xe và nói như ra lệnh :

- Em lên xe đi.

Ngồi sau lưng anh, Diễm Hồng bồi hồi xúc động . Những kỷ niệm đẹp ngày xưa bỗng hiện lên . Nàng đã đánh mất tất cả để chạy theo vinh quang hào nhoáng . Bây giờ, lúc buồn khổ nhất, nàng lại được

ngồi sau anh . Mặc dù với tư cách khác, nhưng Diễm Hồng thấy an ủi phần nào.

Cũng quán cà phê sân vườn ngày xưa, cũng góc tối hẹn hò kỷ niệm, Diễm Hồng ngồi lặng yên để lòng bùi ngùi nhớ tiếc . Hội vừa vào trong điện thoại cho ban nhạc đề cáo lỗi . Anh không thể bỏ mặc Diễm Hồng trong lúc này.

Tuy tình cảm giữa hai người đã đổi khác . Nhưng anh vẫn phải có trách nhiệm với Diễm Hồng, khi nào có thể được . Bây giờ không còn thương yêu, nhưng Diễm Hồng đã từng mang sự trong trắng cho anh.

Ngụm cà phê đen giúp Diễm Hồng tỉnh táo :

- Hắn đối xử với em quá tệ bạc . Em chỉ là món đồ chơi trong tay hắn.

Hội nghe mà không dám có ý kiến . Đó là chuyện tình cảm riêng tư . Anh làm như đang thưởng thức vị cay nồng hòa lẫn vị chua trong ly chanh Rhum.

- Hắn tôi bại đến mức đưa cả hai con vũ nữ vào phòng em làm chuyện xấu . Bất ngờ em về đến, vậy mà hắn tỉnh bơ cười vào mặt em.

Hội nóng ran mặt :

- Có chuyện đó à ?

- Em la hét, chửi bới mặc em . Mãi đến khi một trong hai đứa thách thức em, hắn mới chịu mở miệng.

- Bọn họ không mắc cỡ à ?

- Mắc cỡ gì cái loại gái ấy . Nó hỏi ngược lại em là cái gì trong nhà này . Em ngớ người ra... em chẳng là gì cả... em cũng là loại gái bao mà.

Diễm Hồng nắc lên ghen ngào :

- Cái giá của em phải trả sao mà nặng nề quá.

Hội an ủi :

- Diễm Hồng ! Đời không bao giờ để mình khổ hoài đâu.

- Anh biết không ? Lúc hắn đuổi hai đứa nó đi, bọn nó còn châm chọc em bằng những câu thô bỉ . Rồi hắn cũng lẳng lặng đánh quần đánh áo bỏ đi, không một lời xin lỗi . Từ hôm qua, em sống trong cảm giác tội nhục . Hắn coi em như một loại gái làng chơi...

Diễm Hồng uất ức, nàng bắt đầu khóc rầm rức . Gặp được Hội trong khung cảnh này, nàng trút hết mọi niềm tâm sự . Nàng khóc vì được an ủi . Phần Hội, Hội nghe cổ họng mình mặn đắng :

- Vậy thì em còn dính líu với nó làm gì ?

- Em còn nghĩ lại... Anh Hội ! Ít ra em phải đòi quyền lợi cho em . Em đâu dễ dàng ra đi với hai bàn tay không.

Câu nói của Diễm Hồng đầy ắp căm thù . Hội định khuyên Diễm Hồng bỏ ý định ấy, nhưng anh biết chẳng ăn thua, nên thôi.

- Hắn ta làm ăn lúc này khá không ?

Diễm Hồng cười khẩy :

- Khá chớ sao không . Hắn đã chuyển qua kinh doanh nhà hàng cao cấp, làm sao mà không khá . Kinh doanh bằng đĩa chỉ là hình thức thôi.

Tiết lộ của Diễm Hồng làm Hội sững sờ . Mà cũng phải . Bình là một kẻ hám lợi . Ngày trước cộng tác với hắn, Hội đã phản đối cái lối ca nhạc phản nghệ thuật của hắn . Lúc đó, loại nhạc sến đang thịnh hành, hắn ưu tiên cho các loại nhạc hái ra tiền ấy . Đến khi nhạc trẻ lên ngôi, hắn bắt đầu bị thất thu . Thế là hắn quay ra phản bác đủ thứ, thậm chí còn lên báo chỉ trích thậm tệ . Nào là ca từ dễ dãi, giai điệu ngoại lai, đánh động vào thị hiếu thấp hèn của người nghe . Cuối cùng vì đồng tiền, hắn lại lao vào sản xuất các loại nhạc mà hắn cho là thấp hèn ấy.

Hội buông thông một câu :

- Đó là một kẻ cơ hội, ăn bám.

Diễm Hồng nhìn anh, cặp mắt lúc này ráo hoảnh :

- Anh nói sao mà y như hắn.

-...

- Hắn cũng từng nói anh là một thằng cơ hội chủ nghĩa, chứ không có tài cán gì.

Hội nghe nói lòng bùng cả hai lỗ tai, nhịp tim như đập nhanh hơn :

- Nó nói với em như vậy, em cũng tin lời hắn à ?

Diễm Hồng liếc nhanh rồi cúi xuống nói lí nhí :

- Hắn nói anh nhờ tán tỉnh con gái của công ty Vạn Phúc mà lên.

Hội ú ớ :

- Nó dám nói vậy ? Hắn hoàn toàn dựng chuyện, đặt điều để nói

xấu anh.

Nhưng Hội khó chịu với ánh mắt len lén của Diễm Hồng . Nàng quay mặt đi :

- Em biết, anh yêu cô Duyên thật lòng, chứ không vì gia tài của ba cô ấy . Duyên xứng đáng với tình yêu của anh.

Nghe nói thế, Hội sững người . Hương Duyên nguyên ư ? Nàng là con của ông Phúc ư ? Những tia nhìn không mạnh dạn của Diễm Hồng xác định được những nghi vấn trong anh . Hèn gì công ty Vạn Phúc dành nhiều điều kiện thuận lợi cho anh...

Anh giấu biến những luồng tư tưởng trái ngược, cố không để lộ cho Diễm Hồng biết.

- Đúng . Anh yêu Hương Duyên nguyên là vì Duyên yêu anh.

Hội an ủi Diễm Hồng vài câu chiếu lệ, rồi dường như không còn nghe được gì nữa, tâm tư anh đang rối loạn . Đúng là Hương Duyên nguyên giấu anh, không cho anh đến nhà . Tối hôm qua cũng viện cớ soạn bài thi cử, nàng từ chối tham dự lễ mừng ISO9002 của công ty . Rõ ràng nàng sợ bị lộ thân thế.

Tại sao Hương Duyên phải làm vậy ?

Thái độ của Hội biến đổi hẳn . Diễm Hồng nhìn anh rõ rệt . Trong lúc lơ lửng, nàng xúc phạm đến lòng tự trọng của anh ? Vì nghĩ như thế nên nàng tìm lời với mục đích gợi chuyện :

- Qua nay em buồn quá, không ăn uống gì được, hay là anh đưa em đi ăn đi.

Hội không buồn nhìn lại nàng :

- Ăn ? Đi, anh cũng nghe đói nữa.

Lúc này Hội muốn làm bất cứ điều gì, miễn là khuấy khỏa nổi lòng.

Nhưng cả hai uống nhiều hơn ăn . Diễm Hồng chỉ biết buông thả còn Hội thì đang tức tối . Hai người liên tục chuốc rượu cho nhau . Khung cảnh hỗn độn chung quanh . Tiếng cười đùa hòa lẫn trong loại nhạc kích động của vũ trường như động viên cả hai vui đầu trong cơn say sưa.

Lúc Hội đưa Diễm Hồng về nhà, nàng nói như mời mọc :

- Anh vào nhà nghỉ cho khỏe, rồi về cũng được mà.

Hội thắng được lòng ham muốn.

- Anh về được mà . Không sao đâu.

Nghĩ là Hội sợ Bình, Diễm Hồng nói vội vã :

- Hắn ta đi Vũng Tàu rồi, hai ba ngày nữa mới về.

Bị hiểu lầm, Hội càng dễ dàng thoát khỏi đam mê :

- Em vào nghỉ đi . Có chuyện gì, em cứ đến anh . Anh về đây.

Chiếc 67 lồng lên, lao vút về phía trước . Từng đợt gió mát giúp Hội tỉnh táo.

Hình ảnh Diễm Hồng buồn bã không làm anh quên đi điều nghi vấn trong lòng . Hương Duyên luôn là vậy sao ? Nàng như là bài toán hóc búa, buộc anh phải tìm lời giải.

Về đến nhà, Hội hơi bất ngờ khi thấy Hương Duyên đang chờ sẵn.

- Anh đi đâu về khuya quá ?

Hội lầm lì bước vào . Mùi rượu nồng nặc, mùi thuốc lá khét lẹt, gương mặt đỏ lừ của Hội là câu trả lời đầy đủ cho câu hỏi của nàng.

Hội vắt áo lên thành giường :

- Khuya rồi, em đến đây làm chi ?

Anh cũng không hiểu sao lại nói vậy . Đã dự tính rồi, anh sẽ làm như không biết gì, sẽ giữ thái độ bình thường với Hương Duyên . Để xem chừng nào nàng mới chịu tiết lộ thân thế . Tội gì mà dẫn vất cho mệt.

Hương Duyên dịu dàng :

- Anh rửa mặt cho khỏe . Chiều giờ mọi người thắc mắc không biết anh bận việc gì . Em cũng vậy nữa.

Hội mệt mỏi đứng lên :

- Ô ! Anh có chút chuyện mà.

- Bây giờ em yên tâm rồi . Anh về rồi thì thôi, lát nữa em về.

Hội rửa mặt tỉnh táo . Nhưng lượng rượu trong người bắt đầu công phạt, đầu nhức như búa bổ.

Hương Duyên máng chiếc áo Hội vừa quăng ra lên móc áo . Nàng lượm mấy tờ giấy từ túi áo rơi ra . Tên vũ trường trên hóa đơn tính tiền làm nàng cau mày :

- Anh đi ăn tiệc ở đâu vậy ?

Không muốn nói láo, nhưng không tiện phải nói thật, Hội tránh né

:

- Anh uống rượu hôm nay hơi quá chén, mệt ghê nơi.

Hương Duyên không phản ứng gì, nhìn anh lom lom.

Hội bồi rồi :

- Khuya rồi, anh cần nghỉ mệt.

- Thì anh nằm nghỉ đi.

Hội khó chịu, anh sợ Hương Duyên hỏi tới chuyện ăn nhậu . Vậy mà... nàng chưa chịu về.

Hội uể oải đứng dậy . Thò tay vào móc áo lấy chiếc áo khác rồi chệnh choạng ra cửa.

Hương Duyên vội chạy theo, níu tay Hội kéo lại :

- Anh đi đâu giờ này ?

Hội lắc đầu thở ra một nhọc :

- Em không chịu về, thì anh phải đi chỗ khác . Uống nữa.

Hương Duyên nắm cứng tay anh, nàng gần như đu cả người để kéo anh vào trong.

- Anh không đi đâu cả.

Làm sao mà nàng ngăn cản được Hội, có điều Hội đâu có ý bỏ đi.

Vừa đưa được Hội vào nhà, Hương Duyên nhanh tay đóng cửa, rút luôn chìa khóa ra đặt lên bàn :

- Anh nằm nghỉ đi.

Hội ngã vật lên giường, kéo theo Hương Duyên chúi người vào anh.

Mùi hương nồng nàn thoảng qua làm Hội ngất ngây . Mọi thắc mắc, nghi ngờ bỗng dưng tan biến . Bây giờ bên anh là một Hương Duyên khả ái . Thuận tay Hội ôm choàng lấy tấm thân đầy sức sống . Nàng run rẩy trong tay anh, giấu mặt vào ngực anh.

Hội quyết định nâng mặt nàng lên, đặt vùi nụ hôn cuồng nhiệt lên đôi môi dịu ngọt . Hương Duyên run lên trong vòng tay rắn chắc, tim nàng dồn dập với hơi thở nhanh . Căn phòng chao đảo, một chút kháng cự cuối cùng cũng bị Hội hóa giải, nàng hoàn toàn bị khuất phục.

oOo

Đầu óc Hội tỉnh táo pha lẫn sợ hãi . Hành động của anh vừa rồi là chuyện thường tình với Diễm Hồng . Nhưng với Hương

Duyên duyên chắc chắn không phải vậy.

Hương Duyên nằm cạnh anh, đôi mắt mở to như đang suy tính điều gì.

Hội thì thảo :

- Anh yêu em, yêu nhiều lắm.

Hương Duyên gật nhẹ nhẹ cho anh biết là nàng hiểu . Nhưng Hội cảm thấy bất an :

- Duyên ! Anh muốn cưới em.

Gương mặt Duyên không biểu lộ điều gì . Nụ cười của nàng bây giờ vừa buồn, vừa gượng gạo . Hội không thể nào biết được những gì đang ở trong tâm tưởng của nàng . Anh cố gọi thêm một đôi câu, nhưng cũng chỉ được cái cười nhẹ ấy, đành trối dậy :

- Anh đi tắm.

Rồi quay đi, vì Hội biết chắc cũng là cái gật đồng tình của nàng và chỉ có vậy thôi.

Lúc bước trở ra, Hương Duyên đã y phục chỉnh tề :

- Em về à ?

Nàng gật đầu với cái cười gượng gạo :

- Anh đưa em về, được không em ? - Hội đề nghị.

- Em về một mình được rồi.

Bây giờ Hội mới nghe được tiếng nói của Hương Duyên, giọng nàng khản đặc . Hội bước lại gần tính hôn từ biệt, nhưng Hương Duyên khéo léo quay người mở cửa . Nàng đi chậm chậm nhưng dứt khoát, không một lần quay lại, dáng đi nàng cũng toát lên vẻ buồn bã.

Nàng về, quên cả dự định mời Hội đến nhà . Đúng ra là nàng chưa muốn nói trong lúc này.

Tâm hồn trống trải.

Đó là những gì Hương Duyên có thể cảm nhận được trong giờ phút này . Chung quanh đây hầu như êm ả vắng vẻ . Căn phòng thân thương bỗng trở nên xa lạ . Nàng nằm buông thả trên giường, cố nhớ những gì vừa diễn ra tại nhà Hội . Lẽ ra nàng sẽ có được một tình yêu gắn bó hơn, gần gũi hơn sau khi trao hết cho nhau . Thế nhưng cái giới hạn mong manh bị vượt qua chỉ để lại sự hụt hẫng lạ thường . Nàng hầu như không tin tình yêu vẫn còn đẹp, anh vẫn

còn yêu nàng và chính nàng còn bị cuốn hút bởi tình yêu ấy. Cha nàng giờ này chưa về . Nàng cần một người nào đó trong lúc này . Nhưng rồi nàng lại thấy không gặp ông trong đêm nay cũng hay . Một tâm hồn rung động vì những chuyện gì vừa xảy đến pha lẫn một tâm trạng trống vắng.

Đối với Hương Duyên có lẽ cái không đạt được mới là điều người ta luôn ước muốn.

Không hiểu được mình, Hương Duyên lục lọi trong tâm tưởng một người nào đó có thể giúp nàng . May mắn thay, khuôn mặt dễ mến của chị Hồng Cúc như một lời giải đáp hay nhất đang xuất hiện.

Hương Duyên như được giải thoát khi nghĩ ra một giải pháp : Hồng Cúc .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 21

Có trời mới biết nhờ đâu Hội chịu đựng được ba ngày khủng khiếp ấy . Anh như điên lên vì sự im lặng của Hương Duyên, không đến với anh, không một lời nhắn gửi, cũng không thêm giải thích .

Ngay sau đêm ấy, Hội thấy cuộc sống thật đẹp . Anh muốn hét to lên cho mọi người biết là anh đang hạnh phúc . Hạnh phúc ấy thật lớn lao mà ở trong tầm tay, khác hẳn lúc anh còn gắn bó với Diễm Hồng, chuỗi ngày tiếp theo là nghĩa vụ của người này với người kia . Còn đối với Hương Duyên thì bây giờ anh không thể nào sống thiếu nàng . Hương Duyên là hơi thở, là một phần cuộc sống anh . Nàng ban tặng cho anh một nguồn sống mới tuyệt diệu.

Hội mong chờ sự xuất hiện của Hương Duyên, từng giây phút chậm chậm trôi qua . Đêm sau, Hội chiêu đãi toàn ban nhạc mà mãi thấp thỏm . Tại sao nàng chưa đến ? Và rồi khi chắc chắn Hương Duyên không đến, Hội hoang mang đến cực độ . Có thể nàng đánh giá anh như một tên mượn gió bẻ măng . Còn lại mình anh với Tâm Bi, Hội tiết lộ mối quan hệ cha con giữa Hương

Duyên và ông Tổng giám đốc công ty Vạn Phúc . Thoạt nghe, Tâm Bi ngạc nhiên . Kế đến, anh vui vẻ :

- Vậy là may hên rồi . Ban nhạc của mình chắc chắn sẽ được đầu tư từ A đến Z.

- Nhưng tôi không hiểu tại sao Hương Duyên lại giấu tôi chuyện đó.

Từng trải như Tâm Bi cũng bị bất ngờ trước vấn đề Hội nêu lên :

- Thôi, tao hiểu rồi . Duyên không tin mày . Nếu mày biết Duyên là con ngài Tổng giám đốc, mày sẽ tấn công Duyên ráo riết, và lúc đó mày yêu tiền, chứ không phải là tình yêu chân thật.

Phân tích của Tâm Bi có vẻ hữu lý, Hội cảm thấy có sức thuyết phục.

- Vậy Duyên chưa tin tôi ?

- Tao chắc chắn như vậy . Tâm lý con gái nhà giàu mà.

Thiếu chút nữa Hội cười vào mũi Tâm Bi . Không tin mà Hương Duyên đã trao cho anh cái quý giá nhất của đời con gái.

Hôm sau, Hội tâm sự với Hồng Cúc . Chủ quán Cafeteria tin ngay :

- Em đoán đúng mà . Hương Duyên có phong thái của con nhà giàu . Nhưng điều bất ngờ là cô nàng chính là con gái của công ty mà anh chọn làm đối tác.

Hội cũng nêu thắc mắc về sự kín tiếng của Hương Duyên . Hồng Cúc cười :

- Anh không biết sao ?

- Biết gì ?

- Cô nàng yêu anh lắm lắm . Nàng sợ mất anh, vì đề nguyên như thế thì cô nàng còn anh . Còn nói ra thì chưa chắc đã tốt hơn, có khi lại phản tác dụng nếu như anh có mặc cảm chuyện giàu nghèo. Đàn bà sao phức tạp thế ? Nghe Hồng Cúc nói tình nói lý, Hội thông cảm được nỗi niềm của Hương Duyên . Nhưng nếu yêu với tấm chân tình thì tại sao lại sợ, lại mặc cảm . Sao Hương Duyên coi anh thấp quá ? Lúc vừa nghe Diễm Hồng nói về sự thật của nàng, Hội giận là giận Hương Duyên không thật với anh, chứ có ý gì khác đâu.

Thấy Hội tàn nhẫn, Hồng Cúc tìm cách trấn an anh :

- Yên trí đi . Lát nữa cô bé có đến, em sẽ dò ý cho . Có thể cô nàng

cũng cần đến em nữa đây . Rồi đâu cũng vào đó hết mà.
Thế rồi, Hương Duyên cũng không đến . Hồng Cúc ngạc nhiên nhìn Hội như dò hỏi . Trong khi đó, Hội đứng ngồi không yên :
- Chắc Hương Duyên bận, mai thế nào cũng đến . Hồng Cúc nhớ điều tra giùm nghe.

- Anh phải thưởng công đó...

Thưởng công ? Không chỉ có thế đâu, Hội sẽ mang ơn suốt đời nữa kìa . Vì Hương Duyên bây giờ là lẽ sống của Hội . Anh cười chứ không nói ra . Nhưng Hồng Cúc thấy được nét rạng rỡ trong mắt Hội, nàng nghe nhói đau trong lòng . Đối với Hồng Cúc, cô đơn là người bạn đồng hành dai dẳng nhất . Nàng hy vọng một phép lạ nào đó ban phát cho nàng một tình yêu, dù là nhỏ nhoi của Hội.
Cuộc đời của Hồng Cúc toàn là đắng cay, tủi nhục . Thậm chí trong lúc này đây, Hồng Cúc sở hữu một Cafeteria lộng lẫy, coi như là một sự đền bù cho cái tủi nhục đắng cay ấy . Nàng phải làm bé cho một lão người Hoa giàu sụ, nếu không cuộc đời nàng hoàn toàn tăm tối trong nhà chứa . Lão ta chết đi, Hồng Cúc được giải thoát . Thế nhưng con trai lão, vài ba lần đến để đòi nàng chia của cải . Hồng Cúc quyết liệt chống đối, tình cờ Hội chứng kiến và ra tay cứu giúp . Hội trở thành lá chắn và là người bảo vệ cho nàng . Lớn hơn Hội hai tuổi, nhưng Hồng Cúc luôn cảm thấy mình cần sự chở che của Hội . Từ đó, nàng vừa hy vọng, vừa ước muốn đền đáp như một người tình, hay một người ở trung thành . Nhưng Hội luôn giữ khoảng cách, anh cư xử với tư cách quân tử khiến Hồng Cúc không dám.

Hội đâu phải không hay, không biết . Nhưng lúc này anh đắm chìm trong hạnh phúc, cho nên vô tình anh xúc phạm đến tình ý của Hồng Cúc.

Ngày thứ ba khắc khoải, Hội sốt ruột, lòng anh như lửa đốt . Hương Duyên vẫn im hơi lặng tiếng . Đến nhà nàng, anh không dám, lỡ như gặp ông Phúc, cha nàng... Hội không ngại giáp mặt cha nàng, nhưng sợ rằng làm điều gì đã sai với dự định của Hương Duyên . Nàng chưa muốn tiết lộ thân thế hẳn là có nguyên do, Hội sợ làm hỏng cái nguyên do ấy . Nhưng chờ đợi theo kiểu này là quá sức chịu đựng của anh . Hội tự hứa với lòng khi gặp lại Hương

Duyên, anh sẽ hết sức trân trọng, giữ gìn . Hành động đêm ấy là một xúc phạm với tình yêu trong trắng ngây thơ mà anh đang được hưởng.

Hội quyết định sẽ đến nhà nàng, nếu như ngày hôm nay nàng không xuất hiện.

oOo

Hương Duyên xuất hiện một cách bất ngờ . Quán còn đang vắng khách vì còn lâu mới đến giờ diễn . Hồng Cúc mừng rỡ đón tiếp Hương Duyên . Cô bé thật ấn tượng trong trang phục thanh lịch, quần Jeans đen mạnh mẽ, áo khoác trang nhã được gài hờ hững bằng dây, để lộ ra áo pull bên trong cùng một tông màu nhưng sáng hơn.

- Trời ơi ! Hương Duyên ! Hôm nay em đẹp mê hồn . Vào đây đi. Hương Duyên nhoẻn miệng cười, một nụ cười duyên dáng trên khuôn mặt được trang điểm cẩn thận . Hồng Cúc chú ý đến đường kẻ mi mắt thanh mảnh, vùng mắt dường như chỉ chải sơ mascara, vậy mà toát lên được nét thanh tú của gương mặt.

- Máy ngày nay, sao em không đến ? Em có biết là người ta điều đứng vì em hay không ?

Hương Duyên lại cười, và chỉ có vậy . Máy ngày trở lại, nàng sợ phải giáp mặt Hội, lại bực bội vì sao anh không đến . Bây giờ nàng tìm gặp H Cúc trước khi đối mặt với Hội.

Giọng Hương Duyên nhỏ nhẹ :

- Em mà ai thêm đề ý.

Đã từng trải, Hồng Cúc hiểu tâm trạng Hương Duyên qua câu nói ấy.

- Em dễ thương lắm chứ, chị mà còn thích em nữa là.

Đến đây Hồng Cúc đổi giọng :

- Duyên à ! Tình cảm trai gái là điều thường tình, còn hạnh phúc có đến hay không là do mình . Nếu mình buông thả thì người lợi dụng, kín kẽ thì mình phụ người . Em có tin vậy không ?

Hương Duyên dường như được cởi mở tác lòng . Hồng Cúc nói câu nào cũng đích đáng cả . Đối với Hội, nàng đã từng dè dặt, cũng đã từng dễ dãi . Nàng tìm thấy ở Hồng Cúc một tình thân gần gũi mà cha nàng khó thể thay thế.

Hồng Cúc chắc giọng :

- Em là con gái của ông Phúc, tại sao em không cho anh Hội biết ?
- Em... em...

Hương Duyên bất ngờ . Vậy là anh đã biết . Nhưng từ lúc nào ?

Hương Duyên nghe nhột nhật khắp người.

Nàng tâm sự :

- Em sợ một khoảng cách giữa em với anh Hội . Những gì em đang có được ở anh Hội đều đáng quý cả.

Hồng Cúc tỏ vẻ hài lòng, nàng đoán đúng . Hương Duyên không quá phức tạp, cô bé đơn sơ với ý nghĩ hơi khác thường ấy.

Hồng Cúc nêu câu hỏi khác :

- Nhưng ba em, ông Phúc đó, có biết anh Hội là bạn em không ?
- Biết chứ chị . Ông không khuyến khích nhưng không phản đối . Ba em muốn em ưng một người bạn của em ngày xưa . Bây giờ anh ta đang định cư tại Úc.

- Vậy là ba em không thích anh Hội ?

Hương Duyên cười e ấp, nàng tìm ở Hồng Cúc một sự đồng tình :

- Trái lại, ba em rất thích anh . Ông đánh giá anh là người có năng lực . Những gì ông dành thuận lợi cho anh là vì thế . Chớ không phải vì em đâu.

Hồng Cúc động viên :

- Vậy là tốt rồi . Sao em không nói cho anh Hội biết rõ đi.
- Em thấy khó xử, em sợ...
- Vạn sự khởi đầu nan mà . Em cứ nói ra đi rồi tốp đẹp sẽ theo đó tự đến, em ơi.

Hương Duyên e lệ, đôi mắt nàng long lanh vẻ ngượng ngập :

- Nhưng bây giờ em lại càng thấy khó hơn nữa.
- Vì sao ?
- Em sợ anh coi thường em...

-...

- Em hiểu anh không như thế, nhưng em vẫn cứ sợ . Tại vì...

Hồng Cúc lơ mơ đoán ra nguyên nhân . Có lẽ cần giúp Hương Duyên mạnh dạn hơn lên :

- Em và anh Hội đã có gì rồi à ?

Hương Duyên gật đầu thật nhẹ, mắt khẽ chớp nói lên mọi việc.

Hồng Cúc hiểu ngay :

- Em yên tâm, chị sẽ giúp em . Những điều đó khó với em, chứ chị thì thấy rất tốt . Em gái cứ tin ở chị.

Bàn tay Hồng Cúc nắm chặt lấy tay Hương Duyên, như để tăng lòng can đảm.

Hồng Cúc tỏ ra xứng đáng với sự tin cậy của Hương Duyên . Nàng thân mật gọi chuyện, Hương Duyên yên tâm mà trút nỗi niềm .

Nàng chờ gặp Hội với tâm trạng vui tươi.

Ban nhạc đến đông đủ, cả Tâm Bi ồn ào cũng đã có mặt . Chỉ chờ có mình Hội.

Hồng Cúc nhắc nhở :

- Vậy có chết em không ? Hôm nay sao lại đến trễ không biết ?

Tâm Bi vẫn thế, lạc quan trong giọng nói, tiếng cười :

- Em sợ nó không đến sao ? Hôm nay có Duyên chắc chắn nó sẽ không bỏ lỡ cơ hội này đâu.

Mọi người phì cười nhìn Hương Duyên như châm chọc . Còn

Hồng Cúc trở vào quây.

Rồi Hồng Cúc bước ra vẻ mặt nghiêm trọng :

- Anh Hội không đến được . Ảnh mới điện thoại tới, bảo có thể đến rất trễ . Thôi, anh Bi cho ban nhạc bắt đầu đi.

Hương Duyên phảng phất âu lo trên đôi mắt, hai bàn tay xoắn vào nhau thể hiện tâm trạng rối như tơ vò.

oOo

- Em có biết là đã đến giờ anh đi làm rồi không ?

Hội bực bội thốt ra câu đó, khi Diễm Hồng đến tìm anh với gương mặt đầy nước mắt . Nhưng rồi Hội thấy bất nhẫn khi Diễm Hồng một mực cam chịu . Anh thở ra :

- Lên xe đi.

Những lúc như vậy, Hội cảm thấy mình cũng có phần trách nhiệm với Diễm Hồng . Nếu anh cương quyết hơn thì Diễm Hồng sẽ không rơi vào hoàn cảnh tồi tệ như hiện nay.

Thời gian trôi qua rất chậm . Diễm Hồng ngồi cạnh anh lặng thinh và khóc . Hội lúng túng . Anh không ngờ người ta có thể khóc, khóc cách lặng lẽ như vậy . Nước mắt Diễm Hồng thi nhau tuôn rơi mà không một tiếng nấc . Anh chỉ biết ôm vai cô và vỗ về, mặc

cho người phục vụ nhìn cách lạ lùng . Nơi đây hai người đã từng hẹn hò . Bây giờ cũng nơi đây Hội tiếp tục an ủi dỗ dành.

Mãi lâu sau, Hội khẽ hỏi :

- Nó đối xử với em tệ bạc à ?

Diễm Hồng gật đầu trong nước mắt.

- Em không ngờ . Em quá khờ khạo...

- Nín đi, Hồng . Bình tĩnh đi, mình tìm cách thoát khỏi tình trạng này.

Diễm Hồng cười khan :

- Xong rồi, thoát rồi... Em không còn là gì đối với hắn nữa . Hắn sử dụng em như một chiêu bài . Sáng nay, khi em tuyên bố không ca hát gì cho vũ trường nữa, hắn cười vào mắt. em . "Cô ngu quá, tôi đâu cần cô . Tôi muốn thấy thằng Hội nó điều đứng kia kia . Tôi cướp cô từ tay nó . Nó bỏ hết công sức để đầu tư vào cô... tôi chỉ ngồi không hưởng lợi từ công sức đó . Ban nhạc nó không chết nhưng cũng phải vất vả vì mất cô . Còn tôi hả, lãi to, lãi luôn cả con người cô".

Diễm Hồng uất ức nói một hơi dài, khiến Hội đau lòng . Anh xót xa nhìn Diễm Hồng tiêu tụy mà chỉ vì anh gây thù kết oán với Bình . Ngay lúc này, anh muốn đâm vào mặt hắn cho hả giận.

Hội khuyên giải :

- Nín đi em . Cứ coi như đó là chuyện đã qua, em sẽ thấy nhẹ người.

An ủi Diễm Hồng, nhưng Hội không tự an ủi mình được . Đúng là một đòn thù rất đau . Anh bắt gặp Diễm Hồng trong cuộc thi "Tiếng hát truyền hình" . Nàng bị loại ngay vòng đầu, nhưng Hội tìm thấy ở Diễm Hồng những tố chất của một ca sĩ chuyên nghiệp . Thế rồi anh làm quen Diễm Hồng và may mắn đưa nàng vào ban nhạc của anh . Đến khi Diễm Hồng bỏ đi, anh có đau khổ, nhưng vẫn chưa bằng lúc này, lúc mà Bình lật ngửa chiêu bài của hắn . Khốn nạn thật.

Bằng giọng nói chậm rãi như chỉ nói với chính mình, Diễm Hồng thốt lên :

- Có những sai lầm chỉ cho phép một lần phạm phải và không sao lấy lại được.

Hội nghe lạnh cả người . Không phải chỉ vì câu nói của Diễm Hồng, mà còn vì ánh mắt đăm đăm của Hương Duyên . Chính là Hương Duyên, nàng đứng từ xa và từ bao giờ mà Hội không biết . Cả người anh tê cóng, miệng khô khốc, tim đập loạn nhịp.

Hội khẽ đẩy Diễm Hồng :

- Hương Duyên !

Diễm Hồng bàng hoàng thấy Hương Duyên quay lưng, để lại một nụ cười lạnh tanh . Hội và Diễm Hồng nhìn nhau chết sống.

Câu nói của Diễm Hồng vẫn còn văng vẳng bên tai : "Không sao lấy lại được ".

Anh bàng hoàng gục đầu trên bàn . Hồng Cúc mang đến ly chanh Rhum :

- Anh Hội bình tĩnh cái đã, uống nước đi.

Hội cầm ly nước cách hờ hững :

- Hương Duyên chờ tôi tới qua ?

- Anh uống nước đi . Đúng rồi . Cô bé dễ thương lắm . Đến lúc cô nàng ra về, em muốn giữ lại cũng đâu có được . Ai dè cô nàng lại biết chỗ anh đang ở . Tại sao Duyên biết được vậy ?

Hội thần thờ lắc đầu . Anh làm sao biết được lần trước Hương Duyên đã tình cờ đọc thấy biên lai tính tiền.

Từ nãy đến giờ, Hội mấy lần muốn chạy đến nhà Hương Duyên .

Nhưng Hồng Cúc khuyên giải anh không nên đến :

- Cứ để Hương Duyên có thời gian suy nghĩ . Bây giờ chắc Duyên buồn và giận lắm . Anh đến lúc này không được đâu.

Hội hết trách mình, lại quay sang trách Bình, trách luôn cả Diễm Hồng . Đêm nay, Hương Duyên sẽ không ngủ và anh sẽ thao thức hết đêm thâu . Hội làm một hơi cạn ly chanh Rhum mà vẫn không giải quyết được vấn đề.

Hồng Cúc đau lòng nhìn Hội khổ sở . Nàng không cho anh về nhà, và tự tay chăm sóc anh . Hội cứ mãi thao thức khiến Hồng Cúc vật vờ theo anh.

Trời sáng rõ mà Hồng Cúc vẫn còn chập chờn giấc ngủ.

Hội lúc này tỉnh táo, tự pha lấy ly cà phê đen đậm . Anh tợp ngậm cà phê đầu tiên cũng là lúc Hồng Cúc chỉnh tề bước ra :

- Anh làm em cũng mệt theo luôn.

- Tôi xin lỗi, vì đã làm phiền...

- Anh còn nói xin lỗi là em giận luôn đó . Bây giờ anh bình tâm thì Hương Duyên chắc cũng đã tỉnh táo rồi, hai người cứ tự tiện gặp nhau . Em chúc hai người thông cảm cho nhau.

Thấy điện thoại reo làm cả Hội và Hồng Cúc nhìn nhau vui mừng.

- Nhớ nghe . Mai một không xảy ra chuyện như vậy nữa nghe.

Hồng Cúc nhắc máy, giọng nàng không lớn nhưng đủ cho Hội nghe thấy :

- Có . Anh Hội đang ở đây.

Hội chồm người tới nhưng Hồng Cúc giơ tay ngăn lại . Nàng chăm chú nghe, nét mặt nghiêm nghị :

- Nhà Văn hóa điện đến, nhắn anh về quê gấp, mẹ anh gọi.

Hội chưng hửng . Mẹ gọi có chuyện gì mà nhắn anh . Hội vội vàng điện thoại về Long An.

- Đúng . Má mới vừa gọi xong . Con ở đâu vậy ?

- Dạ... Ở quán cà phê.

- Về mau nghe con . Má cần gặp con.

- Chuyện quan trọng hả má ?

- Rất quan trọng . Má vẫn khỏe, nhưng má cần gặp con, ngay lập tức.

Hội nghe giọng nói của mẹ anh gấp rút . Anh đành chiều theo :

- Dạ con về liền má à . Con đi ngay đây.

Hội gác máy, nhìn Hồng Cúc, gương mặt phờ phạc . Hình như mọi rắc rối kéo đến phải dồn dập như thế.

Hồng Cúc đứng sau lưng, đặt tay lên vai Hội :

- Anh yên tâm . Chuyện của Hương Duyên em lo giúp anh cho . Có điều anh phải tranh thủ về sớm.

- Đành vậy, ráng giúp giùm tôi nghe . Hương Duyên là lẽ sống của tôi đó.

Hồng Cúc sốt sắng ngay cả chính nàng cũng không ngờ :

- Em sẽ nói cho Duyên hiểu.

- Nếu không gì trở ngại, chiều nay tôi sẽ quay lại ngay.

- Em mong lắm đó.

- Còn đây chìa khóa phòng tôi, đưa giùm cho Hương Duyên.

Cái nhìn của Hồng Cúc chan chứa nỗi niềm khó tả . Hội ra đi mà

không cần cả hành lý.

Anh đi để lại nỗi buồn cho nàng . Chẳng thà có anh ở đây, nàng sẵn sàng là cái bóng, một bóng đen thật mờ...

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 22

Ngoài tiệm, mấy cô thợ học may nhìn Hội xì xào . Bà mẹ Hội gọi con trai vào trong . Chuyện hai mẹ con bắt đầu, khi người làm mang nước uống đã quay trở ra và khép cánh cửa lại :

- Má muốn con về đây với má.

Hội ngơ ngác, chuyện quan trọng mà má anh muốn nói là vậy sao ?

- Con thấy sao ?

- Má ơi ! Con muốn lập nghiệp ở thành phố.

- Để rồi con cứ theo đuổi cái âm nhạc bấp bênh ấy à ? Con phải nghĩ đến tương lai, đến má chứ.

Hội nhận thấy bà có vẻ gì đó khác lạ . Anh chưa kịp hiểu ý mẹ.

- Con đã tốt nghiệp đại học rồi, phải lo đi làm chứ.

- Nhưng má à ! Mấy cái văn phòng luật có chịu nhận con đâu, chỗ nào cũng có người gởi gắm cả rồi ạ.

- Về đây đi, chú Ba Đông sẽ giúp con . Con sẽ làm việc tập sự Ở Viện Kiểm sát.

Hội há miệng tính cãi . Mẹ anh nói tiếp :

- Má quyết định rồi . Ở đây cạnh má, con sẽ cưới vợ rồi sanh cho má một đứa cháu nội.

- Má muốn có cháu nội, muốn con cưới vợ ? Được, con nghe theo má . Con tin là má đã hài lòng Hương Duyên.

- Không phải con bé ấy.

Hội nghe nói như sấm nổ ngang tai . Má anh không ưng Hương Duyên ? Sao lạ vậy ? Trong mấy ngày ở với anh, bà rất tâm đắc với nàng kia mà.

- Má cho xem tuổi rồi, xung khắc lắm . Với lại nó vụng về quá,

làm bếp không đâu ra đâu cả.

- Má, đâu cứ phải giỏi bếp núc mới là dâu thảo . Hương Duyên rất kính trọng má.

Hội không ngờ mẹ anh lại vẫn quyết liệt :

- Má không tin . Trong thái độ của nó, má không là gì với nó cả . Nó là con nhà giàu có mà . Má biết con sẽ không hạnh phúc khi sống với nó.

Hội đã trải qua mấy ngày căng thẳng, thế mà không hóc búa như bây giờ.

- Con có tin là Tổng giám đốc công ty Vạn Phúc chấp nhận con là rể không ?

Hội càng chưng hửng . Tại sao mẹ anh biết rõ như vậy . Điều mà Hương Duyên còn giấu anh.

- Sao má biết Hương Duyên là con ông ta ?

- Chính miệng nó nói với má . Nó tự hào về ba nó lắm.

Hội ôm đầu khổ sở :

- Nhưng Hương Duyên yêu con, yêu chân tình.

Mẹ anh nghiêm khắc :

- Hay là con với nó đã ăn ở với nhau rồi.

Hội giật mình . Anh sợ mẹ anh nhận thấy nên cố trấn tĩnh . Nếu nói thật, anh sợ mẹ anh có thành kiến với Hương Duyên hơn.

- Má ơi ! Làm gì có chuyện đó . Hương Duyên là con nhà gia giáo.

Hội lén nhìn bà . Gương mặt bà giãn ra, hơi thở bà nhẹ nhàng trở lại :

- Vậy thì tốt . Má không phải mang tiếng ác đức . Con nghe lời má nghe con.

Hội ngồi thừ người hồi lâu . Anh bất thần uất ức gào to :

- Má giết con đi.

Bất giác, bà mẹ giật mình nhìn con . Đứa con trai hiếu thảo giờ đây thế đấy.

- Má muốn con về đây, con sẽ về . Má muốn con bỏ ca hát, con sẽ bỏ . Nhưng con không thể nào sống thiếu Hương Duyên cho được . Con không thể nào phụ nàng được.

Hội gục đầu nức nở . Nước mắt nhạt nhòa . Anh lơ mơ thấy hình ông Vạn Phúc trong tờ báo đang nằm sẵn trên bàn . Ông ơi là ông !

Tại sao ông giàu có chi vậy ? Ông ta vẫn tươi cười bên cạnh tấm biểu ngữ ăn mừng chứng nhận ISO9002.

- Con đau khô có bằng má không ? Hồi nhỏ, con đứt tay là má đứt từng đoạn ruột . Con sốt là người má nóng như lửa đốt . Giờ con đau khô, má đau gấp vạn lần con.

Nói vậy, bà ôm đầu con trai khóc nức . Nỗi khổ tâm của bà con bà làm sao hiểu được.

Lát sau cả hai cùng ngồi ngoài . Bà mới thủ thủ thuyết phục con . Bà nói trong nước mắt, với cả tấm lòng người mẹ cùng đau cùng khổ với con . Hội càng nghe càng bưng tỉnh . Anh càng thương mẹ vô bờ . Rồi khi nỗi đau vụt lớn trong anh, Hội ôm chầm lấy mẹ và để mặc nước mắt rơi ướt đầm vai bà.

Vỗ về đứa con đáng thương, bà thấp giọng :

- Nghe lời má đi con . Nghe con.

Hội gục gặc liên hồi trên vai mẹ, không nói được lời nào.

- Con thu xếp, rồi về với má nghe con.

Hội nhắm chặt đôi mắt mà nghe lòng ghen ngào . Ông Tạo khéo treu người.

Cửa quán đóng đã lâu rồi mà Hồng Cúc vẫn chưa ngủ . Hội chưa có tin tức đã đành, Hương Duyên cả ngày hôm nay cũng không đến.

Nàng thay bộ đồ ngủ, mệt mỏi thả người trên ghế . Thờ thần một lúc nàng với tay lấy chai rượu, Hồng Cúc định làm một tợp rượu cho dễ ngủ.

Ngoài cửa, tiếng người gọi thúc giục.

Tiếng của Hội.

Hồng Cúc hấp tấp chạy đến . Hội ngã nhào vào người nàng . Mùi rượu nồng nặc gợi nhớ ông chồng người Tàu ngày trước.

Hồng Cúc dìu anh, hai người khệnh khạng bước vào . Nàng mau chóng lấy khăn lạnh đưa cho Hội.

- Sao rồi anh ? Mẹ anh nhắn anh về có chuyện gì không ?

Hội lúc lắc đầu trả lời mệt nhọc :

- Không có . Không có gì.

Anh nhướng đôi mắt, gương mặt Hồng Cúc nhạt nhòa trong bóng đêm . Ánh mắt lờ lờ làm Hồng Cúc rợn người.

Nàng vội trấn an Hội :

- Hôm nay Hương Duyên chưa thấy đến, chắc ngày mai quá . Ngày mai, em sẽ thanh minh giùm cho.

Hội gạt ngang :

- Không đến à ? Không đến thì tốt . Không cần phải thanh minh nữa.

Hồng Cúc cau mày :

- Anh say rồi . Uống ở đâu mà nhiều quá nè ?
- Uống chứ, uống cho quên cái đời trần tục này đi.
- Mẹ anh không việc gì chứ ?

Hội lúc lắc đầu :

- Không sao mà . Hỏi hoài.

Rồi Hội cao giọng :

- Em đi ngủ đi, mặc tôi.

Hồng Cúc dè dặt :

- Anh không về nhà à ?
- Về chứ, chút nữa về được không . À ! Chìa khóa đâu rồi.
- Em đang cất trong tủ, để em lấy cho anh nghe.
- Thôi, không cần đâu, tôi còn một cái đây.
- Để em ra đóng cửa.

Hội làm lì không đáp . Anh khệnh khạng bước đến quầy rượu chỉ có mấy chai Rhum.

Hồng Cúc nhào đến.

- Thôi đi anh . Anh say quá rồi.

Hội quắc mắt, cái nhìn dữ tợn làm Hồng Cúc hoảng sợ . Anh đưa chai lên miệng tu một hơi dài, rồi anh lè nhè :

- Vĩnh biệt em . Vĩnh biệt tất cả.

Hồng Cúc đau lòng nhìn anh . Lần đầu tiên anh gọi nàng bằng em, lại là lần đi đôi với hai chữ vĩnh biệt.

- Anh định làm gì mà vĩnh biệt ?

Hội nhướng mắt, người ngả nghiêng :

- Đi . Được không ?

- Anh định đi đâu ?

Hồng Cúc hỏi lại . Trong thâm tâm nàng mong ước phép lạ nào đó đưa Hương Duyên đến cho mau mau . Chỉ có Hương Duyên mới

ngăn cản được Hội.

- Đi đâu cũng được . Ồ, Huế . Huế được không ?

- Anh nói gì đâu không hà ! Đi rồi bỏ Hương Duyên cho ai đây ?
Nghe nhắc đến Hương Duyên, Hội có vẻ tỉnh táo . Anh đưa mắt nhìn quanh . Hồng Cúc mừng thầm . Nàng cố gọi lên cái tên Hương Duyên vài lần nữa.

Hội ngược mắt lên, anh nhắm chặt đôi mắt . Nước mắt anh trào ra, lăn tròn trên gương mặt nhếch nhác . Hồng Cúc hoảng hốt, nàng hoàn toàn không ngờ . Anh khóc ! Nàng rồi tung lên với nỗi xót xa.

Hội rên rỉ :

- Hương Duyên ơi ! Anh vô cùng có lỗi với em.

Hồng Cúc thương anh vô ngần . Sao anh lại đến nỗi này ? Phải chi hôm nay nàng chạy tìm gặp Hương Duyên . Chớ nàng không đành lòng thấy Hội đau khổ.

Chai rượu cạn sạch . Hội uống, đổ nửa trong nửa ngoài . Anh quờ quạng đứng lên rồi ngã nhào . Hồng Cúc mắc nghẹn, nàng cố đỡ anh lên giường.

Không biết anh uống bao nhiêu rượu mà ra nông nỗi . Hội nằm im thín thít, phó mặc tất cả cho nàng chăm sóc . Nàng lau người anh hai ba lần cho thật khô ráo . Hồng Cúc tắt bật trong vai trò người vợ hiền.

Anh nằm đó, hơi thở nặng nhọc khò khè . Hồng Cúc rón rén bước ra ngoài . Hội đến bất ngờ đem lại sự xáo động cho cuộc đời vốn dĩ yên tĩnh của nàng . Tình cảm của Hội hiện tại, Hồng Cúc không sao hiểu nổi.

Đau khổ cũng đã từng, nhưng có đâu như Hội trong tình trạng thảm thương như vậy . Hớp rượu làm cho nàng tỉnh táo hơn . Do đó, nàng thẳng thốt vì không nghe tiếng thở nặng nề của Hội nữa . Nàng hoảng sợ vì lo cho anh.

Hồng Cúc bước vội vào phòng . Anh ngủ hồn nhiên, gương mặt tươi tỉnh . Thế mà nàng lo sợ hãi . Ngồi xuống bên Hội, Hồng Cúc vuốt ve cái ngực để trần của anh . Anh vẫn mê ngủ, Hồng Cúc xúc động trong giây phút xuất thần này.

Tiếng người xôn xao, tiếng xe cộ ồn ào, tạo một thứ âm thanh hỗn

độn vọng từ dưới đường, Hồng Cúc giật mình trỗi dậy . Bên nàng, Hội không còn ở đó . Nàng ngồi dậy, chợt thấy mình hờ hênh, nàng quơ vội quần áo vào buồng tắm . Một cảm giác sáng khoái trong một cơ thể rã rời hòa quyện lại thứ hương vị ngọt ngào . Khi bước ra, căn phòng vẫn vậy, không có hơi người . Không lẽ...

Hồng Cúc chạy vội ra . Cánh cửa khép hờ đủ nói lên tất cả . Hồng Cúc thần thờ quay trở vào . Nàng tự nhủ : Còn muốn gì nữa, cô bé Hồng Cúc ? Một ước mơ nhỏ nhoi đã hình thành, đời đã bù đắp cho nàng rồi . Còn muốn gì nữa, Hồng Cúc.

Nghĩ vậy, Hồng Cúc nhẹ nhõm vào phòng . Trên bàn trang điểm có mấy tờ giấy.

Chữ Hội viết vội vàng.

"Hồng Cúc, cảm ơn và xin thứ lỗi cho tôi - Hội".

Bên cạnh đó, một tờ giấy khác chữ nắn nót hơn.

"Hương Duyên ! Anh ngàn lần có lỗi . Quên anh đi, Hương Duyên - Hội".

Cũng vẫn chữ ký ngắn gọn, Hồng Cúc hoang mang với tờ giấy thứ ba.

"Anh Bi ! Ban nhạc "Lãng Du" không thể chết . Nó phải lớn mạnh hơn bao giờ hết . - Hội ".

Hồng Cúc vụt hiểu tất cả . Hội sắp tâm bỏ đi thật . Đi Huế à ? Một cái tên gọi títt mù xa . Không thể để anh đi được . Hồng Cúc hốt hoảng, nàng gọi điện khắp nơi . Khu nhà của Tâm Bi có điện thoại công cộng nhưng phải chờ.

Giọng Tâm Bi tỉnh táo :

- Nó đi thật sao ? OK . Tôi đến ngay đây.

Nàng còn gọi đi mấy nơi nữa . Nhưng người đến đầu tiên chính là Hương Duyên . Hồng Cúc rất vui, vì nàng đã có người cùng chia sẻ với mình.

Đôi mắt quầng thâm chứng tỏ Hương Duyên đã trải qua một đêm không ngủ . Giọng nói của nàng trái lại rất bình tĩnh.

- Chị kể cho em nghe đi.

Hồng Cúc đưa ly sữa cho Hương Duyên . Nàng thuật vắn tắt, chỉ chai rượu cho Hương Duyên.

- Đó em xem, chai rượu Rhum một mình anh uống hết . Tưởng anh

say mềm, ai dè sáng ra ảnh bỏ đi hồi nào rồi.

Hương Duyên cầm hai mảnh giấy với hai nét mặt thần thờ . Tại sao anh lại hành động nông nổi vậy ? Những chữ anh để lại cũng mập mờ cách khó hiểu . Lỗi của anh là lỗi gì . Lỗi của đêm nào trao nhau, hay lỗi vì có qua lại với cô gái khác . Không lẽ chỉ vậy mà anh phải viết bằng chữ "quên anh đi".

Tâm Bi ào tới như một cơn lốc . Anh tra gạn Hồng Cúc như một cuộc xét hỏi :

- Tại sao nó làm vậy chứ ?

Hồng Cúc làm một động tác đầy duyên dáng để trả lời cho câu hỏi đó . Nàng đã thuật lại rồi, còn phán đoán ra sao thì tùy . Hương Duyên trái lại, dường như không nghe thấy gì, nàng vẫn còn mãi suy nghĩ.

Tâm Bi tức tối vì chuyện quá bất ngờ . Trách Hội nông nổi, nhưng nó đâu có ở đây mà trách . Anh quay ra đổ tội mấy người có mặt :

- Mấy cô toàn là chúa rắc rối.

Hồng Cúc chung hứng . Tâm Bi bắt đầu nổi cơn, anh nói liên hồi :

- Chắc tôi qua nó say sưa, rồi cô nói gì phật lòng nó mới ra nông nổi . Chuyện nó đi uống nước với Diễm Hồng thì sao . Phạm pháp à ? Đồng ý nó với Hương Duyên yêu nhau . Rồi sao ? Hễ yêu thì bỏ hết à ? Phải sống như thầy tu, mấy cô mới vừa ý à ?

Rồi nghĩ ra điều gì, Tâm Bi lại quay sang Hồng Cúc :

- Suốt đêm qua, nó ở đây à ?

Hồng Cúc gật đầu xác nhận.

- Nó có ngủ không ?

- Say như chết.

- Nó đi hồi nào ?

Hồng Cúc lườm anh :

- Em đã nói rồi . Ảnh đi hồi nào đâu có biết . Nếu biết thì chưa chắc ảnh đi được với em.

- Nó có nói gì không ? Chẳng hạn có tỏ ý sẽ ra đi hay không ?

- Hình như có . Ảnh có đề cập đến Huế.

- Huế à ? Không thể nào . Làm gì có chuyện đó ?

Rốt cuộc, anh cũng không hiểu nổi Hội, khi không lại dùng dùng bỏ đi, còn mọi việc rồi đây biết làm sao.

Anh bực bội đay nghiến Hương Duyên :

- Đó, Duyên vừa ý chưa ? Hội mà bỏ đi, nguyên do duy nhất là Hương Duyên thôi.

Tâm Bi định nói thêm vài câu, nhưng chạm phải ánh mắt nghiêm trang của Hương Duyên, anh xù xuống ngay :

- Bây giờ tính sao đây ?

Hương Duyên chắc giọng :

- Lãng Du không thể tan rã được . Tối nay, ban nhạc có xuất không ?

Điều bộ, lời nói của Hương Duyên có sức thuyết phục lạ . Tâm Bi trả lời như máy :

- Có.

- Em muốn gặp gỡ hết các thành viên trong ban nhạc nội chiều nay . Anh thấy có được không ?

- Gặp mặt thì được rồi đó, nhưng không biết có nên trò nên trống gì không ?

- Nếu anh chịu cộng tác, chắc chắn sẽ tốt đẹp thôi mà.

Tâm Bi đương nhiên rơi vào thế bị động.

- Anh à ? Được rồi, tới đâu hay tới đó . Bây giờ Duyên định sao ?

- Anh có thể được vai trò của anh Hội hay không ?

- Tất nhiên là không rồi . Ngón solo của nó ngọt lắm . Anh làm sao thay thế được.

Hương Duyên lắc đầu :

- Không phải chuyện đàn . Người đàn, nếu cần thì mình có thể tìm được, phải không ?

Tâm Bi thừa nhận điều này.

- Nhưng Hương Duyên muốn anh làm gì khác ?

- Chọn bài, thu xếp chương trình, tập dượt cho ban nhạc.

Hương Duyên nói như là người trong nghề với những thuật ngữ chuyên biệt.

Tâm Bi gật gù :

- Được, được . Anh sẽ cố gắng . Nhưng về hòa âm phối khí anh bù trót . Có nghĩ là nếu có bài phối âm sẵn, anh sẽ thực hiện đúng như bản thiết kế.

- Trước đây ai làm chuyện đó ?

- Thăng Hội . Nó soạn từ A đến Z . Bọn anh chỉ có việc tập .

Phong cách của nó hợp với tụi anh.

Hương Duyên trầm ngâm :

- Mình có thể nhờ người phối khí cho được không ?

- Được chứ . Coi như là mình đặt hàng . Anh quen với mấy tay trong nhạc viện . Hễ họ làm hay mình mới mua . Chắc là hợp đồng được.

Hương Duyên quyết định luôn :

- Nếu vậy không có gì khó . Nếu mọi người đồng ý, em sẽ đầu tư .

Cần gì cứ đề xuất, em sẽ đáp ứng đầy đủ.

Tâm Bi gần như bất động . Hồng Cúc cũng không ngờ . Lẽ ra phải đau buồn vì Hội đột nhiên bỏ ra đi, thì Hương Duyên dường như chẳng chạnh hơn lên . Cô nàng xử sự như một nhà kinh doanh đầy quyền lực.

Hồng Cúc cười tán thành :

- Em làm như thế, chị phục lắm . Nếu như "Lãng Du" bị chìm vào quên lãng, chị cũng buồn lắm chứ.

Hương Duyên thẳng thắn :

- "Lãng Du" là tâm huyết của anh Hội mà . Em cố duy trì nó là có ý muốn anh sẽ quay trở lại.

Tâm Bi huýt sáo gật gù :

- Thì ra vậy . Anh phục em luôn . Thăng Hội không thoát khỏi tay em đâu.

Hồng Cúc đồng tình :

- Chị cũng tin vậy đó . Em là một cô gái đầy nghị lực và...

- Và em ghen tuông hẹp hòi nữa.

Câu nói không lớn lắm, nhưng là giọng của một người ngoài cuộc đang bước vào từ ngoài cửa.

- Diễm Hồng !

Tâm Bi há hốc mồm :

- Diễm Hồng ! Em biết Hội nó...

Hồng Cúc ngắt lời, trong khi nàng nắm chặt lấy cánh tay của Hương Duyên.

- Em điện thoại cho Diễm Hồng hỏi nãy, hy vọng có chút tin tức gì chẳng ?

Diễm Hồng nói gần như xỉa xói, mục tiêu là Hương Duyên.

- Chị còn chờ tin tức gì nữa . Em dám khẳng định là mọi việc bắt đầu từ ích kỷ ghen tuông . Nói thật cho cô biết, tôi cũng có danh dự của tôi, ít ra, đó là sự tự trọng . Chưa gì đã vội ghen...

Hồng Cúc ngăn cản không kịp . Diễm Hồng nói ngon trớn đến đây, rồi kịp ngừng lại.

Hương Duyên nhìn nàng thom lom đã đành . Còn Tâm Bi cũng không hưởng ứng và Hồng Cúc thì không đồng tình thấy rõ.

Hồng Cúc cười, nói nhỏ nhẹ :

- Diễm Hồng mới là người quấy . Có ai nói gì đâu, thấy chưa ?

Rồi Hồng Cúc nói rõ cho Diễm Hồng nghe . Từ tối hôm trước đến bây giờ, Hương Duyên chưa hề gặp mặt Hội . Hồng Cúc cam đoan chuyện đó.

- Cả ngày hôm qua, Hội về Long An thăm mẹ, mới trở lên hồi tối rồi.

Tâm Bi khẽ "à" lên một tiếng :

- À ! Hay là nó có chuyện gì quan trọng ở quê ?

Hồng Cúc lắc đầu :

- Không có đâu . Em có gắng hỏi anh Hội chuyện đó đôi ba lần .

Không có vấn đề gì cả.

Diễm Hồng phân vân :

- Vậy thì chỉ còn chuyện của em thôi.

Hồng Cúc an ủi :

- Chị cũng nghĩ vậy . Tuy nhiên, lỗi là cách nghĩ của anh Hội thôi .

Hương Duyên chỉ có lánh mặt, chứ đâu có dịp mà gặp anh . Mình không thể đổ tội cho Hương Duyên được.

Lúc này, Hương Duyên mới lên tiếng . Nàng phân trần :

- Tôi cũng giận lắm, chị Hồng . Nhưng cũng phải chờ anh Hội, để coi anh nói sao, ai ngờ... nó lại như vậy.

Hương Duyên nói thêm :

- Giữa tôi và chị, mình là phận gái với nhau, đừng để chuyện gì không hay xảy ra . Có gì không phải, chị cứ gặp thẳng tôi . Tôi hứa sẽ nghe và giải quyết có tình có lý.

Rõ ràng thái độ của Hương Duyên thật hòa nhã, khiến Diễm Hồng ngượng ngịu :

- Tại chị Hồng Cúc nói không rõ...

- Thôi, bây giờ hiểu rồi, phải không ?

Tâm Bi nói vào, anh muốn không khí xao động trở lại.

- Nói hết chưa ? Bây giờ, Hương Duyên là bà bầu show mới, anh đề nghị Duyên chiêu đãi bữa ăn sáng . Tối bây giờ, anh mới nhớ là chưa bỏ cái gì vào bụng.

Diễm Hồng kinh ngạc :

- Có nghĩa là... Duyên tiếp tục công việc của anh Hội... sáng kiến này hay thật... cho tôi tham gia với.

Tâm Bi sợ mừng hụt :

- Thật không đó . Tụi này đang cần đây.

- Nếu như mấy anh không chê, em sẵn sàng quay trở lại . Nghe nói lúc này ban nhạc có tên rồi hả ? Lang Thang hay Lãng Du gì đó...

Tâm Bi hớn hờ :

- Lãng Du . Duyên nè ! Diễm Hồng ca tốt lắm, có Diễm Hồng cộng tác kẻ như ngon ăn.

Hương Duyên gật đầu :

- Em biết . Em có nghe chị Hồng hát rồi . Ở đây đây nè...

Diễm Hồng thân thiện :

- Chị gì mà chị, gọi bằng tên được rồi . Nhưng có thật là Hương Duyên là bà bầu show không ?

Hương Duyên gật đầu, đôi mắt long lanh, không giấu nét băng khuâng.

Diễm Hồng góp ý :

- Nếu muốn mau chóng thành công, phải đầu tư nhiều lắm . Âm thanh, ánh sáng phải trang bị thêm, rồi còn quảng cáo nữa.

Hồng Cúc cười :

- Điều đó, Diễm Hồng cứ yên trí, Hương Duyên sẵn sàng rồi . Đầu tư bao nhiêu đó mà ăn thua gì.

Hương Duyên nháy mắt với Tâm Bi.

- Mình sẽ nói thêm về đề tài này, mà không phải ở đây . Anh Bi hướng dẫn đi, lựa chỗ nào thoải mái, mấy anh em mình vừa ăn, vừa bàn luận .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 23

Trời đã khuya, khuya lắm rồi.

Hương Duyên vẫn chưa ngủ . Nàng đang đọc các loại sách về lý luận sáng tác trong âm nhạc . Hương Duyên như lọt thỏm vào một thế giới kỳ diệu . Nàng phải hiểu về nhạc, vì quyết tâm giữ vững địa vị cho "Lãng Du".

Cả tuần lễ nay rồi, đêm nào Hương Duyên đều phải làm việc cho đến khi cơn buồn ngủ đến thật đậm . Lúc đó nàng mới chịu nghỉ ngơi . Chỉ vì đó là giây phút mà Hương Duyên sợ hãi nhất . Cái bề ngoài cứng rắn lúc đó tan biến đi, con người thật yếu đuối hoàn toàn ngự trị.

Hương Duyên sợ giây phút trống vắng này không phải là sự cô đơn, mà là nỗi mất mát . Hội ơi ! Tại sao mình cứ dần vật lộn nhau . Sao anh không tưởng nhớ lúc hạnh phúc bên nhau.

Trong lúc đau khổ tưởng như tột cùng, Hương Duyên nghiệm ra điểm tương đồng giữa nàng và Hội . Anh ra đi với mặc cảm tội lỗi . Anh nghĩ rằng : Nàng trách anh nhiều lắm . Còn chính nàng, khi sẵn sàng hiến dâng, cũng là lúc nàng cảm nhận cái yếu đuối của mình . Chính nàng cũng có một mặc cảm của người con gái đam mê . Chính nàng cũng có ý tưởng phải trốn chạy khỏi anh, khỏi ánh mắt nhìn giễu cợt, khỏi sự xem thường một cô gái thật thương tình.

Hương Duyên trách Hội, rồi tự trách mình . Sự thật muôn đời vẫn là sự thật . Trốn chạy không là cách giải quyết, càng không phù hợp với tính cách của anh . Tại sao lại rời khỏi em ?

Hương Duyên quyết tâm giữ vững "Lãng Du", nó là tâm huyết, là kỳ vọng của anh . Nàng cũng trông mong anh để lại giọt máu, một đứa con . Nàng sẽ giữ gìn sẽ bảo vệ nó, vì đó là kết quả của tình yêu . Nàng mong sao đó là hiện thực, để nàng có điều kiện chứng tỏ tình yêu đối với anh . Nàng chờ đợi trong hồi hộp và cầu mong... Nàng không sợ bất cứ ai, kể cả thành kiến của xã hội đời thường. Căn phòng 26/6 bây giờ trở thành nơi làm việc mà Hương Duyên

dành cho "Lãng Du" . Có khi nó là nơi hội họp của các anh chị em trong ban nhạc, lúc mà cafeteria Hồng Cúc trở nên bất tiện . Diễm Hồng là người ở trực tiếp tại đây . Từ khi trở về với ban nhạc Lãng Du, Diễm Hồng từ bỏ tất cả những gì thuộc về quá khứ . Nàng cùng với Thanh Thủy trở thành hai giọng nữ ăn khách của ban nhạc.

Hôm nay, Hương Duyên và Tâm Bi hội họp chờ đợi . Trong phòng, ngoài những thiết bị âm thanh có sẵn, Hương Duyên cho lắp đặt một máy vi tính thế hệ mới . Sự kiện quan trọng này bắt đầu cách đây một tuần, khi Tâm Bi dặt về giới thiệu một nhạc sĩ trẻ : Hoàng, anh đã tốt nghiệp khóa học tại Nhạc Viện, lại sử dụng thành thạo cách soạn phối khí trên phần mềm máy vi tính.

Có mặt trong phòng là năm người : Hương Duyên, Tâm Bi, Diễm Hồng, Long phụ trách keyboard kiêm chuyên viên về âm thanh, người còn lại là Hoàng.

- Tôi soạn bài "Lãng Du" này theo hai phong cách Pop Rock và Country . Anh chị có thể nghe và tự chọn.

Đôi tay anh thuần thục trên bàn phím, giọng nhạc dẫn êm nhẹ như thì thào như xa vắng . Hương Duyên hài lòng, cách vào nhạc đề như thể hứa hẹn một sự bùng nổ ngay sau đó . Đúng là "Lãng Du" . Nàng tập tễnh viết thử một bài hát, chỉ không đầy một tháng nghiên cứu các thứ sách từ trong thư viện trường.

Đúng như dự đoán của Hương Duyên . Bài nhạc diễn tấu thật sôi nổi. Tâm Bi là tay trống chuyên nghiệp còn gật gù theo điệu nhạc với nụ cười thích thú . Bản nhạc "Lãng Du" hấp dẫn ngoài sự mong đợi . Hương Duyên nhận xét :

- Anh soạn hay lắm . Duyên không nhận ra bài hát của mình sáng tác nữa . Điều mà Duyên thích lại là cách phối âm có vẻ phù hợp với tính cách của Hội.

Hoàng cười tươi :

- Chị nhận ra là đúng thôi . Tôi nghe đi nghe lại bản ghi âm bài "Trăng thu dạ khúc", mới tìm ra nét riêng của anh Hội . Bây giờ chị nghe thử "Lãng Du" theo nền nhạc Country nhé.

Nghe qua một lượt, Diễm Hồng xuýt xoa :

- Trời ơi ! Cách nào cũng hay cả . Anh Hoàng giỏi quá . Biết chọn

bài nào đây ?

Hương Duyên phân tích :

- Theo Duyên, thì diễn tấu với phong cách Country đều đều hơn, không gây ấn tượng bằng Pop Rock.

Long Keyboard bây giờ mới lên tiếng :

- Tôi cũng thấy vậy . Nhưng anh Hoàng soạn phần đệm Organ trên nền Pop Rock có ngón hơi khó, thoát nghe lại giống như Richard Clayderman.

Hoàng ngưng ngáp như một cô gái :

- Nói thật, tôi lại dở nhất về môn organ, cho nên tôi chụp lại cách chơi của ông Richard . Nếu anh không thích tôi soạn lại vậy.

- Không có đâu, hay đấy chứ . Có điều tôi phải tập hơi căng, thế thôi.

Hoàng đề nghị với Hương Duyên cần sửa đổi một chút.

- Có lẽ chị bị gò bó vì tính cân đối trong bài nhạc . Nhưng nếu như ở cuối mỗi đoạn nhạc kéo dài thêm hai nhịp nữa thì... chị nghe thử xem ở nhịp thứ 16 này...

Vừa nói, Hoàng vừa thao tác trên máy vi tính, anh nhấp chuột . Âm thanh vang lên.

- Đó, theo tôi là vậy đó . Ở đây có giọng bè nữ hòa theo tiếng Piano sẽ tạo nên một hiệu ứng bất ngờ...

Hương Duyên thích chí :

- Có lẽ hay thật đấy . Anh Hoàng cho nghe lại đi.

Hương Duyên nhìn mọi người . Tâm Bi và Diễm Hồng đều gật gù hài lòng với đoạn nhạc phát sinh ấy.

Hương Duyên nhoẻn miệng cười :

- Được rồi, anh Hoàng cứ thêm vào đi . Duyên nảy ra ý này . Anh soạn theo nhiều loại nhạc khác đi . Bài này Duyên sẽ sử dụng như là nhạc chào của ban nhạc . Như vậy nó sẽ đa dạng hơn và luôn mới mẻ với người nghe.

Hoàng tắt máy :

- Tôi thấy anh chị Ở đây rất nhiệt tình và yêu văn nghệ . Tôi vui sướng được cộng tác với quý vị . Một ngày nào đó, tôi sắp xếp công việc được, quý vị có thể cho tôi gia nhập nhóm nhạc của quý vị, được chứ ?

Tâm Bi mau mắn :

- Dĩ nhiên là tôi hoan nghênh . Hương Duyên chắc cũng vậy chứ gì ?

- Em còn mừng nữa là khác.

Hương Duyên nói thật lòng . Điều mong mỏi duy nhất của nàng là "Lăng Du" ngày càng lớn mạnh . Nàng phải thực hiện cho bằng được việc này.

Tiếng điện thoại reo vang, Diễm Hồng nhanh nhẩu chụp lấy ống nghe.

- Chị Hồng Cúc.

Chỉ kịp thông báo vậy, gương mặt Diễm Hồng nghiêm trang trở lại rồi vụt reo lên.

- Đi, đi mau đi . Anh Hội mới điện thoại về.

Nỗi vui mừng lan nhanh khắp phòng . Hoàng chỉ kịp từ giã ra về, trong khi mọi người hấp tấp chạy đến Hồng Cúc.

- Anh Hội vừa cúp máy xong.

Hồng Cúc nói trong cơn vui sướng.

- Anh chúc mừng Hương Duyên với ban nhạc "Lăng Du".

- Nhưng bây giờ nó ở đâu ?

Tâm Bi sốt ruột hỏi.

- Ở Huế . Ảnh đang làm cho một công ty du lịch nào đó.

- Công ty nào, em có hỏi không ?

- Sao không hỏi . Ảnh có chịu nói đâu . Nhưng dễ thôi mà . Ngoài Huế có bao nhiêu công ty du lịch đâu, hỏi 108 là biết liền.

Hương Duyên không để lộ sự nôn nóng . Hồng Cúc biết chuyện nên nói ngay :

- Anh Hội xin Duyên tha thứ cho ảnh . Ảnh mừng vì Lăng Du không chết . Ảnh hy vọng Duyên đủ sức làm cho ban nhạc phát triển.

- Nhưng anh Hội có nói chừng nào ảnh quay về không ?

Hai người khách bước vào, cắt ngang câu chuyện . Hồng Cúc ra dấu cho phục vụ bàn đến hỏi khách, rồi mới tiếp tục :

- Chắc không về . Anh Hội nói vậy đó.

Cả đám ỉu xiu . Diễm Hồng bực bội :

- Kỳ khôi thật ! Anh Hội lúc này không thể hiểu nổi.

Hương Duyên thở ra một hơi dài . Tuy nhiên có một chút hy vọng le lói trong màn đêm . Anh còn quan tâm, có nghĩa là còn cơ hội để gặp lại mà.

Lại có khách vào uống nước, nhưng Diễm Hồng lăm lét với gương mặt tái xanh.

Ông khách mập bự co n, ồn ào trong quán :

- Đây rồi cô nhân . Sao em, em bỏ anh thật tình sao ?

Diễm Hồng giận đến đỏ mặt . Bình mập cười đều cáng :

- Về đi em, cuộc vui của mình còn dang dở mà.

Chỉ có mình Tâm Bi là đàn ông, còn bên Bình mập có thêm ba thanh niên đang cười phụ họa theo Bình, giọng thật khả ố.

- Tụi bây thấy em Cúc tao có đẹp không ?

Tâm Bi tính liều mạng, nhưng Hồng Cúc nín tay anh :

- Để em.

Nàng bình tĩnh :

- Máy anh uống gì vậy ?

Bình nghiêm giọng :

- Không uống . Tôi chỉ tìm người thôi . Vợ tôi đó.

- Vậy mời mấy anh ngồi, từ từ rồi nói chuyện.

Diễm Hồng vụt kêu :

- Không . Em không có gì để nói với hấn cả.

Bình mập cười khan . Hấn nói với mấy người bạn đi chung với hấn :

- Tụi bây thấy có mắc cười không ? Không có chuyện gì để nói !

Bọn họ cười theo Bình mập . Giọng cười bọn chúng khiến Tâm Bi e ngại.

Diễm Hồng lùi lại khi Bình mập bước tới . Nàng thu nhỏ người lại sau lưng Hồng Cúc.

Bình mập với giọng lưỡi đe dọa :

- Em không biết xấu hổ hay sao ? Thằng Hội có gì đáng để em bỏ anh ? Nó là thằng núp vạt áo đàn bà.

Hồng Cúc phản ứng ngay :

- Anh ăn nói cẩn thận . Bằng không tôi mời anh ra khỏi đây.

Bình mập nhìn Hồng Cúc trân trối . Hấn cười gằn :

- Thằng Hội tốt số thật, ở đâu cũng có người đẹp che chở cả .

Nhưng lấy gì mà đuổi anh vậy cưng ? Đây là quán mà, anh vào uống nước mà.

- Nếu anh cố tình gây chuyện, tôi gọi công an ngay lập tức.

Bình mập cười lớn tiếng . Tâm Bi tức giận đến run người, nhưng bọn họ đông người, nên anh cố nén . Hương Duyên lên tiếng, giọng nàng ôn hòa :

- Chị Diễm Hồng là ca sĩ chánh của tôi . Nếu chỉ muốn đi là quyền của chị . Còn bây giờ chỉ muốn ở với tôi, thì tôi phải có trách nhiệm.

- Á à ! Cô em đây là con của ngài Giám đốc Vạn Phúc, đúng không . Can đảm lắm . Nhưng chớ nên can thiệp vào chuyện riêng của tôi...

Diễm Hồng uất ức :

- Mày đừng hòng . Mày tưởng muốn người phục kích anh Hội là người ta sợ mày à . Đồ hèn hạ !

Hương Duyên chợt hiểu . Nàng nhận ra hai trong số ba người theo Bình mập, đã từng chận đánh nàng và Hội ngày nào . Thì ra Bình mập này đồn mạt thiệt.

Hương Duyên nói, giọng khinh miệt :

- Anh không đáng mặt nói chuyện với tôi đâu.

Nói rồi, nàng quay lưng định bỏ vào trong . Bình mập nóng mặt .

Hắn chụp tay Hương Duyên kéo lại :

- Cô nói sao ?

Ngay lập tức, Hương Duyên nung đà ngã vào người Bình mập .

Tâm Bi và Hồng Cúc chưa kịp phản ứng . Còn Bình mập thì không ngờ bàn tay mặt của Hương Duyên chặt mạnh trúng cần cổ to bè của hắn . "Cương đao trăm mộc" đánh trúng chỗ nhược . Bình mập vừa đưa tay lên cổ thì lãnh thêm một cùi chỏ vào chấn thủy.

Liên tiếp mấy đòn hiểm được Hương Duyên đem ra áp dụng trong tâm trạng tức giận . Bây giờ Bình mập như đồng thối nằm rên rỉ dưới sàn.

Bọn người đi cùng Bình bị bất ngờ, nhưng cũng giăng hàng ngang bước lên, và bọn chúng bị đánh từ phía sau lưng, hai người khách khi nãy ra tay đúng lúc.

Hương Duyên bấy giờ mới đoán ra hai người ấy là do cha nàng

phải theo bảo vệ cho nàng . Đến lúc này nàng mới thấy sự cẩn thận của ông không thừa chút nào . Hai anh chàng đó thật sự có bản lĩnh, hai đánh ba mà vẫn lợi thế . Có điều họ ra tay khá tận tình, cho nên Hương Duyên phải ngăn cản :

- Thôi, tha cho họ đi.

Hai anh chàng đó mới ngừng tay . Một người bước tới nắm cổ áo Bình mập, xóc dậy :

- Sao, anh bạn ? Có khiếu nại gì không ?

Bình mập vội trả lời :

- Dạ, không, không . Hai anh tha cho em.

- Anh bạn muốn gì thì cứ nói với cô Duyên kia kìa.

Hương Duyên vội xua tay :

- Thôi đi, không có chuyện gì cần phải nói cả . Đi đi...

- Anh bạn nghe chưa ? Nhớ nghe, đừng bao giờ ức hiếp phụ nữ, tội này không ưa đâu . Lần sau mà tái diễn, đừng có trách . Thôi, mau cảm ơn cô Duyên rồi biến đi.

Bình mập cùng đàn em lớp ngóp ra cửa . Chỉ nhìn tướng đi lom khom của Bình mập cũng đủ cho mọi người bật cười rồi.

Tâm Bi đưa ngón tay cái lên, tỏ ý thán phục Hương Duyên .

Nhưng nàng đâu có để ý, nàng đang nhìn chỗ hai anh vệ sĩ nọ :

- Mấy anh điện thoại cho ai vậy ? Ba tôi phải không ?

Một người trả lời :

- Dạ, tôi phải báo cáo cho ông chủ biết.

- Thôi đi, đừng báo... yên ổn rồi mà.

Anh chàng nhăn mặt :

- Nhưng trong hợp đồng có ghi rõ rồi mà.

Hương Duyên lắc đầu quả quyết :

- Tôi nói không là không.

- Được rồi . Nhưng cô nên cẩn thận bọn hời nãy chưa chắc đã chịu thua.

- Có mấy anh ở đây mà, sợ gì chứ.

- Vậy tội này ra trước canh chừng, cô nhớ thưởng công nghe.

Hương Duyên vui vẻ :

- Yên trí . Mai mốt, hai anh có rảnh, chỉ cho tôi vài thế tự vệ nha.

- Trời ơi ! Cô đâu cần học thêm . Ba đòn như thế khủng khiếp lắm

rồi . Thằng cha béo phệ đó có nước bí đái cả tháng luôn.

Câu nói làm cho mọi người cười rộ lên.

Hồng Cúc và Diễm Hồng xúm xít bên Hương Duyên, trầm trồ :

- Ai đẹp như Hương Duyên, lại có nghề nữa . Em giỏi thật.

Tâm Bi trợn mắt :

- Bây giờ anh mới hiểu . Tại sao thằng Hội nó chạy trốn.

- ?!

- Nó sợ em đang ghen, rồi ra đòn kiểu đó, mười thằng như nó cũng thân bại danh liệt nữa là...

Hương Duyên cảm thấy vui vui . Nếu có Hội ở đây chắc anh cũng lé mắt cho mà coi . May mà lão Bình mập vô tình đứng ngay tư thế Hương Duyên phản đòn . Nếu hấn ta đề phòng trước thì nàng làm sao đánh lại hấn.

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 24

Cafeteria Hồng Cúc chiều nay đông nghẹt khách . Quảng cáo trên báo, trên đài cả tuần lễ rồi mà . Hôm nay là ngày ra mắt đĩa CD đầu tay của ban nhạc "Lãng Du".

Tiếng tăm "Lãng Du" đến nay đã được công chúng biết đến .

Hương Duyên quyết định, thôi không cho ban nhạc chơi cho mấy đám tiệc . Nàng nhắm đến sân chơi lớn hơn, nghệ thuật hơn.

Ban nhạc "Lãng Du" khẳng định vị trí của mình trên thị trường âm nhạc trong nước . Nhờ Hương Duyên không tiếc tiền để trang bị ánh sáng bằng loại đèn Woob nhập từ Singapore . Ánh sáng của loại đèn này tạo nên những hiện tượng phát quang đặc biệt kỳ ảo. Những người có mặt đêm nay hầu hết là khách quen của công ty Vạn Phúc . Giới trẻ sành điệu thưởng thức mà chậm chân thì tiếc rẻ, vì không còn một chỗ trống.

Ban nhạc chơi khởi sắc các bài hát trong đĩa nhạc "Lãng Du" 1 .

Tiếng vỗ tay không ngớt nổi lên . Họ gần như đang tới đỉnh cao

nghệ thuật . Hương Duyên rất vui trong bộ cánh sang trọng đứng lên cảm ơn sự ủng hộ nhiều lần . Hoa tặng nhiều vô kể . Nàng ôm từng ấy hoa che khuất cả viên đá hình trái tim kiểu "Titanic".

Hương Duyên vào trong ngôi với tâm trạng lâng lâng vui sướng . Chỉ thiếu có mình anh, Hội à . Đêm nay sẽ tuyệt diệu biết bao nếu có anh.

Nàng hy vọng đĩa CD "Lãng Du" sẽ đến được tay anh . Nó thay nàng nói lên nỗi niềm riêng, và biết đâu anh sẽ quay trở về.

Ông Phúc, cha nàng bước vào :

- Chúc mừng con . Ban nhạc chơi khá lắm.

Hương Duyên ngả người vào ông :

- Có công của ba trong đó chứ bộ.

Ông Phúc vỗ về con gái . Ông chỉ mong nó được vui . Chuyện riêng của nó, ông đã lần hồi tìm hiểu nguyên nhân . Ông biết con ông rất cần sự thông cảm của ông.

Tội nghiệp Hương Duyên, nó can đảm như một tay kinh doanh có hạng.

Chung quanh nó, mọi người đều hết lòng hợp tác, chỉ trừ có Hội . Cái thằng sao quá nông nổi, không đáng làm đàn ông tí nào.

Sáng hôm sau, ông Phúc đến công ty . Một mình Hương Duyên ở nhà . Năm học đã kết thúc, nàng để hết thời gian dành cho Lãng Du . Và nàng đang lên kế hoạch mở một Trung tâm học đàn, đủ mọi loại nhạc cụ . Tâm Bi ban đầu phản đối vì công việc quá ôm đồm . Nhưng khi nàng giải thích, Tâm Bi mới thấy cái lợi dài dài về sau.

- Em tính xa quá, làm sao anh hiểu được . Đúng rồi, mình cần phải có lớp trẻ kế thừa chứ.

Rồi buổi trưa mọi người cũng đến nhà Hương Duyên dự tiệc mừng thành công của đêm qua ra mắt CD Lãng Du 1.

Khi ai nấy về nhà, Hương Duyên lại rơi vào trống vắng của sự nhớ nhung . Anh ! Bây giờ anh làm gì ? Sao không về với em ? Về đi anh, về đi.

Nàng tưởng Hội đã cho nàng đứa con . Nhưng không, chu kỳ vẫn đến thường kỳ cách đáng buồn . Nếu không, nàng sẽ có một niềm vui lớn, trong khi chờ đợi sự trở về của Hội.

Chợt điện thoại riêng của nàng reo vang và Hương Duyên muốn ngắt đi vì giọng nói quen thuộc của Hội.

- Anh đây.

Bất ngờ quá Hương Duyên bật khóc .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương 25

Chiếc xe Toyota đời mới chạy chậm chậm trên đường.

Thương con, ông Phúc quyết định hôm nay phải đi xuống đây .

May mà Long An ở sát bên thành phố . Qua những gì ông biết được về Hội, ông cảm thấy có thể tìm ra Hội . Một tiệm may sát bên một trường học lớn nhất nhì tỉnh, vậy thì có khó gì đâu . Còn chuyện Hội đi Huế, ông nghĩ là một kế nghi binh.

Trường học đây rồi . Một trường đồ sộ, bề thế, bên cạnh đúng là tiệm may, cũng khá sang trọng với hàng tủ kính trưng bày các kiểu y phục.

- Anh ở đây đợi tôi.

Nói vậy với tài xế, ông Phúc rảo bước vào trong cánh cổng.

Nhóm thợ may đang cười đùa vui vẻ . Một cô đứng dậy.

- Chú may gì vậy chú ?

Ông Phúc lịch thiệp :

- Cô cho tôi hỏi thăm, đây có phải là...

Người đàn bà trong nhà đi ra làm ông không hỏi hết ý . Bà nhìn ông chăm chăm.

Ông Phúc run giọng :

- Bà... bà là Lệ Dung, phải không ?

Bà Lệ Dung rung rung, giọng lạc hẳn :

- Tôi đây, ông Phúc.

Ông Phúc chết sững . Người đàn bà bấy lâu ông tìm kiếm, bây giờ bằng xương bằng thịt trước mặt ông.

Năm tháng đã làm thay đổi tất cả, nhưng ánh mắt ấy, gương mặt ấy

cũng còn những nét quen thuộc, ông làm sao mà không nhận ra bà được.

- Bà là mẹ của thằng Hội ?

Bà Lệ Dung gật đầu, không đáp . Bà sợ sẽ phải khóc trước mắt đám thợ.

Ông Phúc chép miệng :

- Thảo nào...

Rồi ông theo bà vào nhà trong . Lòng ông xao động với biết bao kỷ niệm vui buồn lẫn lộn . Người đàn bà mà ông để tâm tìm kiếm hơn 20 năm qua, bây giờ không tìm mà gặp, trái đất thật là tròn . Bao lời trách móc, bao nhiêu uất hận mà ông chất chứa từ lâu, bây giờ ông không hiểu bắt đầu từ đâu.

- Ông uống nước trà không, tôi gọi ?

Ông Phúc xúc động . Thói quen dùng trà từ thuở còn là sinh viên, bà vẫn không quên . Lệ Dung nào phải là người vô tình.

Ông gật đầu, và vào đề bằng một câu nói xa xôi.

- Hội là con bà, nó được thừa hưởng những cá tính đặc biệt lôi cuốn . Thảo nào, khi gặp nó, tôi đã có cảm tình với nó.

Ông không muốn nói rõ là ông đã từng bị quyến rũ bởi mẹ nó . Vì tế nhị và cũng vì nỗi oán hận bao lâu nay đã nguôi ngoai . Thế mà bà Lệ Dung cũng nhận ra ý trách móc của ông, lòng bà xót xa :

- Ông vẫn vậy, vẫn như xưa.

Câu nói của bà chỉ vậy . Ông Phúc không hiểu rằng bà đang trách sự vô tâm của ông.

- Bà thấy vậy à ? Thời gian đã làm tôi trở nên con người khác, khác rất nhiều, mà bà lại cho rằng tôi vẫn vậy.

Bà Lệ Dung ôn hòa :

- Ông Phúc ơi ! Chúng ta vừa gặp lại nhau, tôi không nghĩ là câu chuyện gặp gỡ của chúng ta bằng những câu nói như thế.

- Tôi... tôi không cố ý . Chắc bà biết tôi là ba của con Hương Duyên rồi chứ ?

Đó là một câu hỏi thừa . Tờ báo có tấm ảnh của ông để dưới bàn kính đã nói lên tất cả . Bà đã biết hết mọi việc rồi.

Sau cái gật đầu chậm rãi của bà, ông Phúc cố gắng vào đề :

- Vì con, tôi đến đây tìm Hội . Tôi không thể để con Duyên đến

đây vì sợ bất tiện cho nó . Bây giờ tôi có thể đoán được lý do thằng Hội dứt tình với con Duyên.

-...

- Có phải là vì tôi không ?

Bà Lệ Dung cố giữ gương mặt bình thản.

- Ông đoán đúng.

- Sao bà nhẫn tâm quá vậy ?

Giọng ông Phúc âm ứ :

- Ngày xưa tôi làm gì quấy với bà . Bà bỏ đi không một lời giải thích . Bây giờ con bé hết lòng yêu thương Hội, con trai bà . Vậy mà bà vẫn diễn trò cũ, không một lời giải thích.

Ông Phúc bùi ngùi :

- Lệ Dung ơi ! Tôi đau khổ nhiều, thật nhiều, lúc bà đang tâm bỏ rơi tôi . Đâu ngờ thằng Hội lại là con bà . Nói thật lòng tôi quý mến nó, không phải vì mối tình giữa nó và con Duyên, mà vì nhiệt huyết của nó . Tôi dự định tạo cơ hội cho nó . Nó đã tốt nghiệp đại học, tôi biết thế, nên định giúp nó trong công ty của tôi . Hay nó muốn làm ăn theo hướng khác, tôi sẵn sàng giúp nó . Nhưng bà nhẫn tâm quá . Bà có biết con gái tôi nó đau khổ như thế nào không ?

Bà Lệ Dung đau nhói khi nghe ông Phúc đay nghiến bà.

- Ông tưởng rằng thằng Hội nó không đau khổ sao ? Ông tưởng những người trốn chạy đều vui sướng lắm sao ?

Ông Phúc bất ngờ vì giọng nói của bà ghen ngào xót xa.

- Lòng tôi đau xé, khi thấy con mình buồn khổ dằn vặt.

- Vậy thì tại sao bà lại làm vậy ? Bà cố tình ngăn cản bọn nó.

Câu hỏi như vậy mà ông cũng đặt ra được sao . Đôi mắt bà khép lại cũng không ngăn kịp dòng nước mắt.

Sự tình diễn ra ngoài dự kiến, ông Phúc chết điếng với những giọt nước mắt ấy.

Bà Lệ Dung ghen ngào :

- Ông không biết thật sao ?

Hít một hơi thật sâu, bà Lệ Dung cố giữ bình tĩnh rồi nói, lời nói vẫn bị ngắt quãng vì tắc tức :

- Hội nó là con ông . Ông không nhìn ra nó sao ?

Ông Phúc tái mặt ngồi lặng thinh . Đây là một bất ngờ lớn đối với ông . Hội nó là con ông thật sao ? Thảo nào, ông lại có cảm tình với nó ngay lần đầu gặp mặt . Ông có con với người tình xưa, sao ông không hay không biết ?

Bà Lệ Dung mặc cho nước mắt rơi tuôn, bà khóc không giấu giếm . Như thế điều này là sự thực rồi.

- Lệ Dung ! Tôi làm sao nhận được nó . Tôi có biết nó là con bà đâu . Và tôi chưa từng nghĩ là... tôi có con với bà.

Lời nói thật tình của ông càng làm cho bà Lệ Dung đau lòng . Bà đã trải qua một đời tủi nhục với bia miệng người đời : Gái không chồng mà có con . Cha mẹ bà xấu hổ, từ bỏ bà và vì thế họ đau buồn sinh bệnh mà mất sớm.

Ông Phúc hỏi gấp rút :

- Tại sao bà không cho tôi biết, mà âm thầm bỏ đi như vậy.

Bà Lệ Dung mếu máo :

- Tôi đã viết thư nhắn ông gấp để báo tin, chính vì vậy...

Giọng bà nghẹn ngào . Một lúc sau, bà bình tĩnh hơn, giọng bà ráo hoảnh :

- Mẹ Ông tới chỗ tôi đang ở.

- Mẹ tôi ? Bà làm sao biết được chỗ ở của... em chứ, Lệ Dung.

Ông Phúc đổi cách xưng hô . Ông đã mừng rỡ ra bão tố đến như thế nào với người đàn bà ông quý yêu.

- Chắc có lẽ do địa chỉ trên lá thư . Bà mắng nhiếc tôi thậm tệ . Rồi bà còn dùng lời lẽ ngon ngọt buộc tôi phải hy sinh vì tương lai sự nghiệp của ông . Bà còn cho tôi tiền, ông hiểu không ?

Bà Lệ Dung uất hận :

- Trời ơi ! Bao cay đắng mà tôi phải chịu vì đồng tiền ấy.

Ông Phúc chết điếng . Sự thật quá phũ phàng mà đến bây giờ ông mới hiểu.

- Hèn gì, lúc gần qua đời, mẹ anh có nói là không phải với anh .

Vậy mà anh có hiểu gì đâu.

- Mẹ anh mất rồi à ?

Bà Lệ Dung hỏi với ý oán hận.

- Lẽ ra bà phải sống, sống để thấy là tôi không vì thế mà không cất đầu lên nổi . Tôi vẫn sống và tôi vẫn nuôi dưỡng được giọt máu

của ông.

Thông cảm với nỗi đau của bà cách sâu sắc, ông Phúc không dám phản đối những lời nói của bà đối với mẹ Ông.

- Lệ Dung ơi ! Bà đã khuất bóng rồi, bà cũng đã hồi hận rồi, em đừng oán trách người chi nữa . Nhưng anh không ngờ bà đã xen vào chuyện này.

Bà Lệ Dung cười đau khổ.

- Tôi biết mà, ông sẽ không tin.

Rồi bà đứng lên, loạng choạng mở tủ . Bà lục lại một hồi lâu, rồi đưa ông một lá thư . Thư của bà gửi cho ông, mà lẽ ra phải đến tận tay ông.

Lời lẽ trong thư khiến ông không cầm được nước mắt . Bao yêu thương chan chứa bao nhớ nhung mong đợi được thổ lộ với giọng văn mộc mạc, chân tình, thiết tha . Tất cả đều là sự thật, ông hoàn toàn tin lời bà . Không thể không tin . Thư cũng có thể ngụy tạo nhưng để mà làm gì . Ngày tháng có thể ghi sao mà không được, nhưng cái dấu bưu điện nơi đi và nơi đến là thật . Thật tất cả.

Hai mươi mấy năm nay, ông đau khổ, ông oán trách người đàn bà vô tình đang tâm phụ rẫy ông . Hoá ra hoàn toàn ngược lại, ông là người vô tâm, bạc nghĩa.

Giọng bà kể lẽ đều đều, nhưng như những nhát dao xé nát lòng ông.

- Tôi đành bỏ xứ ra đi sau mấy ngày đêm suy nghĩ . Giọt máu ấy tôi đâu dám... lại (đọc hồng ra) . Nhưng ngặt vì nghèo quá, tiền đâu ra

(mất trang 196-197)

nhận ra ngay từ đầu . Đầu óc ông toàn nghĩ xấu cho người đàn bà mà ông hết mực yêu thương . Ông Phúc chung hửng.

Bà Lệ Dung trầm ngâm :

- Con bé thật dễ thương . Tôi mừng vì thằng Hội tìm được người vợ xứng đáng . Tôi đã tiếp xúc với con bé, Duyên đó . Tôi tìm hiểu tới đâu, nó trả lời ngắn gọn đến đó . Nó nói nó là con ông, một ông tổng giám đốc . Tôi đâu ngờ lại là ông . Đây nè, tờ báo này nè, ảnh ông nè . Tôi nhận ra ông ngay . Không ngờ chính ông lại gây ra một đại họa nữa . Ông thấy chưa... Tôi làm vậy không đúng sao ?

- Không đúng . Lệ Dung ! Lần này em sai rồi.
 Không muốn để bà hoang mang nữa, ông Phúc giải thích :

- Con Duyên, nó không phải là con anh . Nói rõ hơn, Duyên là con nuôi, Lệ Dung à.
 Đến lượt bà Lệ Dung chung hứng . Bà không ngờ sự thật lại khác .
 Rồi niềm vui lan nhanh trong lòng bà.

- Ông Phúc ! Ông không gạt tôi chứ ?
 - Chuyện hệ trọng mà anh còn đùa giỡn được sao ?
 Giọng ông trầm buồn :

- Sau khi lấy vợ một thời gian, anh mới biết cô ấy bị bệnh vô sinh .
 Mẹ anh buồn khổ vô cùng . Sau này, một người bạn thân của vợ anh cưới cho hay . Cô ấy bị bệnh sau một lần nạo phá thai.
 Tiết lộ của ông Phúc cho thấy ông cũng đâu có hạnh phúc gì . Bà Lệ Dung còn quan tâm một chuyện khác :

- Ông đang nhắc tới bà Ngọc Minh ?
 Ông Phúc tròn xoe đôi mắt, giọng kinh ngạc :

- Em cũng biết bà ta nữa à ?
 - Không biết . Con bé Duyên nó nói tôi mới biết.
 Ông Phúc chắc lưỡi :

- Con nhỏ này thật là, chuyện gì cũng đem nói cho em biết cả.
 - Ông đừng la nó . Có lẽ nó nghĩ trước sau gì tôi cũng biết . Dâu con mà.

- Nói vậy, chứ làm sao đành rầy nó cho được . Thấy nó âm thầm chịu đựng thời gian qua, anh đau lòng vô cùng.
 - Anh nói vậy, Hương Duyên là con của ai ?
 Ông Phúc kể giọng trầm trầm :

- Mẹ anh xin trong nhà thương mang về . Bây giờ anh mới nghĩ ra là bà muốn chuộc lại lỗi lầm . Lúc đó, anh vô cùng thất vọng vì không có con nối dõi.
 Chợt ông đổi giọng :

- Thằng Hội đâu rồi em . Cho anh gặp mặt con đi, Lệ Dung . Trời ơi ! Không ngờ nó là con anh.
 - Bộ Ông định nhìn con à ?
 Giọng bà nghiêm nghị khiến ông Phúc thất sắc . Không lẽ...
 - Ông đợi chút xíu đi . Nó đi làm sắp về tới bây giờ.

Cánh cửa bật mở, làm hai người ngoái cổ lại nhìn.

- Con về rồi.

Hội đứng sững trước mặt ông Phúc . Anh nhìn ông với ánh mắt long lanh rực sáng.

- Ba !

Tiếng gọi tuy nhỏ, nhưng có sức mạnh lạ kỳ.

- Con !

Ông khẽ kêu lên có thể và rồi nước mắt chảy dài trên má . Nước mắt hiếm hoi của người đàn ông bản lĩnh trên thương trường.

Hội không kiềm được lòng, anh ôm chầm lấy người cha.

- Ba !

Vai anh run lên trong tiếng nức . Cơ hội trùng phùng mà anh mong đợi mấy tháng nay đã trở thành hiện thực . Ước mơ ấy những tưởng không bao giờ đến.

Bà Lệ Dung khóc trong vui sướng cùng cực . Bà đã khóc nhiều, nhiều lắm . Nhưng lần này bà khóc vì đang được đền bù, vì hạnh phúc.

Ông Phúc ôm con mà hai tay không ngừng sờ nắn . Đứa con bằng da bằng thịt mà ông không sao ngờ được.

- Con ! Ba đẻ mẹ con con quá nhiều khổ cực, ba đáng trách, đáng trách lắm.

Hội vẫn âm ức :

- Nhưng nhìn được ba rồi, con càng khổ...

Câu nói lạ lùng của anh làm hai ông bà ngạc nhiên . Bà Lệ Dung nháy bẹn hơn, bà cười trong nước mắt.

- Hội ! Con định nói về con Duyên à ? Nó không phải là con của ba con đâu.

Hội sửng sốt . Anh không tin, quay nhìn ông Phúc . Ông nói ngay :

- Đúng đó con . Nó là con nuôi . Ba không có đứa con nào hết .

Trời không phụ ba, ai ngờ ba lại còn có con.

Ông Phúc ân hận . Thời gian qua ông không hề hay biết . Giờ đây, ông muốn dành tất cả cho mẹ con Hội.

- Lệ Dung à ! Về với anh đi, về nghe em . Bây giờ, anh không muốn phung phí một chút thời gian nào còn lại.

Bà Lệ Dung cười mỉm :

- Ông Phúc ơi ! Mẹ con tôi sống vậy yên ổn lắm rồi . Ông nhìn con, và ông hiểu được tôi là tôi mãi nguyện lắm rồi . Ông cứ lo cho con đi . Tôi nghiệp, từ nhỏ nó cứ thắc mắc tại sao cha nó chết.

- Em nói vậy à ? Em hận tôi đến vậy sao ?

- Tôi còn biết nói sao với nó nữa đây.

Hội quan tâm đến chuyện Hương Duyên hơn, anh hỏi :

- Ba ! Em Duyên vẫn khỏe hả ba ?

- Khỏe . Bộ con sợ nó bệnh à ?

Nhìn vẻ mặt ngượng ngịu của Hội, ông đoán già đoán non.

- Hay là con với nó có chuyện gì rồi ? Thôi đúng rồi . Em coi mặt nó kìa . Anh hiểu nó còn hơn em nữa đây . Có đúng không ?

Hội cúi mặt, giấu ánh mắt xấu hổ :

- Ba ! Vậy là Duyên chưa có... gì hả ba ?

Hiểu ngay ý Hội muốn hỏi gì, ông Phúc cười phá lên :

- Đó, em thấy chưa . Thằng con em nó là hư con gái anh . May mà con chưa gây ra họa lớn, nghe con.

Bà Lệ Dung cũng đỏ mặt với con.

- Vậy mà tôi gắng hỏi mấy lần, nó bảo là không có gì.

Hội cười sung sướng :

- Ba à ! Hay là con về Sài Gòn nghe ba ?

- Ồ, ba mong vậy lắm . Con tính chừng nào về ?

- Ngay bây giờ.

- Ngay bây giờ, con có điên không ? Con phải để ba con ăn bữa cơm nữa chứ... Ông có ăn cơm không để tôi liệu ?

- Ăn chứ, ăn chứ . Em muốn gì tôi cũng chịu hết mà.

Bà Lệ Dung đứng lên :

- Vậy thì ba con ông ngồi đây đi . Tôi ra sau rửa soạn bữa ăn . Nói chuyện với ba đi con.

Nguồn hạnh phúc bất ngờ bao trùm căn nhà . Chỉ tội cho anh chàng tài xế, nãy giờ đứng ngồi không yên . Không hiểu ông chủ của mình làm gì lâu quá trong cái tiệm may này.

Ông Phúc cười sung sướng khi nghe Hội nói về sự dị ứng thịt bò mà anh được thừa hưởng nơi ông . Có lẽ nhờ có quan hệ huyết thống mà ông đã từng quý mến Hội . Chỉ có thể vậy thôi .

Nắng Chiều Chưa Tắt

Chương Kết

- Alô, Duyên ơi ! Em còn nghe anh không ?

Hương Duyên sực tỉnh, nàng lặng người đi ngay khi nghe tiếng Hội.

- Em đây, em còn đây.

- Bây giờ em ở đâu ?

- Em ở nhà, nhà của em.

Giọng Hội gấp rút :

- Em chờ anh nghe . Chờ chứ không đi đâu hết . Anh sẽ đến ngay... chừng một tiếng nữa . Anh sẽ đến...

Hương Duyên chực trào nước mắt, vì vui sướng quá bất ngờ.

- Thật hả anh ? Tại sao anh không đến sớm, sớm hơn nữa ?

- Anh ngu quá, em ơi . Anh ngốc nhất trên đời . Em chờ anh nghe, chờ anh.

Hương Duyên đáp vội vã :

- Dạ, em chờ . Em không đi đâu cả . Anh đến mau đi . Em luôn chờ anh mà.

- Nhớ nghe . Chờ anh.

Hội cúp máy rồi . Cơn say nào đó ngập lòng nàng . Tim nàng rộn lên niềm vui rạo rực . Nàng không biết phải làm gì bây giờ . Điện thoại cho Hồng Cúc, cho toàn ban nhạc ư ? Không, không .Để họ bất ngờ . Bất ngờ như nàng bây giờ nè . Trang điểm ư ? Phải rồi . Mặt mình hốc hác như vậy, Hội sẽ cười chê mình mất.

Nỗi vui làm nàng lóng ngóng tay chân . Chọn đồ nào, nàng cũng thấy không được . Nàng muốn mình thật đẹp, thật duyên dáng trước mắt anh.

Trời ơi ! Hội bỗng nhiên quay về . Anh phải trả lời đó . Anh phải giải thích tại sao anh lại nông nổi như thế, để em một mình, phải tiếp tục sự nghiệp của anh . Anh thấy đó, đứa con tinh thần "Lãng Du" nó lớn mạnh như thế đấy . Em đảm đương với mọi khó khăn

của cơ chế thương trường, mọi rắc rối của cạnh tranh bất chính. Nàng cũng thật tiếc là nàng hư quá . Nếu có một đứa con thật sự, thì có phải hôm nay nàng sẽ hãnh diện mà thông báo cho anh. Bây giờ nàng cần có một người chia sẻ, niềm vui này quá lớn . Ba thiệt tình . Ngày quan trọng như vậy mà ông đi đâu từ sáng đến giờ chưa chịu về.

Thời gian trôi qua chậm chạp quá . Nàng chuẩn bị trang phục màu hồng nghịch ngợm, vẽ sơ lại khuôn mặt . Chuyện gì cũng làm xong hết, thế mà chỉ mới chưa đầy nửa tiếng đồng hồ . Thời gian còn lại sao dài ơi là dài.

Hương Duyên không kèm được lòng . Nổi hân hoan và con háo hức chờ đợi làm nàng xao động . Thì ra người ta cũng có lúc không làm chủ được mình . Anh Hội ơi ! Anh ác lắm . Thời gian một tiếng đã trôi qua mà anh chưa chịu đến . Em hồi hộp với từng tiếng động ngoài cửa . Em sợ sẽ chết ngất đi khi anh bất thần xuất hiện . Em đã chuẩn bị sẵn để đón tiếp anh . Tất cả món quà anh tặng em, bây giờ đã được xếp đặt đúng theo thứ tự của thời gian . Anh ơi ! Đừng bắt em chờ nữa.

Tiếng điện thoại reo vang . Âm thanh của nó bỗng ồn ào trong một không gian tĩnh mịch.

Hương Duyên hồi hộp :

- Alô.

- Xin lỗi . Tôi muốn gặp cô Hương Duyên.

Giọng đàn ông lạ hoắc, Hương Duyên hụt hẫng.

- Tôi đây, tôi là Hương Duyên.

- Có đúng số máy của cô là...

- Dạ đúng rồi . Ông là ai vậy.

Giọng nói ấy bỗng trở nên lạnh tanh.

- Có một thanh niên vừa được đưa vào phòng cấp cứu, không giấy tờ tùy thân, chỉ có mảnh giấy ghi rõ số điện thoại của cô.

Hương Duyên gấp rút :

- Anh ấy bị sao vậy ?

- Hình như tai nạn giao thông.

Nàng choáng váng . Đúng là Hội rồi . Anh ơi ! Chỉ kịp biết tên bệnh viện, nàng chạy ào ra cửa, tay vội vớ theo cái ví.

Hương Duyên gấp gấp cho xe ra cổng . Nàng không thấy ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của hai anh chàng vệ sĩ.

Ngồi sau tay lái, Hương Duyên để mặc nước mắt vòng quanh .

Anh Hội ! Lỗi tại em, tại em mà . Chiếc xe Mazda phóng nhanh cách điên cuồng . Em đến ngay đây . Gặp lúc kẹt đèn đỏ, Hương Duyên khóc tầm tức vì phải chậm lại, mất đi thời gian quý báu .

Mong sao anh vẫn còn . Anh ơi ! Đừng bỏ em...

Bệnh viện như một mê cung . Vậy mà linh tính hướng dẫn nàng đến đúng phòng cấp cứu . Ở đây, phòng mổ đóng kín với đám đông người hiếu kỳ vây chặt . Hương Duyên chen vào trong cách khó nhọc . Nhưng cửa phòng bị khóa chặt bên trong.

Nàng nghe số người bàn tán chung quanh.

- Ghê quá ! Chân bị gãy lìa lìa như vậy chắc phải cưa.

- Biết có sống không mà cưa, đầu máu me đầm đìa...

Tiếng đàn bà có vẻ không ưa :

- Máy ông ngày nay, có chút rượu vào là chạy bất kể.

Mỗi lời nói như nhăm vào nàng mà công kích . Hương Duyên mệt rũ rượi trong luồng hơi nóng hùng hực.

Lát sau, nàng ra ngoài cho thoáng, mắt vẫn đắm đắm vào phòng mổ . Nàng sợ chậm chân nếu như có một bác sĩ nào từ trong đó bước ra . Hương Duyên không để ý cửa buồng khoa cấp cứu vừa bật mở . Bệnh viện là nơi kẻ ra người vào tấp nập, nhưng đừng ai như người này, cứ đứng chần tằm nhìn của Hương Duyên về phía phòng cấp cứu . Nàng kiễng chân, nghiêng người vì không muốn mất tâm quan sát.

- Hương Duyên !

Tiếng Hội kêu khẽ làm Hương Duyên giật mình, nàng định thần .

Người đứng chần tằm nhìn của cô này giờ lại chính là anh.

Hương Duyên há miệng, suýt nữa kêu to . Nhưng Hội mau tay bịt lấy miệng nàng.

- Đừng kêu.

Anh ra dấu cho Hương Duyên bước theo anh ra ngoài, dáng đi khập khễnh, mặt mày đầy thuốc đỏ với băng keo.

Hương Duyên khập khởi theo anh.

- Anh có bị sao không ?

- Không sao . Sây sát sơ sài thôi . Hồi nãy anh có bị ngắt đi, nhưng khỏe rồi.

Trời ơi ! Giọng nói của anh đầm ấm mà lâu rồi Hương Duyên mới được nghe lại.

Anh nói về thương tích của anh sao nghe nhẹ nhàng vậy.

- Xe anh để đâu rồi ?

Hội cười :

- Công an giam rồi . Mình về đi . Anh xin mãi, không ai cho anh xuất viện, đành trốn thôi.

Hương Duyên cười theo anh, nước mắt còn đọng bờ mi . Trốn theo anh, nàng sẵn sàng đi khắp chân trời.

Chiếc Mazda phóng thẳng ra ngoại ô . Hội ngả người thoải mái.

- Sao em biết anh ở đây ?

Hương Duyên cho xe chạy chậm lại.

- Kể từ giờ phút này, anh ở đâu em cũng phải biết hết.

Hội định nhào tới ôm lấy nàng, nhưng đành thôi vì ánh mắt nghiêm khắc của Hương Duyên.

- Anh định làm gì vậy ?

Hội nói trớ :

- Anh hả ? Định cưới em . Dứt khoát phải cưới . Phải tổ chức cho linh đình.

- Ai mà thêm.

- Anh năn nỉ mà . Không phải vì anh đâu.

Hương Duyên quay lại :

- Không vì anh ? Vậy thì vì em à ?

- Cũng không phải . Vì "Lãng Du" đó . Mình phải dồn lực cho Lãng Du mà.

Nói rồi, Hội hát . Anh hát bài Lãng Du . Anh hát thành thạo, thuộc từng lời từng chữ . Hương Duyên đỏ mặt vì sung sướng . Bài đó nàng sáng tác mà . Vậy là anh đã theo dõi, đã biết hết cả rồi.

oOo

Tối đó, cả nhà Hương Duyên tràn ngập tiếng cười . Ông Phúc nhìn Hội nháy mắt . Hương Duyên bắt gặp cái liếc mắt đồng lõa ấy.

- Ba với anh Hội có gì giấu con đó ?

-Ồ ! Chuyện đàn ông với nhau mà, con biết để làm gì.

Hương Duyên phụng phịu giận dỗi . Báo hại bà Lệ Dung phải ra miêng bênh vực nàng . Bà vỗ về :

- Kệ họ đi . Mẹ với con là đồng minh mà.

- Mẹ Oi !

Lần đầu tiên trong đời, tiếng mẹ được Hương Duyên nhắc đến cách thân thương như thế.

25-03-2001

Hết

Nguồn: dainam.net

Người đăng: Tommyboy

Thời gian: 02/07/2004 1:32:12 SA